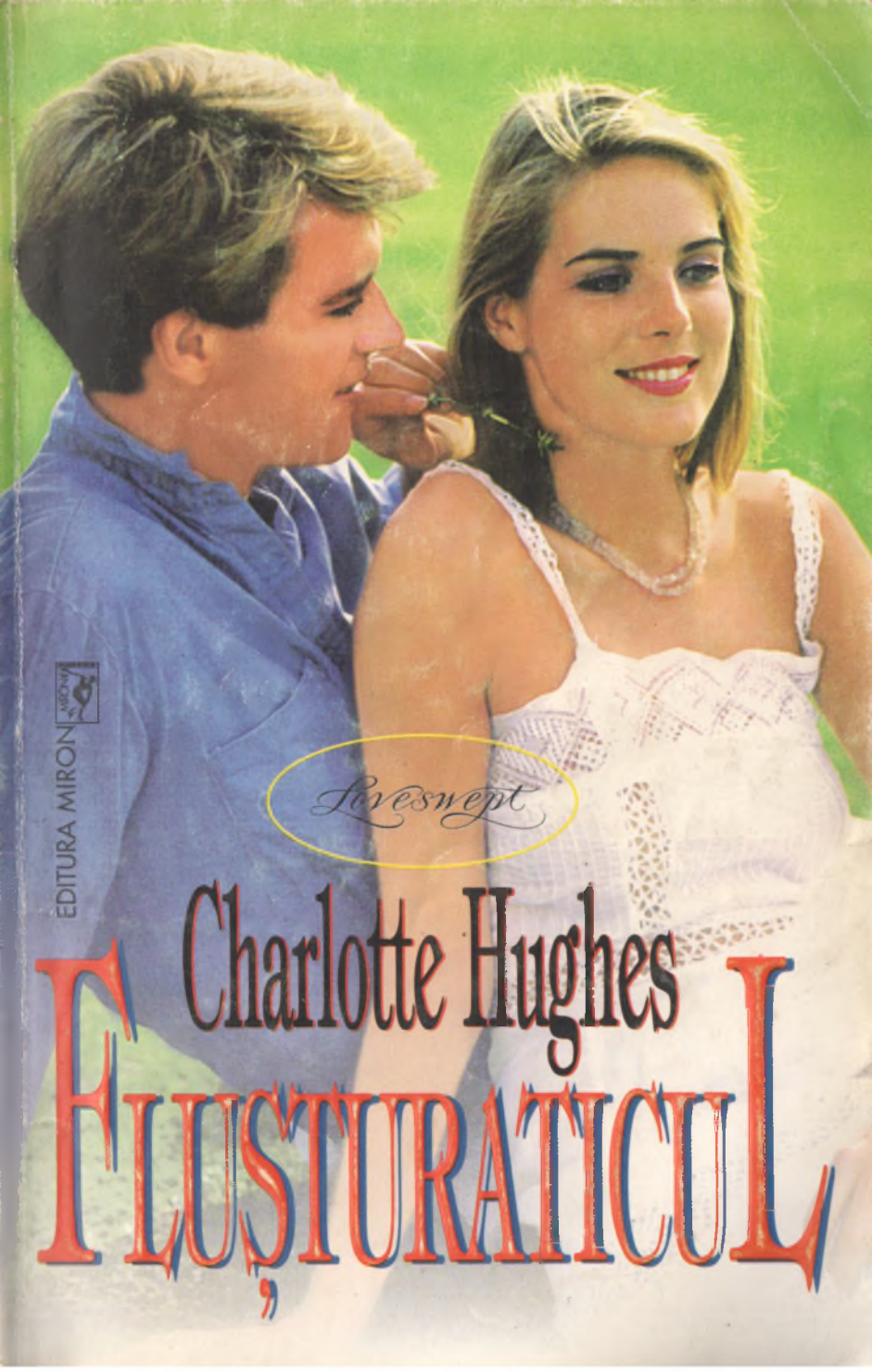
EDITURA MIRON
Loveswept
Charlotte Hughes
FLUȘTURATICUL

Scoundrel

by Charlotte Hughes

Loveswept

Charlotte Hughes

Fluşturaticul

Traducere de Adriana Ciorbaru

Editura MIRON
București

ISBN 978-95059-4-2

Capitolul 1

Cassandra Kennard D'Clair venea acasă şi Peculiar, Mississippi, nu arătase niciodată atît de bine.

Cassie zîmbea în timp ce limuzina neagră, închiriată de la aeroport, luneca fără efort pe drumul desfundat, trecînd pe lîngă o benzinărie care mai avea pe faţadă vechea emblemă a firmei *Esso.* Betonul crăpat din jurul demodatelor pompe de benzină era năpădit de multe buruieni, dar lui Cassie îi părea minunat. Chiar şi fabrica de textile, care avea ferestrele deschise pentru a lăsa înăuntru adierea de august de-abia simţită, părea că îi urează bun-venit. Traversară oraşul care consta

numai în cîteva magazine, printre care era chiar şi un supermarket: *Piggly Wiggly*. Era cît se poate de diferit de Fifth Avenue sau Rodeo Drive, dar în fond de aceea era unic Peculiar, se gîndi Cassie. Gemenelor avea să le priască aici.

– Mami, de ce zîmbeşti? o întrebă micuţa Bree, în vîrstă de şase ani, cîrlionţii blonzi săltîndu-i pe umeri în timp ce vorbea.

– Şşş! o admonestă sora ei Tara, ţinîndu-şi nasul lipit de televizorul mic din colţul maşinii, la care urmărea desene animate cu Tom şi Jerry. Chiar nu poţi să-ţi ţii gura deloc?

În loc de răspuns, Bree scoase limba.

Cassie se aplecă spre Bree şi-i şopti:

– Zîmbesc pentru că de-abia aştept să văd ce feţe vor face toţi din familie cînd ne-or vedea în faţa casei. A trecut atît de mult timp de cînd nu ne-am mai văzut.

Prea mult timp, îşi spuse. De cînd fetele erau în faşă. Dar Jean-François îi impusese mereu un program atît de încărcat... Privind în trecut, îşi putea da seama că fusese ceva intenţionat. Încercase dinadins să o îndepărteze de familia ei.

Cassie îşi dădea seama că nu ajunge nicăieri

rememorîndu-şi căsnicia eşuată. După ce aflase că Jean-François transferase pe ascuns banii în conturi personale – banii pe care ea îi cîştigase stînd ore întregi sub lumina fierbinte a reflectoarelor pozînd, pînă ce credea că o să pice din picioare de oboseală –, după ce pierduse aproape doi ani luptîndu-se cu el în tribunal, durerea trecuse.

La treizeci de ani, Cassandra D'Clair era încă unul din manechinele cele mai căutate. Fusta neagră şi jacheta în gri şi negru cu care era îmbrăcată erau modele create de ea însăşi. Părul blond-cenuşiu, aranjat de o coafeză care lucra exclusiv cu actriţe şi manechine, era prins într-un coc sobru. Cîteva şuviţe ieşeau rebele din coc, sfidînd aranjamentul iniţial.

– Şofer, poţi opri cînd ajungi la prima casă pe stînga, spuse Cassie, încercînd să-şi stăpînească emoţia.

– Mami, aici stă noua noastră bunică? întrebă Bree săltînd pe banchetă, evident sătulă să stea închisă în maşină. Tara era liniştită, aşa cum îşi închipuia că trebuie să fie un adult în această situaţie.

Cassie dădu din cap.

– Staţi în maşină, spuse. Mă duc să văd dacă e cineva acasă. Şoferul coborî şi-i deschise portiera.

Locul arăta aproape la fel cum şi-l amintea Cassie, dar, la drept vorbind, îşi dădea seama că părinţii ei se mîndriseră întotdeauna cu mica lor fermă, în ciuda faptului că lucrau, cu normă întreagă, şi la fabrică. Deşi Cassie îi putea întreţine pentru tot restul vieţii, atît mama cît şi tatăl ei arătaseră clar încă de la început că nu voiau să trăiască din banii ei.

Cassie urcă treptele spre veranda din faţă şi ciocăni la uşă. Îi deschise un bărbat înalt şi cu barbă.

– Bună ziua, îl salută Cassie surprinsă. Îi caut pe domnul şi doamna Kennard. Eu sînt fiica lor, Cassie.

– Ştiu cine eşti, spuse bărbatul, părînd sincer impresionat. Cred că nu există revistă în care să nu-ţi fi văzut chipul. Îşi mîngîie barba gînditor. Ai tăi sînt cu cortul pe undeva prin Florida. Alaltăieri au plecat. Toată familia. Dacă-i vedeai, ziceai că-i o caravană plecată la drum.

Cassie simţi o undă de dezamăgire.

– Cît au de gînd să stea?

– Pînă la sfîrşitul lunii. Eu şi nevastă-mea aveam nevoie de un loc în care să stăm cît timp ni se zugrăveşte casa, aşa că am fost de acord să avem grijă de fermă şi să hrănim animalele. Ai tăi ştiau că vii?

Cassie clătină din cap.

– Am vrut să le fac o surpriză, zise ea calculînd în gînd. Deci mai au de stat şaptesprezece zile, adăugă fără entuziasm. Familia ei mergea întotdeauna în vacanţă cu cortul în ultimele săptămîni dinainte de începerea şcolii. Cum de putuse uita? Asta dovedea cît de mult se îndepărtase de ei de cînd plecase de-acasă.

– Presupun că poţi sta aici, îi propuse bărbatul. Sînt sigur că putem face loc.

Cassie cîntări sugestia. Nu s-ar simţi în largul ei alături de nişte străini, chiar dacă de fapt ar sta în casa părinţilor.

– Nu-i nevoie, răspunse în cele din urmă. Am unde sta, adăugă, sperînd că afirmaţia este corectă. Dar mulţumesc oricum pentru ajutor. Se întoarse la limuzină, condusă de bărbos. Se sili

să zîmbească în timp ce şoferul îi deschise portiera. Dacă sună ai mei, nu le spune că sînt aici, îl rugă pe bărbat, ştiind că părinţii ei şi-ar scurta vacanţa. Vreau să le fac o surpriză. El dădu din cap, ochii fiindu-i parcă lipiţi de limuzina impunătoare.

Cassie urcă în maşină, mulţumită să scape de căldură. Şoferul închise uşa şi îşi ocupă locul la volan. Aşteptă noi instrucţiuni.

– Cînd ieşi de pe alee, ia-o la dreapta, te rog, îi ceru Cassie.

– Mami, bunica nu-i acasă? întrebă Bree.

– Nu, a plecat toată lumea în vacanţă pînă la sfîrşitul lunii, zise Cassie, încercînd să-şi ascundă dezamăgirea. Dar asta ne dă timp să ne mutăm în noua noastră casă.

Cassie îi spuse şoferului cum să ajungă la casa pe care o cumpărase recent. Douăzeci de minute mai tîrziu, limuzina oprea în faţa acesteia. La vederea casei, Cassie căscă gura surprinsă şi rămase cu ochii la ea un minut întreg, înainte de a fi capabilă să rostească o vorbă.

– Lasă bagajul pe verandă, îi spuse şoferului. Acesta descărcă bagajele, mormăind că ar fi de

ajuns pentru patru familii şi lăsă sacoşele pe verandă. Cassie îi dădu un bacşiş generos şi îi mulţumi. Peste un moment limuzina demară pe drumul de ţară, lăsînd în urmă un nor de praf.

Cassie se întrebă deodată dacă nu cumva a făcut o greşeală îngrozitoare. Capul o durea, fetele erau obosite şi în cazul în care casa era într-o stare la fel de proastă pe dinăuntru pe cît era pe dinafară, nu era sigură că poate rămîne acolo.

Rămase împreună cu fiicele ei în faţa casei, privind-o.

– Cînd eram elevă, treceam în fiecare zi cu autobuzul prin faţa acestei case, spuse Cassie clătinînd din cap, parcă nevenindu-i să creadă că acum îi aparţine. Întotdeauna am visat să locuiesc aici.

– Pe atunci avea geamuri? întrebă Tara.

– Da. Pe vremuri în casa asta era o expoziţie.

Fetele nu părură prea impresionate şi Cassie le dădu dreptate.

Casa fusese construită pe la 1890 cu intenţia de a semăna cu o clădire antebelică, din cîte îşi aducea aminte, dar acum gardul înalt de fier forjat care înconjura proprietatea avea nevoie de vop-

sea proaspătă, poarta deschisă atîrna doar într-o balama şi întreaga structură era ruinată.

– Seamănă cu casa aia din *Familia Adams,* spuse Bree.

Faţa lui Cassie păru să se ofilească şi, văzînd expresia mamei lor, fetele hotărîră că este timpul să plece în explorare.

– Nu vă îndepărtaţi, le avertiză Cassie. Şi nu intraţi în hambar pînă nu-l văd eu mai întîi. Lemnul s-ar putea să fie putred. Şi aveţi grijă să nu fie şerpi... Cassie se opri. Îşi dădu seama că începea să se comporte într-un mod nevrotic. Trebuia să înveţe să nu mai fie exagerat de protectoare. Viaţa de manechin îi dăduse multe satisfacţii, dar, deoarece fusese plecată adeseori de-acasă, fetele avuseseră o guvernantă care stătuse permanent cu ele. Probabil că mai avea multe de învăţat despre felul în care trebuia să se poarte o mamă.

Cassie inspiră adînc. Cît de rău ar fi arătat deocamdată locul acesta, totuşi era casa ei. În sfîrşit era liberă. Studie faţada casei cu un ochi critic. Cu siguranţă, casa trebuia zugrăvită. Cele patru coloane impunătoare începuseră să se scorojească de mult, la fel şi restul casei. Cornişa de

lemn, care împodobea casa cu un model complicat, era ciobită pe alocuri. Un oblon părea că stă să se prăbuşească la cea mai mică adiere; alte cîteva obloane lipseau cu desăvîrşire. Trebuia să angajeze un grădinar, se gîndi Cassie, observînd că gardul viu era neîngrijit şi straturile de flori năpădite de buruieni. Dar stejarii uriaşi o făcură pe Cassie să zîmbească. Crengile noduroase păreau să se întindă spre ea, urîndu-i bun-venit.

Căută în poşetă cheile pe care i le trimisese agentul imobiliar cu cîteva săptămîni înainte. Se îndreptă spre treptele verandei şi se opri o clipă înainte de a o încerca pe prima. Deschise uşa şi se opri în hol. O scară interioară, care avea o balustradă căreia îi lipseau cîţiva sîlpi, domina încăperea. Din hol se deschideau mai multe uşi, invitînd-o pe Cassie să investigheze.

Lemnul duşumelelor era umflat pe alocuri datorită umezelii. Cassie oftă istovită cînd văzu o pată urîtă de igrasie pe un tavan. Zugrăveala se decolorase de-a lungul anilor, încît era imposibil să spui ce culoare avuseseră pereţii iniţial. Dar, plimbîndu-se din cameră în cameră, Cassie îşi închipui cum ar arăta aceştia vopsiţi în culoarea

somonului, iar lemnăria în culoarea fildeşului.

Îşi continuă turul, pălind la vederea bucătăriei. Aceasta nu avea nevoie doar de o operaţie estetică, după cum se exprimase agentul imobiliar; aici totul trebuia distrus şi apoi reconstruit. Uşile dulapurilor pur şi simplu atîrnau în balamale. Aparatele erau imposibil de utilizat. Muşamaua de pe masă era tăiată şi sfîşiată atît de rău, încît era evident că locul acesta fusese devastat intenţionat. Chiuveta era pătată atît de tare, încît Cassie nu credea că ar mai putea fi curăţată vreodată. Totul arăta îngrozitor şi Cassie îşi dădu seama că avea să o coste o mică avere ca să facă locul locuibil.

– Nu putem sta aici, trase concluzia cu voce tare.

– De ce nu? întrebă o voce masculină dinspre uşă. Sigur, vecinii or să vorbească, dar odată ce sînt singurul vecin pe o rază de cîteva mile, nu are nici o importanţă.

Cassie simţi că i se taie răsuflarea. Se întoarse imediat la auzul vocii.

– Blue Mitchum, spuse ea cu un ton neîncrezător.

Fluşturaticul

Se maturizase în toţi aceşti ani, dar timpul fusese bun cu el, îi îmbunătăţise înfăţişarea. Avea o talie suplă, şoldurile şi coapsele zvelte, dar musculoase, după cum se putea bănui pe sub blugii neruşinat de strîmţi. În colţul gurii îi atîrna o ţigaretă, în timp ce privirea i se plimba încet şi insolent peste trupul ei. Faţa îi era nebărbierită şi arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din patul unei femei. Cămaşa de lucru, din bumbac, era descheiată la toţi nasturii şi-i lăsa la vedere părul negru şi aspru de pe piept. Mînecile scurte nu îi ascundeau bicepşii încordaţi. O făcea pe Cassie să se gîndească la un Marlon Brando tînăr. Încercă să nu dea impresia că s-ar zgîi prea tare, dar niciodată nu fusese în stare să-şi controleze reacţiile faţă de el, ceea ce o iritase întotdeauna.

Blue îşi scoase ţigareta din gură, ignorînd scrumul care căzu pe podea. Zîmbetul îi apăru încet, fără grabă, împreună cu o notă de surpriză în ochii de albastrul cel mai pur. Avea un aer arogant, impertinent chiar.

– Să fiu al naibii dacă asta nu-i micuţa Cassie Kennard care s-a făcut mare. Şi care arată ca un milion de dolari, adăugă în gînd. Ce vînt te aduce

pe-acasă? A murit cineva?

Remarca lui sarcastică nu făcu decît să-i confirme că Blue nu se schimbase cîtuşi de puţin în tot acest timp.

– Am venit înapoi, spuse cu un zîmbet forţat.

– Eşti prea bătrînă ca să mai faci reclame pentru bikini, nu?

– Curtoazia a fost întotdeauna una din cele mai mari calităţi ale tale, Blue. Este ceea ce-mi amintesc mai bine despre tine, răspunse Cassie surprinsă că el o mai putea înfuria.

Blue îşi înfipse degetul mare sub centură şi îi aruncă un zîmbet care, bănuia Cassie, zdrobise multe inimi prin împrejurimi.

– Deci te-ai gîndit la mine. Sînt măgulit.

– Mi-am închipuit că o să fii.

– Ai de gînd să locuieşti aici? o întrebă, uitîndu-se atent în jur.

– Am vrut, pînă cînd am văzut cîte sînt de făcut.

Cassie îşi simţea genunchii moi şi nu ştia dacă asta era din cauza căldurii sau a faptului că se afla faţă-n faţă cu faimosul Blue Mitchum. Lumina soarelui se filtra prin ferestrele bucătăriei făcîndu-i

părul să strălucească şi îşi aminti de ce îl porecliseră colegii Blue[1].

– Ce faci aici? îl întrebă.

– Am văzut „dricul" plecînd. Mi-am închipuit că a venit guvernatorul. Mă bucur că n-a fost el, tu arăţi ceva mai bine. Zîmbetul pe care i-l adresă îi descoperi dinţii albi, perfecţi, acesta fiind probabil acelaşi zîmbet cu care atrăgea fetele, cu ani în urmă, pe bancheta din spate a maşinii, îşi spuse Cassie.

Nu ştia cum să reacţioneze. Blue Mitchum fusese întotdeauna o enigmă. Încă îşi amintea cum obişnuia el să gonească pe strada principală din Peculiar, în *Ford*-ul lui vechi. Se zvonea că folosea mai mult bancheta din spate decît pe cea din faţă. Ca urmare, orice fată cu care se întîlnea căpăta o proastă reputaţie. Totuşi, Cassie se întrebase deseori cum o fi atunci cînd te sărută Blue Mitchum. La vremea aceea, părea o îndrăzneală grozavă chiar să te gîndeşti la aşa ceva. Mai mică decît Blue cu patru sau cinci ani, nu făcuse parte din

1. Blue – albastru. Dar nu părul lui negru-albăstrui o fascina, ci ochii absolut albaştri care păreau neobişnuiţi pentru un tip cu tenul măsliniu.

grupul lui. Fusese o adolescentă timidă, avînd doar cîţiva parteneri apropiaţi, dar în schimb avusese parte de o imaginaţie activă, în care el jucase un rol major.

Blue se duse alene la chiuvetă şi îşi aruncă în ea ţigareta. Se rezemă de un dulap de lîngă ea şi îşi încrucişă picioarele. Un braţ îl atinse pe al ei în momentul cînd şi le încrucişă pe piept.

– Ai patru roţi?

Atingerea lui, deşi uşoară ca un fulg, îi trimise furnicături din umăr pînă în cot. Cassie se dădu un pic mai departe. Clătină din cap, şi el îi aruncă un zîmbet ademenitor.

– Şi cum ai de gînd să te mişti pe-aici? În oraş nu avem oficiu pentru închiriat limuzine.

Cassie zîmbi auzind remarca lui. Avea să-i demonstreze acestui bărbat că nu mai avea puterea de a o tulbura. Nu mai era adolescenta timidă şi retrasă care fusese odată.

– Mă aşteptam să-mi găsesc părinţii acasă. Tocmai am aflat că au plecat în vacanţă şi că în casa lor stau nişte prieteni. Vocea îi era ţîfnoasă. Blue s-ar bucura dacă ar şti cît de stingherită o face să se simtă, că aşa fusese *întotdeauna.* Va

trebui să-mi cumpăr o maşină cît de curînd, dar deocamdată mă preocupă mai mult întrebarea unde o să stăm.

– Sînteţi mai mulţi? Călătoreşti cu suita?

Ca răspuns, parcă, la întrebarea lui, uşa din spate se trînti la perete şi Tara apăru, cu răsuflarea întretăiată. Nici nu-l observă pe Blue.

– Bree e rănită, spuse ea. Am dat-o în leagănul din curte şi sfoara s-a rupt.

Cassie ieşi în fugă pe uşă înainte ca Tara să-şi termine fraza. Blue o urmă. Găsindu-şi fiica întinsă la pămînt, se aplecă deasupra ei, întrebîndu-se dacă ar trebui să încerce s-o mişte. Ştia că Bree putea avea oasele fracturate.

– Scumpa mea, mami e aici, lîngă tine, spuse Cassie. Dădu deoparte şuviţele blonde de pe faţa fetiţei. Poţi să vorbeşti?

Bree răspunse un un geamăt.

Blue îngenunche lîngă ele.

– Nu mai are suflu din cauza căzăturii, asta-i tot. Îi zîmbi lui Bree. Nu-ţi fie teamă, Cîrlionţi blonzi, o să-ţi revii.

Cassie aproape că fusese cuprinsă de isterie văzînd că fiica ei nu poate să respire.

– N-ar trebui să facem ceva?

Blue era calm şi stăpîn pe el.

– Foarte bine, ia încearcă să tragi adînc aer în piept, îi spuse lui Bree. Nu merge? Dar o răsuflare mică-mică poţi? întrebă, apropiindu-şi degetul mare de cel arătător. Cassie privea, propria răsuflare revenindu-i, întretăiată, în timp ce aceea a fiicei sale ajungea încet la normal. Închise ochii uşurată.

– Vino, o să te faci bine, o asigură Blue pe Bree, ajutînd-o să se ridice în capul oaselor. Spune-mi ce te doare, mititico, şi-o să avem noi grijă.

– Mă doare ceafa, spuse Bree, chinuindu-se să vorbească. Şi fundul.

Tara duse mîinile la gură şi se uită uimită spre mama ei.

– Ai auzit-o pe Bree vorbind despre anumite părţi ale corpului în faţa unui străin?

– E teafără? întrebă Cassie neliniştită, cu un braţ petrecut pe după umerii Tarei.

Blue încuviinţă după ce cercetă fetiţa, asigurîndu-se că nu are vreun os rupt.

– Mda. Nu sîngerează, dar are un cucui. Se rezolvă cu o pungă de gheaţă.

Cassie privi în jur neajutorată, oftînd.

– Nimic nu a mers cum trebuie de cînd am ajuns aici.

– Putem s-o ducem la mine acasă, zise Blue. Stau aproape. Am jeepul în faţă.

– La tine? repetă Cassie cu o voce care dădea de înţeles că n-o prea trage inima.

Blue o ridică de jos pe Bree cu blîndeţe.

– Nu-ţi face griji, spuse în şoaptă, aplecîndu-se la urechea lui Cassie. Voi avea grijă ca înainte de a intra voi să-i dau afară pe traficanţii de droguri şi pe tîrfe.

– Nu la asta mă refeream, zise ea roşind. La drept vorbind îi era recunoscătoare pentru ajutor, dar aceasta nu însemna că prezenţa lui nu era deconcertantă.

Blue o luă pe Bree în braţe şi o duse în faţa casei, unde era parcat jeepul. O aşeză cu multă grijă pe bancheta din spate, apoi o ajută pe Tara să urce alături.

– Ce Dumnezeu sînt toate astea? spuse, arătînd spre genţile *Gucci* de pe verandă.

Cassie păli.

– Bagajele noastre.

– Da' ce faci? Te schimbi de fiecare dată cînd te duci la baie? Nu aşteptă vreun răspuns. Ei, asta e, va trebui să le luăm cu noi. Pe-aici s-au dat tot felul de spargeri. Tu încuie, iar eu o să încerc să le încarc în jeep. Şi, grăbeşte-te, altfel cucuiul fetei se face cît oul de găină.

Urît bagaj, îşi spuse în timp ce arunca pungile în partea din spate a jeepului. În mod sigur Cassie îşi putea permite un Samsonite[1].

Cassie părea că nu-şi poate lua ochii de la trupul bărbatului. Felul în care blugii îi strîngeau şoldurile şi i se mulau pe coapse făcea să i se usuce gura. Nasturii cămăşii stăteau să se rupă pe pieptul lui larg. O mai fi avînd încă firea aceea dezgustătoare din tinereţe? se întrebă ea. Fără să mai piardă nici o clipă, intră grăbită în casă şi-şi luă poşeta şi cheile. Blue încărcase deja cea mai mare parte din bagaje.

– Ăă ... Blue? Ezită un moment. M-am mai gîndit. Poate ar fi mai bine să mergem la un motel.

– La *Shady Lane?* Blue râse în timp ce încerca

1. Marcă prestigioasă de geamantane şi articole de voiaj.

să înghesuie o sacoşă între picioarele Tarei şi partea din spate a banchetei sale. Şeriful l-a închis de nu mai ştiu cîţi ani. Hai, urcă în maşină, prinţesă.

Cassie avu sentimentul ciudat că el o lua peste picior.

– Dacă e să recurgem la porecle ...

– Pun pariu că ai cîteva pregătite pentru mine, nu-i aşa? spuse Blue rînjind.

Aruncîndu-i o privire tăioasă, Cassie se urcă în jeep. Prinţesă, ca să vezi! Dar cine se credea, pentru numele lui Dumnezeu? Blue porni motorul, băgă în viteză şi maşina porni în trombă. Cassie apucă mînerul portierei. Aruncă o privire în spate, către fete.

– Ţineţi-vă bine, le avertiză în timp ce vehicolul sălta pe drumul de ţară. Domnul Mitchum şi-a petrecut viaţa antrenîndu-se să devină pilot de curse. Fetele chicotiră încîntate. Blue zîmbi doar.

Cassie privi din nou înainte şi începu să reflecteze la următoarea mişcare pe care o aveau de făcut. După ce va scăpa de cucuiul lui Bree, trebuia să se gîndească la un loc de refugiu. Nu vor sta la Blue mai mult decît era absolut necesar.

Efectul pe care îl avea asupra ei era prea puternic. Cassie îi aruncă o privire cu coada ochiului. Fusese întotdeauna intrigată de poveştile care circulau în jurul lui. Unii spuneau că era fiul nelegitim al unei căpetenii Choctaw, ceea ce explica culoarea întunecată a pielii sale. Se zvonise că mama lui Blue îl întîlnise pe tatăl lui în timp ce lucra ca asistentă socială într-o rezervaţie de indieni din Carolina de Nord. Apoi rămăsese gravidă, fapt care scandalizase întreaga familie. Femeia, cu o sănătate fragilă, murise la naştere, lăsîndu-l pe Blue să fie crescut de nişte bunici care nu l-au iubit niciodată. Cassie nu mai ştia de cîte ori îl visase. Chiar şi acum ochii lui meditativi îi făceau inima să bată mai repede.

Cassie îl urmări pe Blue schimbînd viteza, dar mîinile lui îi atraseră atenţia. Erau întunecate la culoare, ca şi restul pielii lui. Mîinile sale dădeau impresia de putere. Îi observase bătăturile mai devreme, ceea ce însemna că era obişnuit cu munca. Totuşi, fusese surprinzător de delicat cu Bree. Privirea i se opri pe chipul lui. Era frumos, dar de o frumuseţe aspră. Deşi ochii constituiau unul din punctele forte, erau precauţi, chiar puţin

neîncrezători. Buza de jos, plină, era grozav de sexy. Blue se uită deodată la Cassie şi o surprinse zgîindu-se la el. Cassie se înroşi în timp ce el îi aruncă o privire care parcă întreba „Îţi place ce vezi"? şi simţi o dorinţă subită şi impetuoasă să se arunce din jeepul care gonea. Omul acesta se credea, în mod evident, darul făcut de Dumnezeu tuturor femeilor din lume.

Peste cîteva minute ajunseseră în faţa casei lui Blue. Era o clădire cu două nivele, tipică pentru o fermă, proaspăt văruită în alb.

– Asta era casa bătrînului Trotter, spuse Cassie surprinsă.

– Nu mai este, răspunse Blue degajat.

– De ce stai aici?

– Mi-a ars castelul. Cînd văzu privirea pe care i-o aruncă ea, chicoti. Am cumpărat-o pe nimica toată după ce a murit Trotter. Nimeni n-o voia.

Blue parcă jeepul sub un pîlc de stejari înalţi care făceau umbră curţii din faţă. Un cîine de aport veni lîngă jeep, dînd din coadă.

– Salut, Duke, zise Blue după ce coborî din maşină. Avem musafiri.

– Muşcă? întrebă Tara neliniştită.

– Nu, Duke iubeşte copiii. Nu-i aşa, băiete? spuse Blue mîngîind cîinele pe cap.

– Pot să mă joc cu el? întrebă Bree.

Blue o ajută pe Tara să se dea jos din jeep şi o luă iarăşi pe Bree în braţe.

– Începem cu începutul, domnişoară. Întîi ne ocupăm de cucuiul acela şi după aceea poţi să te joci cu Duke cît pofteşti. O să te învăţ chiar să-l faci să cînte.

Ochii lui Bree se lărgiră.

– Poate să cînte?

– Cîinii nu cîntă, mormăi Tara cu îndoială.

Blue ridică din umeri.

– Duke ştie să cînte sau cam aşa ceva. Se crede cîine de vînătoare. Sigur, nu l-aş duce la un concurs de interpretare. Cîntă cam fals.

Peste puţin timp, Cassie ţinea o pungă cu gheaţă pentru capul lui Bree şi sorbea ceai cu gheaţă, uitîndu-se pe furiş la interiorul ordonat şi curat al casei. Deşi mare parte a mobilei era veche, Blue le redase pieselor frumuseţea naturală. Privirea i se opri asupra unui tablou solitar, agăţat pe un perete.

– Portretul mamei tale? întrebă Cassie.

Blue încuviinţă făcă nici un comentariu.

– Gata, fetelor, v-am adus sucuri.

Blue preparase suc de cireşe dintr-un pliculeţ, ceea ce o surprinse pe Cassie la fel de mult ca aspectul îngrijit al casei. Ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l găsească în dulapurile bucătăriei lui Blue Mitchum era o cutie cu plicuri de suc pentru copii. Părea mai degrabă genul de bărbat în casa căruia te-ai împiedica de cutii de bere stîlcite, aruncate peste tot.

Cassie evaluă din nou situaţia în care se aflau, ea şi fetele. Trebuia să găsească un loc unde să stea. Chiar dacă Blue fusese un gentleman perfect de la accidentul lui Bree, Cassie ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu observe privirile pe care i le arunca, de parcă ea ar fi fost micul dejun, el fiind pe punctul de a începe să se înfrupte.

– Mami, mi-e foame, anunţă Bree atunci cînd Cassie îi luă punga cu gheaţă de pe cap, o jumătate de oră mai tîrziu. Cucuiul se micşorase considerabil.

Cassie roşi, sperînd că Blue nu a auzit.

– Şşş. O să-ţi dau imediat ce voi putea.

– Uite ce-i, spuse Blue ca şi cum încerca să

schimbe subiectul. Dacă voi, fetelor, vă duceţi în grajd, o să găsiţi o ladă plină cu pisoi nou-născuţi.

Bree şi Tara ţipară încîntate şi fugiră spre uşa din spate, dar Cassie o opri pe Bree.

– Ia-o-ncet, da? De-abia te-ai lovit la cap. Fără fugă.

După ce smulse o promisiune de la fetiţă, Cassie le urmări de la fereastră pe fiicele ei, care o luaseră în direcţia grajdului. Cînd nu le mai văzu, se întoarse cu spatele la fereastră. Camera părea deodată mai strîmtă, în timp ce Blue şi Cassie se priveau în tăcere unul pe celălalt.

– Nu-s un bucătar prea grozav, spuse el în cele din urmă, dar să pun pe grătar cîţiva hamburgeri tot sînt în stare să fac.

– Oh, ar însemna să abuzez de amabilitatea ta.

O voce interioară îi spunea lui Cassie să-şi ia fetele şi să plece, mai ales că acum Bree se simţea mai bine. Blue Mitchum, acela pe care-l cunoscuse odinioară, îi stîrnise simţurile, dar Blue-cel-nou şi îmbunătăţit îi crea o stare a cărei apariţie n-ar fi crezut-o posibilă în cazul ei. Ce bine ar fi fost

dacă ar fi închiriat o maşină obişnuită în locul limuzinei pe care i-o rezervase secretara. Dar din cauza orgoliului ei prostesc dorise să vină acasă cu mare pompă. Îşi jură în gînd să se ţină tare.

– Nu abuzezi deloc. Pun grătarul pe foc şi fac un duş rapid pînă se încinge. Blue observă că ea părea să se hotărască greu. Uite, Cassie, n-am de gînd să te scalpez sau să-ţi ard fetele pe rug. Chestiile astea nu mai sînt la modă de veacuri.

– Ce te face să spui aşa ceva? replică ea, întrebîndu-se cum ar reacţiona Blue dacă ar şti într-adevăr ce anume i-ar plăcea să-i facă el.

– Ceea ce am aflat cu mult timp în urmă. Ridică din umeri. De ce pari atît de... încordată în preajma mea? Cel mai rău lucru care ţi se poate întîmpla e să te bag la duş cu mine.

Cassie roşi. Chiar dacă zîmbetul de pe faţa lui îi spunea că glumeşte, gîndul de a sta goală sub duş cu Blue Mitchum îi răscolea sistemul nervos central. Se strădui să zîmbească.

– Îţi apreciez oferta cu... cina, vreau să spun, adăugă ea iute, dorindu-şi ca Blue să n-o mai fixeze cu ochii aceia. Dar... Se opri. Dar ce? Ce alternativă mai avea? Oftă, prea obosită să mai

argumenteze. Te pot ajuta cu ceva?

– Poţi să-ţi scoţi pantofii, să te întinzi pe şezlong şi să faci să-ţi dispară de pe faţă liniile alea care-ţi trădează îngrijorarea. Nu v-au învăţat asta la şcolile pentru manechine?

Înainte ca ea să înţeleagă ce anume se petrece, Blue o aşează pe un scaun, îngenunche în faţa ei şi-i scoase pantofii cu tocuri înalte.

– Nu ştiu de ce purtaţi voi, femeile, chestiile astea, bodogăni, uitîndu-se la tocurile cui. După părerea mea e un chin mai mare decît naşterea.

Începu să-i maseze uşor laba unui picior. Cu mîinile lui mari, în timp ce Cassie rămase îngheţată pe scaun, cu gura întredeschisă. Limba îi era literalmente lipită de cerul gurii, de parcă i-ar fi fost ţinută acolo de un glob mare de unt de arahide.

– Sigur, nu-i nimic mai sexy decît o femeie pe tocuri înalte, mai ales dacă are picioare frumoase. Şi ale tale sînt jos pălăria. Ştiu asta pentru că te-am văzut în diverse reclame pentru lenjerie. Restul l-am lăsat imaginaţiei mele vii.

Cassie ştia că ar trebui să pună capăt masajului şi conversaţiei, dar senzaţiile erau atît de

minunate, încît nu se putea abţine să nu se bucure de ele. O duruseră picioarele toată ziua, încît ajunsese să creadă că din cauza tocurilor va rămîne oloagă toată viaţa. Se simţea ca şi cum ar fi fost hipnotizată, atingerea lui părînd să o relaxeze din ce în ce mai mult. Degetele lui Blue îi îndepărtară durerea cu mişcări lente care îi trimiteau furnicături din tălpi pînă-n picioare.

– Asta-i mătase naturală?

Cassie clipi din ochi.

– Ce?

– Ciorapii tăi. Sînt din mătase veritabilă?

Cassie dădu din cap năucă, fericită că purta ciorapi scumpi.

– Fetele, spuse ea cu aer absent, amintindu-şi că fiicele ei erau în hambar.

– Nu-ţi face griji. Îmi ţin uneltele încuiate.

Cassie închise ochii.

– Sînt înnebunită după masaje.

Zîmbetul pe care el i-l adresă ar fi pus-o pe fugă dacă ar fi avut ochii deschişi.

– O să ţin minte. Acum ce-ai zice să te muţi pe canapea şi să tragi un pui de somn pînă la masă? Înainte de a intra sub duş mă voi duce să văd ce

fac fetele. Bineînţeles, dacă nu vrei să-mi ţii companie.

Ochii lui Cassie se deschiseră brusc.

– Nu!

Blue ridică din umeri.

– Poate data viitoare.

– Mă îndoiesc, spuse Cassie, inima bătîndu-i nebuneşte.

– Tot Cassie cea veche.

– Ce vrea să însemne asta?

Privirea lui Blue coborî pe buzele ei.

– Întotdeauna ai fost o mironosiţă. Se opri o clipă. Sau poate te credeai prea bună pentru un metis?

– Ai un complex, Blue, se auzi spunînd. Mă mir că n-ai scăpat de el după atîta vreme.

El continuă ca şi cum n-ar fi auzit-o:

– Te-a schimbat celebritatea, doamnă D'Clair sau eşti tot fata afectată pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă, aceea care purta ciorapi trei sferturi şi codiţe împletite şi care s-a epilat doar atunci cînd a început liceul?

Cassie îi ignoră zeflemeaua, deşi nu se putea abţine să nu se întrebe de unde ştia el cînd a

început să se epileze.

– Nu sînt o afectată şi acum sînt divorţată, spuse rece.

– Am auzit. Te-a apucat brusc aversiunea faţă de bătrîni?

Cassie sări de pe scaun.

– Nu sînt datoare să ascult chestiile astea. Îşi regretă mişcarea în aceeaşi clipă. Ajunsese astfel faţă-n faţă cu el. Simţea efectiv căldura care emana din trupul lui. Nu folosise nici o apă de colonie, mirosul lui era pur masculin.

– Poate că ar trebui să încerci un bărbat mai tînăr. Unul în putere.

– Eşti necivilizat, îi spuse pe un ton înţepat.

El rînji.

– Ştiu. De-asta-i atît de amuzant să ai de-a face cu oameni ca tine.

– Ai resentimente faţă de mine pentru că n-am fost niciodată cu tine pe bancheta din spatele maşinii.

– Dar te-ai gîndit la asta.

– Niciodată, minţi ea.

Privirea pe care i-o aruncă el era cunoscătoare.

– O, ba da, te-ai gîndit. Dar e evident că cineva ţi-a băgat în cap că virginitatea ta e sacră. Ridică din umeri cu indiferenţă. Ceea ce nu m-a deranjat, în fond, pentru că niciodată nu m-am încurcat cu virgine.

Cassie scrîşni din dinţi, dar îşi păstră stăpînirea de sine.

– Eşti drăguţ să ne duci cu maşina în primul oraş unde putem găsi cazare? întrebă pe un ton politicos. Sînt gata să-ţi plătesc bine pentru osteneală.

– În bani?

– Sigur că în bani, zise ea în timp ce se încălţa. Dacă nu ne duci tu, îl sun pe şerif şi-l rog să ne dea un însoţitor cu o maşină. Ştia din experienţă că nu există taxiuri în Peculiar.

Blue arăta de parcă l-ar fi pălmuit. O studie un moment.

– Bănuiesc că nu eşti ca majoritatea femeilor pe care le cunosc, Cassie, spuse el avînd o expresie confuză. Uite ce-i, îmi pare rău că m-am purtat ca un ticălos, dar n-am fost pregătit pentru versiunea matură a lui Cassie Kennard.

Cassie se aştepta să audă scuzele lui cam tot

atît pe cît se aşteptase să înceapă o viforniţă în toiul verii. Îşi privi pantofii, fără să ştie ce să spună sau ce să facă. Poate că nu era decît o altă tactică de seducţie a lui Blue. Zăpăceşte o femeie, apoi treci la atac.

– Presupun că mi-au mai rămas unele resentimente, se confesă el.

Îl privi nedumerită.

– Ce resentimente?

– Eram bun doar să fac tot felul de munci pentru ai tăi, dar nu destul de bun ca să fiu invitat la cină. Mama ta prefera să-mi dea un suc rece la uşa din spate decît să mă invite înăuntru să mă răcoresc. Se opri o clipă, apoi continuă: Iar tu te uitai la mine de sus, de parcă aş fi fost un gunoi vechi de o săptămînă.

– Nu m-am uitat niciodată la tine de sus! se apără Cassie.

– Întotdeauna te prefăceai că nu mă vezi atunci cînd ne întîlneam.

– Pentru că erai mai mare şi mi-era oarecum teamă de tine. Nu ştiam ce să-ţi spun.

– Nu, erai prea ocupată ca şefă a galeriei şi nu-i vedeai decît pe tipii îmbrăcaţi cum se cuvine

şi care aveau destui bani de cheltuit cu tine.

– Nu-i adevărat. Întotdeauna te-am admirat într-un fel, pentru că erai un spirit atît de liber. Dar eu am fost crescută altfel. Cît despre părinţii mei, cred că le era teamă de tine.

El rîse.

– Teamă?

– Da, teamă. Beai, te purtai ca un fluşturatic, ardeai cauciucurile de cîte ori te urcai la volan. Erai coşmarul oricărei mame care avea fiice. Iar gaşca din care făceai parte... Se opri, întrebîndu-se dacă nu cumva a spus prea mult. Ce-ar face infamul Blue Mitchum dacă şi-ar ieşi din sărite?

Blue îşi trecu degetele prin părul des.

– Nu-mi spui nimic nou.

Cel puţin era sincer. Cassie Kennard primise o educaţie, ceva ce bunicii lui nu-i dăduseră. Bunicul lui nu făcuse decît să-l prindă pe picior greşit şi apoi să-l bată măr.

– Rămîi la cină, Cassie, spuse blînd. Voi încerca să mă comport cum se cuvine. Aruncă o privire pe fereastră. Du-te şi întinde-te puţin. Eu mă duc să văd ce fac fetele.

Cassie dădu să refuze, dar adevărul era că se

simţea epuizată. Nu-i fusese uşor să călătorească împreună cu două fetiţe de şase ani. Şi Blue părea sincer. Nu doar el era vinovat pentru conduita sa, avînd în vedere educaţia primită. Pentru bunicii lui nu fusese mai mult decît o mînă de lucru la cîmp, după cîte auzise.

Se aşează pe şezlongul confortabil, îşi aruncă din nou pantofii şi lăsă spătarul în jos. Închise ochii şi curînd aţipi. Imagini ale unui bărbat cu păr întunecat şi ochi de un albastru strălucitor îi invadară visele.

Capitolul 2

Cassie fu trezită de o mînă care i se aşeză pe umăr. Deschise ochii şi văzu în faţă ochii albaştri-violeţi ai lui Bree.

– Blue m-a trimis să-ţi spun că masa e gata, îi comunică mamei, apoi îi aruncă o privire conspirativă. Ştiai că pe Blue de fapt îl cheamă Neil şi că e pe jumătate indian?

Bree continuă, fără să aştepte vreun răspuns:

– Tara mi-a zis că nu a fost politicos să-l întreb de ce are pielea mai închisă la culoare decît a noastră, dar mie nu mi s-a părut. Crezi că am fost nepoliticoasă?

Cassie clipi, încercînd să digere tot ce-i spu-

sese fiica ei. Habar n-avea cum să răspundă la întrebarea lui Bree, aşa că schimbă subiectul.

– Unde-i Blue? întrebă, ascunzîndu-şi căscatul cu o mînă.

– S-a dus să ia hamburgerii pe de grătar.

La pomenirea numelui său, Blue intră pe uşa din spate ţinînd în mînă un platou cu hamburgeri şi o spatulă. Cassie roşi cînd ochii lui îi măsură picioarele lungi întinse pe şezlong.

– Am dormit mult? întrebă, încercînd să-şi ascundă stînjeneala. Se ridică şi se întinse, fără să observe privirea lui Blue fixată pe bluza de mătase întinsă pe pieptul ei.

Blue îşi dădu seama că se holba, dar, la naiba, nu mai văzuse în viaţa lui asemenea picioare!

– Vreo oră, răspunse pînă la urmă, dregîndu-şi vocea care deodată devenise neobişnuit de răguşită. Păreai să ai nevoie de odihnă, aşa că am făcut hamburgerii la foc mic şi le-am dat fetelor cîteva sandvişuri. Aşează platoul pe masă şi îi surîse. M-am gîndit că o să apreciezi asta.

Era greu să nu-i întoarcă zîmbetul.

– E drăguţ din partea ta, îi spuse în timp ce se apropia. În loc să-şi pună iar pantofii cu toc şi să

îndure alte dureri, Cassie se hotărî să rămînă doar în ciorapii de mătase. În consecinţă, Blue părea un uriaş pe lîngă ea.

– Nu ţi-ar veni să crezi cît sînt de drăguţ atunci cînd contează cu adevărat.

Cassie simţi un gol în stomac.

– Cred că vorbim de lucruri diferite.

– Oare? Şi tot timpul mi s-a părut că ne înţelegem perfect unul pe celălalt.

Cassie nu răspunse la tachinarea lui senzuală. Era evident că-i făcea plăcere să o răscolească. Cassie observă în schimb aspectul lui îngrijit. Blue făcuse duş cît ea dormise. Părul îi era încă puţin umed şi mirosea a săpun. Blugii uşor uzaţi, care i se mulau pe trup, erau curaţi, la fel şi cămaşa cu mîneci scurte. Slavă Domnului, nasturii erau încheiaţi.

– Ai de gînd să stai acolo şi să te holbezi la mine, sau vii la masă?

Oh, cît de nesuferit putea fi uneori, îşi spuse Cassie.

– Nu mă uitam la tine, eram doar surprinsă că ai făcut deja duş.

– Am învăţat să mă spăl la o vîrstă fragedă, în

ciuda eredităţii mele. Acum, dacă vrei să iei loc...

– Nu asta voiam să spun, Blue, zise Cassie cu un oftat, dezamăgită că el o credea o snoabă superficială. Aş vrea să mă spăl mai întîi, dacă n-ai nimic împotrivă, zise ea în timp ce fetele se aşezau la masă. Cassie văzu că Blue făcuse *Tater Tot,* unul din felurile preferate ale fetelor. Le pusese la fiecare cîte o porţie generoasă. Pregătise chiar şi o salată, observă ea apreciativ. Cum putea fi atît de drăguţ un minut, şi îngrozitor în următorul? se întreba.

– Baia este în hol, la stînga, îi spuse lui Cassie servindu-le fetelor cîte un hamburger sfîrîitor. Tara îi mulţumi şi se uită urît la sora ei.

– N-ai spus mulţumesc, şopti.

– Mulţumesc, spuse Bree, deja cu gura plină.

Cassie găsi baia şi îşi spălă faţa cu apă rece. Deşi puiul de somn o înviorase, arăta încă la fel de obosită pe cît se simţea. Oboseala avea o legătură mai mare cu Blue, în a cărui prezenţă stătea mereu încordată, decît cu situaţia în sine, presupunea. Şi, în plus, nu ştia unde aveau să-şi petreacă noaptea. Se înserase şi ea nu aranjase nimic încă.

Cînd Cassie se aşează la masă, observă că tacîmurile erau puse pe dos. De parcă i-ar fi citit gîndurile, Blue îi oferi un hamburger şi zîmbi.

– Fetele au pus masa, în timp ce eu găteam.

– Nu ştiam că bărbaţii pot să gătească, spuse Bree.

– Nu vorbi cu gura plină, scumpo, îi zise Cassie.

Bree mestecă şi înghiţi.

– Tata nu ştie să gătească.

– Probabil din cauză că nu a fost nevoit niciodată să înveţe, spuse Blue, întinzînd mîna să-i ciufulească părul.

– Tu ai copii? întrebă Bree, făcînd-o pe Cassie să se foiască pe scaun. Era sigură că Blue împrăştiase copii prin tot oraşul.

Blue clătină din cap.

– N-am copii, Cîrlionţi blonzi. Doar eu şi Duke sîntem pe-aici. Şi cîţiva cai şi nişte vaci. Dar tu? Ai copii?

Bree chicoti.

– Sigur că nu, ce întrebare e asta? N-am decît şase ani.

El simulă surpriza.

– Şi tot timpul am crezut că eşti aproape adultă.

– Glumeşte, mami? întrebă Tara atunci cînd Bree izbucni în rîs.

Cassie dădu din cap şi îi aruncă lui Blue un zîmbet ironic.

– Da, mă tem că domnul Mitchum e un mare glumeţ.

Sorbi din ceaiul cu gheaţă şi îi întîlni privirea peste marginea paharului. Se întreba dacă va fi vreodată în stare să privească în ochii aceia fără ca inima să înceapă să-i bată mai repede.

– Cînd eram adolescenţi, obişnuia să glumească aproape cu toate fetele din oraş.

– În afară de mama voastră, spuse Blue privindu-le pe fete conspirativ. Cu ea n-a fost niciodată de glumit.

Cassie îl privi, sperînd că nimeni de la masă nu ştie că remarca lui i-a accelerat pulsul.

– Asta din cauză că sînt alergică la penicilină, spuse dulce.

Blue îşi dădu capul pe spate şi rîse. Timbrul bogat al rîsului lui trimise fiori pe şira spinării lui Cassie.

Amîndouă fetele erau nedumerite. Bree vorbi.

– Mami, ce este *peni-li-cina*?

– E prea complicat ca să-ţi explic acum, Bree, răspunse Cassie. Mai bine termină-ţi cina pînă nu se răceşte. Simţea privirea amuzată a lui Blue, aşa că n-avea altceva de făcut decît să se silească ea însăşi să mănînce.

– Domnule Mitchum, ce fel de ponei este acela din grajdul dumneavoastră? întrebă Tara.

– Ce-ar fi să-mi spuneţi Blue? sugeră el. Poneiul pe care l-ai văzut este un Shetland. Cei mai mulţi din rasa asta sînt nărăvaşi, dar nu şi Pippin. Pippin e blînd ca un pisoi.

– Ce nume caraghios, spuse Bree.

– Nu i l-am pus eu. L-am cumpărat de la o familie care s-a mutat în Texas. Era al fiicei lor.

– Cred că fetei i-a părut rău, spuse Tara. Ce-o să faci cu el?

Blue ridică din umeri.

– Oh, cred că o să-l împachetez... Blue îşi înghiţi restul cuvintelor, aruncîndu-i o privire lui Cassie. Ăă... am de gînd să-i găsesc o familie... şi să sperăm că va avea copii, aşa cum au vitele.

– Cum faci să ai ponei şi copii? întrebă Bree,

părînd foarte serioasă. Capetele lui Cassie şi Blue se întoarseră stingherite în direcţia ei.

– Te rogi, prostuţo, spuse Tara, băgîndu-şi un *Tater Tot* în gură. Nu-i aşa, domnule... adică, Blue?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Totuşi îşi puse coatele pe masă şi îşi împreună mîinile, ca şi cum ar fi chibzuit.

– Am auzit că asta ar fi o modalitate, spuse el, reţinîndu-şi zîmbetul. Dacă nu merge aşa, sînt sigur că trebuie să existe alta, de rezervă.

Cassie aproape că se înecă mîncînd. Ultimul lucru de care aveau nevoie fetele ei era o prelegere despre arta împerecherii ţinută de Blue Mitchum. Nu că la el asta n-ar fi fost o artă, îşi spuse. Probabil că avea crestături la piciorul patului, ca să ţină mai uşor evidenţa.

– Le-am promis fetelor că le voi cumpăra un ponei după ce ne vom aşeza la casa noastră, anunţă Cassie, încercînd să schimbe subiectul.

– Poate o să vă ajut, se oferi Blue. Cunosc o grămadă de crescători de cai...

– Nu va fi nevoie, spuse ea politicos. Mă pricep şi eu destul de bine la cai. Călăream în copi-

lărie, dacă îţi aminteşti. Cred că am cîştigat vreo duzină de panglici albastre la concursurile de călărie, le explică mîndră fetelor. Bineînţeles, va trebui mai întîi să luaţi lecţii de călărie.

Blue nu mai zise nimic. Cassie, în mod evident, nu voia sau nu avea nevoie de nici o sugestie din partea lui. Poate că nu avea încredere în judecata lui. Lucrul acesta îl deranja, nu ştia nici el de ce. Dar lecţii de călărie, pentru numele lui Dumnezeu! Ce era de învăţat în asta? Te sui pe un cal şi-l călăreşti. Dacă se întîmplă să cazi, încaleci din nou. Putea să le înveţe pe fete să călărească în cincisprezece minute, dar nu era cazul să-şi ofere singur serviciile. Observă deodată că Bree moţăia deasupra farfuriei.

– Cred că avem o mică somnoroasă aici, spuse.

– Oh, mi se pare că amîndouă sînt extenuate, spuse Cassie uitîndu-se la ceas.

– Cassie, dormiţi aici la noapte, propuse Blue cu blîndeţe simţindu-se înduioşat de întregul grup. Sentimentul era nou pentru el şi probabil că era vizibil, deoarece Cassie era gata să cadă de pe scaun. Avem o grămadă de spaţiu la etaj. Nu este

Hyatt, dar o să dormiţi bine. Făcu cu ochiul. În plus, bagajul vostru deja e aici. Ce-aţi putea dori mai mult?

Cassie încercă instinctiv să se opună, dar imaginea fetelor obosite îi înmuie expresia hotărîtă. În plus, oare avea de ales? se întrebă. Nu avea mijloc de transport, nici un loc în care să stea şi chiar ea însăşi era gata să pice din picioare de oboseală. Mîine avea să-l roage pe Blue să le ducă, pe ea şi pe fete, în primul oraş, unde aveau să găsească un motel. Totuşi, n-avea să se simtă în largul ei în casa lui Blue.

– Dar ai făcut deja atîtea pentru noi, spuse, simţind că leşină la ideea de a dormi sub acoperişul lui. Spera doar că nu face o mare greşeală.

– De-asta sînt vecini pe lume, prinţeso. Hai, gata cu vorbăria, o să vă duc sus muntele de bagaje. Te-ai gîndit vreodată să-ţi angajezi un băiat de serviciu cu program prelungit?

Cassie se ridică, resemnîndu-se cu ideea de a rămîne. Instinctul îi spunea că putea avea încredere în Blue.

– Atunci, cît duci tu bagajele, eu fac curat în bucătărie, spuse repede, dorind să se facă utilă.

Bree, du-te şi întinde-te pe canapea pînă te voi duce în dormitor. Fetiţa dădu din cap, îşi tîrî picioarele pînă la canapea şi se prăbuşi pe ea.

Tara sări să-şi ajute mama. Se apucară repede de treabă, în timp ce Blue căra bagajele.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, îi spuse Cassie Tarei, mîngîind-o pe obraz. În timp ce Bree era expansivă şi generoasă în afecţiunea ei, Tara era supusă şi sensibilă, ceea ce nu părea caracteristic pentru vîrsta ei. Uneori lui Cassie îi venea greu să-şi aducă aminte că fetiţa avea numai şase ani.

– Mami, îţi place de domnul M... adică, de Blue? o întrebă Tara, fiind doar ele două în bucătărie.

Era şi foarte perspicace, se gîndi Cassie, adăugînd aceasta pe lista calităţilor Tarei.

– Sigur că da, spuse degajată. Ţie nu?

Fetiţa ridică din umeri.

– E drăguţ, dar n-aş vrea să te măriţi cu el.

Cassie rămase cu gura căscată.

– Cum de ţe-a venit ideea asta? Nu l-am mai văzut de ani de zile. Singurul motiv pentru care stăm aici este că pentru moment nu avem alt loc unde să ne ducem. Mîine vom găsi noi ceva.

Tara păru uşurată.

– Mă gîndeam doar, după felul în care se uită la tine. Nu vreau să te măriţi din nou, spuse cu convingere. Nu mi-a plăcut cînd ai fost măritată cu tata. Plîngeai mult. Credeai că nu văd, dar am văzut. Şi nu te jucai aşa de mult cu noi. E mai bine de cînd s-a mutat tata.

Cassie nu ştia ce să răspundă. Tara văzuse tot timpul dincolo de faţada de normalitate afişată de ea şi Jean-François în căsnicie. Cît de tulburător trebuie să fi fost să-şi dea seama că părinţii ei de-abia se suportau unul pe celălalt.

– N-am ştiut niciodată că simţi aşa, iubito, zise Cassie, trăgînd-o pe Tara mai aproape. De-acum încolo, sîntem doar noi trei, bine? Sîntem o echipă.

Tara zîmbi în loc de răspuns.

– Gata, doamnelor, spuse Blue intrînd în cameră. V-am făcut paturile, totul e pregătit. Se uită direct la Cassie. Camera ta este faţă-n faţă a fetelor. Se uită la Bree, care sforăia încet pe canapea. Vrei s-o duc sus?

– Ţi-aş fi recunoscătoare, spuse Cassie. Ori s-au făcut prea mari, ori spatele meu nu mai este ce era.

Blue o ridică pe Bree cu uşurinţă şi o luă înainte pe hol şi pe scări, Cassie şi Tara urmîndu-l. O duse într-un dormitor şi o aşeză uşor pe un pat dublu, avînd grijă să nu o trezească.

– Mulţumesc, şopti Cassie în timp ce scotea pantofii şi ciorapii fetei.

Blue dădu din cap şi, peste o secundă, Cassie îl auzi coborînd pe scară. După ce dezbrăcă fetiţa, căută valizele cu iniţialele lui Bree. Din fericire, le găsi fără prea multă bătaie de cap. Pînă ce reuşi să-i pună o cămaşă de noapte, Tara îşi găsise deja propriile valize. Cassie alese o cămaşă trandafirie cu lalele albe brodate de-a lungul gulerului şi i-o dădu Tarei.

– Poţi să renunţi la baie în seara asta, îi spuse Cassie. Spală- te doar pe dinţi. Tara dădu din cap şi dispăru în baie cu periuţa şi pasta de dinţi.

După ce fetele fură învelite, Cassie se aplecă şi le sărută.

– Noapte bună, scumpo, îi şopti Tarei.

– Unde te duci? întrebă fata neliniştită.

– Să termin de făcut curat în bucătărie.

– Nu sta mult.

– Nu stau. Şi dacă ai nevoie de mine la noapte

sînt în camera din faţă. Tara dădu din cap şi se întoarse pe-o parte.

Cassie lăsă uşa întredeschisă şi rămase cîteva secunde în capul scărilor. Nu ştia că fiica ei este atît de posesivă, dar la drept vorbind acesta era felul Tarei de a fi. „Să ai grijă de ea", îi spunea de multe ori guvernanta. „E liniştită, dar nu poţi şti ce e-n mintea ei". Cassie începea să înţeleagă. În timp ce Bree exterioriza tot ce gîndea, Tara ţinea în ea luni întregi înainte de a spune ceva. Căsnicia nefericită, divorţul şi propria stare de spirit a lui Cassie îşi puseseră fără îndoială amprenta asupra tuturor.

Jurîndu-şi că le va face pe fete să uite durerile trecute, Cassie se întoarse în bucătărie. Blue terminase deja curăţenia, făcuse cafea şi acum o turna în ceşti.

– Ei, de ce ai făcut tu curăţenie? Doar de asta coborîsem.

– Pentru că păreai din clipă-n clipă că o să pici de oboseală, spuse el. Du-te şi fă-te comodă pînă dau eu cu mătura. Îi dădu o ceaşcă. Frişca şi zahărul sînt pe masă.

– Nu, îmi place neagră, zise Cassie, luînd ca-

feaua. Am renunţat la frişcă şi la zahăr şi la un milion de alte delicatese din momentul în care au început să mă înghesuie în haine strîmte.

– Poate te vei bucura din nou de ele acum, că te-ai întors acasă, zise el începînd să mătură. Oricum eşti prea slabă.

– Mulţumesc, Blue, spuse Cassie încet, cu sinceritate.

El o privi surprins.

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru că ne-ai lăsat să dormim aici.

– Ce credeai? Că o să v-arunc în stradă? Pentru numele lui Dumnezeu! N-oi fi un sfînt, dar nici complet lipsit de inimă.

– Te-ai schimbat.

– Toată lumea se schimbă. Asta-i viaţa.

Luă făraşul şi strînse gunoiul.

– Ce anume te-a schimbat?

Blue o privi mirat.

– M-am maturizat, Cassie, spuse degajat. Ca şi tine.

Privirea îi zăbovi asupra buzelor ei şi coborî apoi spre sîni, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească

afirmaţia. Un zîmbet i se întinse încet pe faţă şi ochii i se întunecară.

– În anumite feluri, totuşi, sînt acelaşi.

– Adică?

– Cînd văd un lucru pe care mi-l doresc, mă duc să-l iau.

– Şi-l capeţi întotdeauna?

O privi drept în ochi.

– Întotdeauna.

Inima lui Cassie uită pentru o secundă să mai bată. Trebuia să scape de aceşti ochi de nepătruns, altfel îi era teamă că se va îneca în ei. Se scuză şi plecă repede în hol. Deschise uşa care dădea spre verandă. Mîinile îi tremurau şi strînse ceaşca mai tare încercînd să-şi potolească tremurul. Încă o dată lăsase ca discuţia cu Blue să ajungă prea departe. Dar acum conversaţia lor era complet inocentă şi peste o clipă Blue părea să o seducă numai din vorbe. Blue era un adevărat maestru al jocurilor senzuale de cuvinte. Trebuia să rămînă cu picioarele pe pămînt. Cel mai înţelept lucru pe care-l putea face era să-şi termine cafeaua şi să se ducă direct la culcare.

Deşi noaptea era caldă, ventilatoarele de pe

tavanul verande o făceau răcoroasă şi plăcută. Cassie zări un balansoar mare şi se aşeză pe el. Energia părea să i se scurgă din trup prin fiecare por. Cada din baia de la etaj păruse ademenitoare. Poate că o baie bună era exact ce-i trebuia, se gîndi. Oftă adînc. În nerăbdarea ei de a se întoarce acasă, nu se aşteptase la atîtea greutăţi. Mai mult decît orice, nu intenţionase să depindă din nou de un bărbat şi, în special, de faimosul Blue Mitchum.

Uşa verandei scîrţîi, ceea ce o făcu să-şi ridice privirea. În cadrul ei îl văzu pe Blue ţinîndu-şi ceaşca de cafea în mînă.

– Pot să-ţi ţin companie? întrebă el.

– Te rog, răspunse Cassie cu politeţe.

În ciuda faptului că omul acesta avea capacitatea de a o întoarce pe dos, efectiv le salvase, pe ea şi pe fiicele ei, dintr-o situaţie inimaginabilă. Mai mult decît atît, se dovedea a fi o gazdă perfectă, în ciuda insinuărilor senzuale care îi însoţeau aproape toate vorbele. Poate că asta ţinea pur şi simplu de personalitatea lui. Cassie decise că era timpul să înceteze să-l mai trateze ca pe un inamic, dar se îndoi imediat de justeţea ho-

tărîrii ei, cînd Blue trecu pe lîngă scaune şi veni să se aşeze în balansoar, lîngă ea.

El îi simţi stinghereala.

– Nu poţi avea încredere în scaunele astea, spuse el. Au fost în casă şi n-am avut timp să le repar. Balansoarul este nou.

Văzînd că ea continuă să nu se simtă în largul ei, Blue rîse.

– Fii liniştită, Cassie. Niciodată nu am luat o femeie cu de-a sila.

Cassie sorbi din cafea.

– La drept vorbind, nici n-ai fost nevoit s-o faci, nu-i aşa? spuse, încercînd să pară cît mai degajată.

– Asta-i partea zilei pe care o prefer cel mai mult, zise Blue ignorîndu-i întrebarea. Vocea îi era joasă şi seducătoare, ceea ce o făcea pe Cassie să se înfioare. E momentul cînd dai deoparte toate gîndurile şi problemele care te asaltează şi laşi broaştele şi greierii să-ţi aline sufletul obosit, continuă Blue.

– Hm? Cassie era mai derutată decît oricînd. Acel Blue Mitchum pe care-l cunoscuse n-ar fi fost capabil de astfel de gînduri. Era un tip care

acţiona rapid, un tip dur şi neruşinat. Şi-l putea închipui gonind pe un Harley Davidson şi trăind într-un bordei împreună cu o femeie tatuată, dar îi era imposibil să şi-l imagineze vorbind despre copii, pisoi, ponei şi – unde mai pui – să aibă grijă de o întreagă fermă. Oare se întorsese lumea cu fundu-n sus?

– Ai nişte fetiţe grozave, spuse Blue şi rîse încet, ceea ce o făcu pe Cassie să se înfioare. Nu mi te-aş fi închipuit niciodată mamă de gemene. Trebuie să fii foarte mîndră de ele, adăugă el.

Cassie lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Cu subiectul ăsta, erau pe un teren solid.

– Sînt totul pentru mine.

– Tatăl lor nu are nimic împotrivă că o să staţi atît de departe? O să-i fie greu să le vizitеze.

– Nu-i nici o problemă, spuse Cassie, voit vag.

Nu avea de gînd să-i mărturisească lui Blue că lui Jean-François nu-i păsa prea mult de fete. De fapt, nici nu fusese de acord să aibă copii. Lucrul acesta nu avea nici o legătură propriu-zisă cu fetele, doar cu faptul că soţia lui nu voise să-l asculte şi refuzase să-şi întrerupă sarcina survenită tocmai cînd cariera ei ajunsese la un punct

culminant. Lui Cassie i se tăie răsuflarea cînd Blue o aduse înapoi în prezent, aşezîndu-şi braţul pe spătarul balansoarului. Se încordă, apoi îşi dădu seama că era ridicolă. Omul nu încerca decît să stea confortabil. Linişteşte-te, se dădăci singură.

– Deci ce ai de gînd să faci de-acum încolo? întrebă el.

Cassie nu ezită.

– Încep o viaţă nouă. O iau de la capăt. Rîse, adăugînd: Şi o să mă gîndesc ce e de făcut cu chestia aia mizerabilă care zice-se că ar fi o casă.

– Deci renunţi la carieră?

– N-am spus asta.

– E un subiect pe care preferi să nu-l discuţi?

Cassie îi aruncă o privire cu coada ochiului. În lumina lunii, trăsăturile chipului lui erau perfecte. Nasul drept, bărbia pătrată, gura senzuală. Era încă devastator de frumos şi nu-şi pierduse acel magnetism care le atrăsese pe atîtea femei. De ce nu se însurase?

– Poţi păstra un secret? îl întrebă, o umbră de zîmbet conturîndu-i-se în colţul gurii.

– Sînt recunoscut pentru asta.

De această dată Cassie rîse de-a binelea.

– Pun pariu. Cum remarca ei nu avu nici un efect asupra lui, Cassie continuă: Vrei să spui că nu te-ai lăudat niciodată în faţa celorlalţi băieţi cu aventurile tale amoroase? El păru surprins de întrebare. Doamne iartă-mă, dar se făcea coadă pentru tine pînă la *Dairy Queen.*

Blue era amuzat.

– Mă întrebi dacă eram genul care să sărut şi apoi să mă laud la toată lumea?

Cîteva degete se plimbau pe umerii ei în acest timp şi Cassie se înfioră. Fir-ar să fie, ce putere avea omul ăsta!

– De ce nu mă pui la încercare? îi sugeră el.

Cassie îngheţă. În afară de furnicăturile pe care le simţea pe umeri, tot trupul îi era şocat. Ce făcea Blue? Se oferea s-o sărute? Nu era şi aşa destul de rău că trebuia să împartă stelele cu el şi să-i inhaleze mirosul? Trebuia s-o mai şi tenteze cu imaginea unei îmbrăţişări? Nu mai raţiona corect. Era obosită. Da, sigur, asta era. Altfel ar fi sărit deja de pe balansoar şi ar fi fugit sus, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Cu siguranţă că nu avea nici un rost să privească stelele împreună cu Blue Mitchum.

– A trecut multă vreme, nu-i aşa, Cassie?

Cassie tresări, întreruptă de propriile gînduri.

– Poftim?

– De cînd ai fost ultima dată cu un bărbat?

Cassie speră că el nu-i vede roşeaţa de pe faţă şi că nu-şi dă seama că a atins un punct sensibil. Căsnicia ei fusese o experienţă deşartă, atît fizic cît şi emoţional. Dar nu era cazul ca Blue să ştie asta.

– Nu ţin să discutăm despre viaţa mea personală, spuse, privind în noapte.

– Am văzut asta în ochii tăi, cînd te-am privit astăzi, zise el fără să-i bage în seamă comentariul. Neîmplinirea, singurătatea, dorul.

– Şi presupun că te crezi omul potrivit pentru a satisface toate aceste nevoi? Se întoarse către el brusc, hotărîtă să pună lucrurile la punct. Blue Mitchum nu se schimbase chiar atît pe cît crezuse.

– Poate.

– Cînd o face plopul pere. Vru să se ridice, dar el o opri, strîngîndu-i încheietura mîinii.

– Înverşunarea asta nu-ţi stă bine, Cassie. Blue îi dădu drumul, îi luă ceaşca de cafea şi o puse, împreună cu a lui, pe balustrada verandei. Cu un

deget îndoit sub bărbia ei îi ridică faţa, silind-o să-l privească drept în ochi.

– Ochii au fost întotdeauna una dintre cele mai frumoase trăsături ale tale... nu-i lăsa să mă privească atît de dur.

Cassie îşi dădu seama că nu mai respira. Subit, începuse să aibă o percepţie mai acută a naturii. Stelele semănau cu cioburi de diamant risipite pe cer. Sunetele nopţii îi reverberau în cap. O briză uşoară adia pe verandă, dar nu reuşea mai deloc să-i răcorească trupul încins. Se înfioră. Mirosul lui Blue, răsuflarea lui caldă pe obraz erau la fel de senzuale ca şi vocea baritonală, mîngîietoare. Ochii lui albaştri păreau să-i pătrundă pînă în suflet.

– Ştii ce cred? şopti el. Cred că vrei să te sărut, la fel de mult pe cît vreau şi eu. Cassie dădu să obiecteze, dar, pînă să poată articula un sunet, Blue o luă în braţe şi o sărută.

Cassie rămase nemişcată, şocată şi ameţită cînd gura lui Blue se uni cu a ei. Timpul rămase pe loc, dar inima, bătîndu-i frenetic, număra secundele. Blue avea un gust minunat. Fierbinte şi masculin, cu o uşoară aromă de cafea.

Cassie se pierdu în sărut, în timp ce braţele lui o strîngeau tot mai tare. Dorea să absoarbă căldura acestui trup, să simtă forţa fiecărui muşchi, a fiecărui tendon. Pieptul lui îi apăsa sînii şi aceştia reacţionau dureros. Cînd Blue i-i luă în mîini, se simţi de parcă i s-ar fi împlinit o rugă insistentă. Şovăitoare, îşi strecură braţele în jurul gîtului lui şi îl trase mai aproape. Sărutul se adînci. Limba lui Blue se strecură printre buzele ei şi exploră adîncimile de dincolo de ele. Cassie crezu că avea să se topească şi că avea să se prelingă, literalmente, de pe balansoar, în timp ce limba lui îi exploată gura, trimiţîndu-i fierbinţeala în tot corpul. N-avea nici cea mai mică idee despre ce anume se întîmpla cu ea: nu mai gîndea, *simţea.* Îi veni să ţipe de dezamăgire atunci cînd Blue întrerupse sărutul. Amîndoi aveau nevoie de aer.

Pentru o clipă, nu au fost capabili să facă altceva decît să se privească fix unul pe celălalt. Apoi Blue zîmbi şi Cassie îşi dădu seama că era pradă farmecului său, sau vrăjită.

– Asta poate reprezenta un răspuns la întrebarea ta?

Habar n-avea despre ce vorbea el. Toate celu-

lele din creier erau învălmăşite şi blocau gîndirea coerentă.

– La chestia aia cu sărutatul şi apoi cu lăudatul la toată lumea? întrebă buimacă.

Blue rîse.

– Nu, te întrebai odată în jurnal despre cum ar fi dacă te-aş săruta.

Cassie crezu că nu l-a auzit bine.

– Despre ce vorbeşti şi ce-are a face jurnalul meu aici? Doamne, uitase complet de jurnal. Fusese o vreme cînd îl folosise ca pe o supapă pentru dorinţele cele mai tainice. Dar de unde putea şti Blue ce scria ea în jurnal?

– N-ar trebui să-ţi spun, zise el.

Cassie îşi încrucişă braţele şi ridică bărbia cu un aer încăpăţînat.

– O, ba da, o să-mi spui. Ce-i cu jurnalul?

Blue oftă. N-avea să-i placă, în mod sigur, ceea ce urma să audă.

– Îşi aminteşti că părinţii tăi m-au angajat într-o vară ca că le zugrăvesc casa?

Ea încuviinţă după cîteva secunde.

– Cred că pe-atunci aveai cincisprezece ani. Ei bine ...

Blue ezită.

– Ei bine... ce? Cassie începea să simtă un gol în stomac.

– Cînd am început lucrul la camera ta şi am mutat mobila de lîngă pereţi, a căzut sertarul noptierei şi l-am văzut.

– Jurnalul meu?

– Exact. Era îngrozitor de tentant.

– Dar întotdeauna ascundeam cheia.

– Am spart eu lucruri mai rezistente decît un sertar.

– Nu mă-ndoiesc, zise ea. Deci ce-ai citit?

– Cît am putut de mult.

Cassie roşi pînă la rădăcina părului.

– Dar asta-i neruşinare! spuse, încercînd să se depărteze de el. N-ai nici un pic de respect pentru intimitatea cuiva?

Blue o trase înapoi în braţele sale în ciuda protestelor ei.

– Pe atunci aveam mai puţine scrupule. Voiam să ştiu ce anume te făcea atît de diferită de restul fetelor. Ce te făcea să ieşi în evidenţă. În afara faptului că erai tipa cea mai bine din oraş.

Cassie nu se putu abţine să nu se simtă mă-

gulită de remarca lui. Venind de la armăsarul oraşului Peculiar, Mississippi, era un adevărat compliment. Totuşi, gîndul că el îi citise gîndurile cele mai tainice, dintre care multe erau centrate asupra persoanei lui, era iritant. Băieţii din Peculiar îi păreau pe atunci anoşti şi nesemnificativi în comparaţie cu Blue. Dar, în mod sigur, nu se poate să fi scris cine ştie ce grozăvii într-un jurnal primit cadou la cea de-a paisprezecea aniversare.

– Eram doar un copil pe atunci, spuse în cele din urmă, de parcă aceasta ar fi fost o explicaţie suficientă. Tu erai mai mare şi atît de rebel. Bănuiesc că eram... infatuată. Şi nu fusesem niciodată sărutată, se confesă.

– Ar trebui să fii sărutată mai des.

Cassie hotărî că nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta conversaţia.

– Cred că ar fi mai bine să intrăm în casă, zise, gîndindu-se să pună capăt acestui tête-à-tête. Se ridică de pe balansoar. De astă dată, Blue nu o opri.

Se ridică şi el.

– Nu ar fi trebuit să-ţi spun niciodată despre jurnal. O luase din nou în braţe şi una din mîini îi

mîngîia uşor fesele, desenînd cercuri care-i făceau trupul să reacţioneze în feluri pe care nici nu le-ar fi visat.

Cassie ridică din umeri, străduindu-se să-i dea de înţeles că nu-i păsa, deşi şi-ar fi dorit cu disperare să-şi amintească exact ce anume scrisese acolo. Fără îndoială că jurnalul era, împreună cu celelalte lucruri ale ei, în vreo ladă din podul casei părinţilor ei. Avea să-l găsească într-o bună zi.

– Nu are nici o importanţă, insistă ea. După cum ţe-am spus, nu eram decît un copil. Copiii fantazează uneori.

– Şi adulţii la fel.

– Te rog, nu face asta.

– Ce anume?

– Să mă mîngîi aşa.

– E bine, nu-i aşa? *E prea* bine, Cassie?

Numele ei era o şoaptă catifelată pe buzele lui. Cassie se prefăcu a nu-l auzi şi se desprinse de el, luă ceştile de cafea şi le duse în casă. Îşi dădu seama deodată că tremura toată, din cap pînă-n picioare.

Blue Mitchum nu o sărutase doar, o sărutase pe îndelete. El o urmă în bucătărie, aşteptă pînă

ce puse ceştile în chiuvetă şi apoi o îmbrăţişă iar.

– Te-aş putea avea chiar acum, ştii?

– Blue... Cassie nu avea nici o îndoială că el era în stare de aşa ceva. Ochii îi erau încărcaţi de dorinţă. N-o să meargă, dacă trebuie, o să fug de tine.

– Fugi în cercuri. Dacă aş vrea, te-aş lua fără să mă mai gîndesc.

– Atunci, ce te opreşte? întrebă sfidător, obosită de ameninţările lui voalate pe care i le aruncase întreaga seară.

– Sînt un om răbdător. Voi aştepta să vii tu la mine.

Rînjetul de pe faţa lui o făcu să se întrebe dacă vorbea serios.

– Eu să vin la tine? Poţi să aştepţi mult şi bine, Blue Mitchum.

– Răspunde-mi doar la o singură întrebare. A fost sărutul ceea ce te aşteptai să fie?

Ştia să ar fi trebuit să-l mintă, dar îi era imposibil să se uite în ochii aceia albaştri şi să nu fie sinceră.

– Da, a fost bine, mărturisi, vocea nefiindu-i mai mult decît o şoaptă. Mai bine decît mă aştep-

tam. De aceea nu se va mai întîmpla niciodată.

Blue îi zîmbi cu un aer cunoscător.

– Niciodată să nu spui „niciodată". După cum ziceam, ai nevoie să fii sărutată adesea. Iar cînd vei fi gata, am să te duc pe lună.

– Poate în vis, încercă ea să spună pe un ton convingător în timp ce se răsucea pe călcîie şi pleca, urmărită de ochii lui Blue. Aruncîndu-i peste umăr o ultimă privire, simţi că i se zbate stomacul de parcă ar fi avut înăuntru o pasăre captivă.

– Noapte bună, Cassie, spuse el cu blîndeţe în glas.

Cassie murmură din capul scării o replică şi se grăbi să intre în dormitorul din faţa celui în care dormeau fetele. Se aruncă pe salteaua de puf şi închise ochii. Greşise crezînd că poate sta în casa lui Blue Mitchum.

Mîine la prima oră avea să plece.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă, cînd Cassie deschise ochii, îşi găsi picioarele împletite cu alte două, mici şi slăbuţe. Dădu cearceaful deoparte şi o descoperi pe Tara, adormită. I s-o fi făcut frică noaptea trecută, îşi spuse Cassie. Casa era tăcută. Probabil că şi Blue mai doarme încă. După ce îşi petrecuse ziua precedentă călătorind dintr-un capăt al ţării în celălalt, grăbindu-se prin aeroporturi ca să prindă legăturile, nu era de mirare că erau epuizate.

Cassie se sculă în sfîrşit, nevoia de cafea fiind mai mare decît dorinţa de a mai lenevi în pat. De

fapt, se simţea mai odihnită decît se simţise vreodată în ultimele luni. Terminase cu vechea ei viaţă şi cea nouă tocmai începea. Dificultăţile nu i se mai păreau atît de copleşitoare acum, cînd razele soarelui se filtrau printre jaluzele, faţă de cum i se păruseră aseară, înainte de culcare. Deşi fusese obosită, stătuse mult timp trează gîndindu-se la sărutul lui Blue şi încercînd să-l pună în perspectivă. Lui Blue îi plăcea să flirteze cu o femeie drăguţă, îşi spuse, dar mai mult îi plăcea provocarea. Faptul că ea era inabordabilă îi stîrnise desigur curiozitatea şi mai mult. Tatonase terenul. Dar de acum încolo trebuia să păstreze distanţa. Avea să găsească un loc în care să stea, avea să se descurce ea într-un fel sau altul.

Cassie se întinse şi luă de pe tăblia patului un capot asortat cu cămaşa de noapte. Îi fusese dăruit de designerul pentru care prezentase modelul. Mătasea naturală, de culoarea fildeşului, parcă îi mîngîia pielea. Se ridică şi se uită în oglinda agăţată deasupra biroului în stil vechi. Ochii îi arătau odihniţi, dar părul era ciufulit.

Aceiaşi ochi violet-albaştri şi acelaşi păr sălbatic care o făcuseră celebră.

– De ce să creezi haine cînd ar trebui să le prezinţi? o întrebase Jean-François cînd ea îi mărturisise motivul pentru care venise la New York. În urma insistenţelor lui Jean-François, acceptase să-i pozeze unui fotograf german, pe nume Max. Cînd asistentul încercase să-i aranjeze părul, Jean-François se opusese.

– *Non, non, non!* exclamase Jean-François spre surpriza asistentului. Vreau ca părul domnişoarei să rămînă liber şi sălbatic. I se adresase lui Max: Priveşte-i ochii. Ai mai văzut ochi de o asemenea culoare? Şi aerul acesta inocent. Arată ca un înger, *oui?* Dar părul o face să arate zburdalnică şi neîmblînzită.

Cassie simţise atunci cum i se colorează obrajii şi-şi muşcase nervoasă buza de jos. Sala era rece şi ea nu avea sutien. Simţise cum i se contractă vîrfurile sînilor sub rochia de seară fără umeri pe care o purta. Aceleaşi vîrfuri ale sînilor arătau ca nişte mici boboci atunci cînd, peste cîteva zile, Jean-François îi adusese fotografiile.

– Aparatul de fotografiat te iubeşte! Am să fac din tine manechinul cel mai bine plătit din New York. Bineînţeles, imediat va trebui să dai jos vreo

cinci kilograme. Aparatul de fotografiat are obiceiul de a adăuga kilograme chiar şi celui mai perfect trup.

Jean-François angajase cîţiva specialişti în machiaj şi coafură,şi, în numai cîteva săptămîni, crease imaginea pe care o căutase pentru Cassie. Nici ea însăşi nu se mai recunoscuse. Arăta sălbatică şi provocatoare.

Dar planul lui reuşi dincolo de orice imaginaţie. Şase luni mai tîrziu, Jean-François o sărută apăsat pe buze.

– Spune-mi că te măriţi cu mine şi îmi faci viaţa perfectă.

Cassie fusese uluită de propunere, nimic nu-i dăduse de înţeles că Jean-François o va cere în căsătorie. Dar cum l-ar fi putut refuza? Fusese cel mai bun prieten al ei, singurul prieten în New York.

Se căsătoriseră peste trei zile, fără mare pompă şi tam-tam. Cassie telefonase părinţilor, care nu-şi putuseră ascunde dezamăgirea că nu-l cunoscuseră pe viitorul ei soţ, mai ales că îşi doriseră dintotdeauna ca ea să se cunune la biserica din Peculiar. Nu le spusese părinţilor că Jean-François

era cu aproape douăzeci şi cinci de ani mai în vîrstă decît ea.

– Îmi pare rău că familia ta nu poate fi de faţă la căsătorie, aşa cum ţi-ai fi dorit, draga mea, îi spusese Jean-François. Dar avem un program foarte încărcat.

Îi strecurase o cutiuţă de catifea care conţinea un colier cu diamante, ca pentru a o îmbuna, aşa cum avea să facă mereu de atunci înainte, în compensaţie pentru faptul că nu era un soţ bun. Cassie îl îmbrăţişase. Sigur că soţul ei o iubea grozav de mult dacă îi făcea un asemenea cadou, crezuse atunci.

Acum, uitîndu-se în oglindă, îşi dădu seama că acesta fusese începutul sfîrşitului. Jean-François nu-şi dorise o soţie în adevăratul sens al cuvîntului. Dorise o păpuşă din porţelan care să meargă frumos, să facă piruetele cuvenite, „să seducă aparatul de fotografiat", după cum se exprima el adeseori. Se îndrăgostise de femeia din fotografii, de imaginea pe care el o crease. Ca soţie, Cassie îl plictisea. Cassie vedea o ironie în faptul că una din rarele lui vizite în dormitorul ei produsese ceva pentru care ea merita să trăiască: Bree şi Tara.

Deşi îi permisese să-şi vadă oricînd fiicele, Cassie fusese surprinsă de faptul că Jean-François nu uzase niciodată de acest drept. Ştiuse în inima lui că avea să fie prea „ocupat" ca să-şi poată vizita fetele. Cassie îi dăduse această permisiune mai mult pentru fetiţe decît pentru el. Oricare ar fi fost situaţia, dorea ca ele să creadă că tatăl lor le iubeşte.

Cassie ieşi încet din cameră şi intră în dormitorul lui Bree. Patul era gol. Probabil că se uita la desene animate, îşi spuse ea grăbindu-se pe scară. Dar şi bucătăria şi camera de zi erau goale. Intrînd în panică, ieşi în fugă pe uşa din spate îmbrăcată doar în cămaşa de noapte şi în capot. Iarba era udă sub tălpile ei, în timp ce dădea ocol casei strigîndu-şi fiica. Dar Blue unde o fi? se întrebă.

Apoi îşi aduse aminte de pisoii din grajd. Precis Bree ardea de nerăbdare să se joace cu ei. Se grăbi spre grajd şi se opri în uşa acestuia. Nu era nimeni acolo, în afară de animale. O strigă pe Bree, dar nu primi nici un răspuns. Înconjură clădirea în fugă. De partea cealaltă a grajdului îşi zări fiica şi se opri uşurată.

– Bună dimineaţa, somnoroaso, o strigă Blue.

– Mami, ia uite, spuse Bree încîntată. Blue mă plimbă călare pe Pippin.

Cassie încă îşi simţea bătaia rapidă a inimii. Blue conducea poneiul într-un cerc larg, cu Bree, care încă mai avea cămaşa de noapte pe ea, aşezată direct pe spatele poneiului. Dacă n-ar fi fost atît de speriată, ar fi găsit priveliştea înduioşătoare.

– Oare n-ar fi trebuit să mă anunţi înainte de a ieşi din casă? o întrebă Cassie cu o voce dezaprobatoare. Am fost îngrijorată. Mirarea se putea citi în ochii lui Blue la auzul tonului sever al lui Cassie. Blue opri poneiul şi toţi trei se uitară unii la alţii.

Bree fu aceea care rupse prima tăcerea.

– Dar Blue a zis să nu te trezesc, pentru că eşti probabil obosită.

Blue citi neliniştea din ochii lui Cassie. O interpretă ca rezultatul neîncrederii în el, al neîncrederii faţă de felul în care putea să aibă grijă de fetiţe. Era mama cu cel mai sufocant sentiment protector pe care o văzuse vreodată. Şi nu era doar atît. Era încordată ca un arc, dintr-un motiv oarecare.

Nu o văzuse relaxată de cînd sosise.

– Cred că mama vrea să te duci înăuntru acum, spuse. O dădu jos pe Bree de pe ponei.

Pentru prima dată în viaţa ei, Bree nu insistă să facă doar ce voia ea.

– Pot să mă uit la desene animate pînă la micul dejun? întrebă.

Cînd Cassie încuviinţă, fata o tuli către casă de parcă ar fi simţit că e mai bine să se facă nevăzută.

Pentru cîteva clipe Blue nu scoase nici un cuvînt. Apucă funia de care era legat poneiul şi o încolăci pînă cînd acesta fu lîngă el. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

– Te deranjează ceva, Cassie?

Cassie se simţi deodată ridicolă. Exagerase şi ştia asta, dar reacţionase dintr-un instinct matern de apărare.

– Mă trezesc şi văd că fiica mea nu e nicăieri şi tu vrei să ştii ce anume mă deranjează.

– Ce credeai că i s-a întîmplat? o întrebă privind-o în ochi.

– De unde aş fi putut să ştiu?

Blue duse poneiul înapoi în grajd, în boxa

acestuia. După ce îi scoase căpăstrul, ieşi şi închise uşa. Cassie stătea în faţa intrării în grajd. Blue îşi ţinu răsuflarea la vederea trupului ei profilat în lumina soarelui, cămaşa de noapte şi capotul subţire nereuşind să-i ascundă formele. Sînii ei îi captivară atenţia pînă ce privirea îi fugi spre talia fină şi şoldurile ceva mai pline. Părul îi era atît de zburlit, încît deodată simţi o dorinţă care-l săgetă pînă-n vintre. Cînd vorbi, fu nevoit să-şi adune toată stăpînirea de sine pentru a-şi potoli tremurul vocii.

– Hai să fim cinstiţi şi să recunoaştem ce anume te deranjează cu adevărat, spuse el întrebîndu-se cum de putea fi atît de calm cînd trupul îi era atît de stîrnit.

– Şi anume? Cassie era hotărîtă să rămînă rece, în ciuda privirilor pe care el i le tot arunca.

– Nu ai încredere că aş putea fi capabil să am grijă de fetele tale.

Cassie nu ştia ce să spună. Totuşi nu negă.

– Nu te cunosc îndeajuns de bine, Blue, zise pînă la urmă. Blue Mitchum, cel pe care-l ştiam, era o lichea.

Blue micşora încet distanţa dintre ei, susţi-

nîndu-i privirea. Se opri la doar cîţiva centimetri în faţa lui Cassie.

– Hai să punem lucrurile la punct în ceea ce te priveşte, domana D' Clair, spuse răspicat. N-am de gînd să le fac vreun rău fiicelor tale sau să le învăţ ticăloşii de-ale mele.

Cassie fu luată pe nepregătite de privirea aspră pe care i-o aruncă Blue.

– Nici nu te-am acuzat de aşa ceva.

– Nu, dar ţi-a trecut prin minte, altfel n-ai fi venit aici cu sufletul la gură. Fugi mereu de mine, Cassie. Dar va veni o zi cînd vei fugi *la* mine şi asta nu din cauză că fiica ta va fi împreună cu mine.

Blue se apropie şi mai mult. Privirea îi coborî spre sîni.

– Sper că-ţi dai seama că eu niciodată...

– După cum ţi-am mai spus, niciodată să nu spui „niciodată", o întrerupse el. Întinse mîna şi atinse gulerul capotului ei. Cassie se încordă, ceea ce-l făcu să zîmbească. Drăguţ material, zise, timbrul vocii lui seducîndu-i sistemul nervos. Cînd te vei hotărî să te culci cu mine, aş vrea să fii îmbrăcată cu asta.

Cassie simţi nevoia să-l plesnească pentru a alunga acea expresie încrezută de pe faţa lui.

– Iar ideea de a mă urca de bunăvoie în patul tău este absurdă.

Blue rîse şi-şi apropie faţa de a ei.

– Unele femei se urăsc pentru propria lor dorinţă şi preferă să dea vina pe mine. Dar nu ştiu cum se întîmplă că acestea sînt cele mai aprige în pat.

Cassie îşi încleştă pumnii.

– Plec, rosti ea printre dinţi. Refuz să mai stau aici şi să iau parte la această discuţie... vulgară.

– Să-ţi împrumut poneiul ? o întrebă Blue cu o sclipire amuzată în ochi. Bineînţeles, o să treacă o zi întreagă pînă ţi-ai căra tot bagajul.

Cassie se răsuci pe călcîie şi plecă spre casă. Simţi mîna lui Blue prinzîndu-i încheietura şi se trezi imobilizată. Blue o răsuci spre el şi o apăsă tare la pieptul lui.

– Nu pleci nicăieri, zise el cu o voce autoritară. Privi în jos, spre Cassie, şi gura lui lacomă o captură pe a ei. La început ea încercă să se smulgă din îmbrăţişare, dar Blue o strînse mai tare. Limba lui fierbinte îşi făcu loc printre buzele ei. O coapsă

i se strecură printre picioare, apăsîndu-i feminitatea. Cassie simţi cum i se domoleşte mînia pe măsură ce alte părţi ale trupului i se înfierbîntau. Sărutul deveni tandru. Cînd Blue îi dădu drumul în sfîrşit, se uitară unul la altul de parcă s-ar fi văzut pentru prima dată.

– O să te am în patul meu orice-ar fi, spuse el cu o voce răguşită. Dar l-aş ucide pe ticălosul care ar încerca să le facă vreun rău fiicelor tale.

Cassie oftă neajutorată. Blue arăta atît de bine cu părul negru-albăstrui scînteind în lumina soarelui şi cu ochii aprinşi de dorinţă. Nu era de mirare că femeile îşi pierdeau capul la apropierea lui.

– Nu pot să stau aici, zise, schimbînd subiectul atît de rapid, încît Blue fu luat prin surprindere. Trebuie să plec imediat.

– N-ai de ales, Cassie, spuse el mîngîind-o pe obraz. În plus, am destule camere disponibile şi eşti aproape de casă.

– Sugerezi să ne mutăm aici? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Se dădu un pas înapoi. Atîta timp cît el nu o atingea, îşi putea păstra raţiunea intactă. Ai uitat că am două fete care la toamnă

încep şcoala? N-am de gînd să las să se bîrfească pe seama lor.

Blue chibzui la spusele ei.

– Foarte bine, voi angaja o menajeră. Oricum va trebui să te ajute cineva cu fetele cînd vei începe să te ocupi de amenajarea casei tale. La nevoie, menajera va fi şi guvernantă. În felul ăsta nu se va mai bîrfi.

Gîndul la plecarea ei îl deranjă mai mult decît era dispus să recunoască. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, ea reuşise să-i dea viaţa peste cap.

– N-o să meargă, Blue.

– Ba o să facem aşa încît să meargă. Iar peste două săptămîni se întorc părinţii tăi şi te poţi muta la ei pînă îţi termini de aranjat casa. De ce să faci naveta zilnic pînă în oraşul vecin, cînd este atît de convenabil să rămîneţi aici?

– Chiar ideea în sine este ridicolă. Şi după noaptea trecută... şi după ce s-a mai întîmplat acum...

Se opri brusc.

– N-ai încredere în tine? spuse el tărăgănat.

– Eşti un încrezut.

– Nu sînt încrezut, doar încrezător. În plus, după cum ţi-am mai spus, am să aştept să vii tu la mine. Vreau să vii tu, Cassie Kennard, cea care eşti tu, de fapt, nu o vedetă care se crede prea bună pentru mine.

Se apropie de ea şi, cînd vorbi, vocea îi era aproape şoptită.

– Cine ştie? S-ar putea să-ţi facă plăcere să te culci cu un sălbatic. Pe unele le excită.

– Eşti dezgustător.

– Şi tu o mincinoasă.

Lui Cassie aproape că nu-i venea să creadă că a auzit bine. O fi avînd ea defecte, dar nimeni nu o acuzase vreodată că ar fi mincinoasă.

– Nu-i adevărat, spuse, vocea tremurîndu-i de indignare.

– Zău? Atunci de ce te-ai topit în braţele mele aseară şi de ce ţi-ai pus chestia asta sexy pe tine?

Cassie îşi încrucişă braţele peste piept.

– Cînd reacţionez, aşa cum ar face orice bărbat cu sînge roşu, te dai înapoi de parcă aş avea ciumă. Nu cred că de mine ţi-e frică, Domnişoară-grozavă-şi-nemaipomenită. Cred că ţi-e frică de

ce ai putea face tu însăţi. Mai bine ai muri decît să laşi pe cineva din oraş să creadă că te-ai culcat cu mine.

Cassie, care rămăsese tăcută în tot acest timp, nu ştia ce să spună. Dar refuza să-i permită unuia ca Blue Mitchum să emită astfel de acuzaţii. O testa, încercînd probabil să o intimideze. Avea să-i arate ea. După toate prin cîte trecuse cu Jean-François, nici un bărbat nu o mai putea speria.

– Foarte bine, rămîn, spuse, observînd expresia surprinsă de pe chipul lui. Dar o să caut o menajeră şi, dacă găsesc una care să-mi placă, îi voi plăti salariul. Dacă e bună, o iau cu mine cînd plec. Şi nu numai atît, dar o să-ţi plătesc chirie. Iar cînd se întorc părinţii mei, ne mutăm de aici.

Vorbise rece, pe un ton de afaceri, dar prefera aşa.

El o privi dur.

– Refuz să-ţi iau banii de chirie.

– Atunci cumpăr eu alimente.

Blue încercă să argumenteze, dar expresia ei rămase hotărîtă. Pînă la urmă ridică din umeri.

– Cînd apare ziarul săptămînal? întrebă ea.

– Mîine. Cunosc nişte fete care lucrează la rubrica de mica publicitate. Cred că putem da un anunţ pentru menajeră chiar acum.

Vorbea ca şi cum problema ar fi fost deja rezolvată.

Cassie nu se putu reţine să nu se încrunte. Blue Mitchum se încurcase probabil cu mai toate femeile din oraş.

– Ţi-aş fi recunoscătoare. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. De ce rînjeşti aşa?

– Pentru că eşti o ipocrită.

– Doamne, dar ai reuşit să-mi enumeri toate calităţile în dimineaţa asta, spuse ea sarcastic. Mai sînt şi alte cusururi pe care doreşti să mi le pomeneşti?

Blue zîmbi.

– Întîi trebuie să văd cum eşti la pat.

Cassie se hotărî să nu răspundă. N-ar fi făcut decît să lungească această discuţie în contradictoriu. Preferă să-i întoarcă spatele şi să se îndrepte spre casă. Nu putea nici ea să priceapă cum de acceptase să rămînă. Încercă să-şi recapituleze motivele: pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte; pentru că era aproape de

propria ei casă; pentru că nu avea maşină. Dar faptul că era atrasă de Blue nu avea nici o legătură cu asta, îşi spuse. Avea să-l ţină la distanţă. Cu o menajeră în casă, avea să fie şi el mai domolit. Chiar şi un om ca Blue, în ciuda lipsei de scrupule, se va jena de un om străin. Între timp, ea o să stea tot timpul pe lîngă fete. Blue nu avea cum să o seducă de faţă cu cele două fetiţe în vîrstă de şase ani. Gîndul o făcu să zîmbească.

Blue se rezemă de peretele grajdului şi o urmări pe Cassie îndepărtîndu-se, arătînd ca învăluită într-un nor de mătase. La naiba, era ispititoare. Dar, la drept vorbind, fusese dintotdeauna o bucăţică ispititoare. O dorise de cînd începuse să înflorească, transformîndu-se dintr-o fată slăbănoagă într-o femeie frumoasă. Apoi, înainte ca el să-şi poată încerca şansa, Cassie plecase din oraş. Se încruntă. Nu voia ca lumea să bîrfească pe seama ei. Avea să dea anunţul chiar acum. Dar asta nu însemna că va renunţa să-i mai facă avansuri.

A doua zi, Cassie se ţinu după doi bărbaţi de vîrstă mijlocie prin casa pe care o cumpărase, aşteptînd nerăbdătoare să audă o vorbă de la ei. Bart şi Dirk Suthers aveaun atelier de tîmplărie. Cassie îi chemase cu o zi înainte, deşi Blue avea un aer dezaprobator.

– Ei, ce crędeţi? îi întrebă după ce terminară de inspectat amănunţit casa. Puteţi să o renovaţi?

– Depinde, răspunse Dirk, de cîţi bani intenţionaţi să cheltuiţi şi în cît timp doriţi să fie gata. Noi sîntem pe sfîrşite cu o altă treabă. Cred că am putea începe aici peste cîteva zile şi am termina în trei luni.

– Trei luni! ţipă Cassie. Dar în patru luni se poate construi o casă pornind de la temelie!

– Şi-i mult mai uşor să construieşti pornind de la zero decît să strici şi apoi s-o iei de la capăt, spuse Bart.

Cassie oftă. Asta însemna că va locui la părinţi în tot acest timp. Mai însemna că i se încurcau planurile în legătură cu noua ei carieră. Nu putea să aştepte, îşi făcuse deja programul. Trebuia să se apuce de lucru.

– Nu pot să aştept trei luni, spuse ea. Aveţi o

lună la dispoziţie să faceţi parterul locuibil.

Văzînd expresia neîncrezătoare de pe chipul lor, continuă:

– Vă voi da o primă dacă vă încadraţi în termen. Nu trebuie decît să lucraţi şi la sfîrşit de săptămînă.

– Aveţi de gînd să locuiţi aici cît noi lucrăm la etaj? întrebă Dirk, parcă nevenindu-i să creadă. Ştiţi, o să fie ceva zgomot...

– Am două fete gemene; sînt învăţată cu zgomotul. În plus, voi putea supraveghea lucrarea în timp ce-mi voi vedea de propriile treburi, adăugă ea, sugerîndu-le subtil că va fi cu ochii pe ei. Cînd îmi puteţi comunica un preţ estimativ? Am de gînd să caut mai multe oferte înainte de a lua o hotărîre definitivă.

Bart se scărpină în cap.

– Va trebui să fac un calcul. Aveţi nevoie de chiuvete, căzi de baie şi celelalte accesorii, toate noi. Trebuie să aduc un meseriaş pentru acoperiş. Personal, cred că ar trebui înlocuit. Să vedem cum stăm cu izolaţia...

– Cît va dura asta?

– Două sau trei zile.

– Bine. Acesta este numărul de telefon la care mă puteţi găsi. Sunaţi-mă imediat ce estimaţi un preţ.

Ieşiră din casă şi Cassie chemă fetele care se dădeau în leagănul pe care Blue îl reparase de dimineaţă. După aceea se îngrămădiră cu toţii în jeep.

Blue parcase jeepul sub un copac umbros şi stătea tolănit pe scaunul şoferului, cu pălăria de pai trasă pe frunte, de parcă avea tot timpul din lume. Rămăsese intenţionat în maşină pentru că nu voia să se implice în planurile lui Cassie referitoare la casă. Fraţii Suthers nu erau cei mai grozavi tîmplari din zonă, după părerea lui, dar mai bine şi-ar fi înghiţit limba decît să-i spună asta lui Cassie. Era clar că voia să hotărască singură şi Blue avea de gînd s-o lase.

– Ce-au zis fraţii Smothers[1]? nu rezistă să n-o întrebe.

Cassie se încruntă.

– Suthers, nu Smothers. Îmi vor da un preţ estimativ peste cîteva zile. Între timp, vreau să

1. Smother: a înăbuşi, a îneca, a sufoca.

găsesc şi alte oferte.

Blue dădu din cap, dar nu spuse nimic. Cînd peste cîteva minute ajunse acasă, Duke sări să-l întîmpine, ca de obicei.

– Rămîi în jeep, îi spuse lui Cassie în timp ce fetele se grăbeau să coboare din vehicul şi s-o ia la fugă în direcţia grajdului.

Cassie îl privi întrebător.

– De ce?

– Ai permis de conducere?

– Sigur că am. Îl ţin vizat la zi ca să-l folosesc ca act de identitate. De ce?

– O să te-nvăţ să conduci jeepul.

Cassie izbucni în rîs.

– Cred că nu ştii ce vorbeşti! Ştii de cînd n-am mai condus o maşină? Ca să nu mai vorbesc de una cu schimbător de viteză manual. La New York mergeam cu autobuzul, pînă cînd...

– Pînă ai avansat la limuzină, o întrerupse el. Ei bine, nu mai eşti la New York şi va trebui să înveţi să conduci ca să te poţi deplasa unde vrei. Şi după asta te duc în oraşul vecin ca să-ţi cauţi o maşină.

Cassie era sceptică.

– Nu ştiu, Blue.

Blue sări jos din jeep şi-i făcu semn să treacă la volan. El se aşeză pe celălalt scaun. Apoi inspiră adînc, de parcă şi pentru el lecţia ar fi fost un chin. Cineva trebuia s-o înveţe, îşi spuse.

– Bine, zise Blue. Hai să vedem dacă îşi aminteşti cîteva lucruri de bază. Ştii unde sînt frîna şi acceleraţia? Cînd ea i le arătă, el dădu din cap. Perfect. Acum, vezi pedala aia de lîngă frînă? Se numeşte ambreiaj.

– Să iau notiţe? întrebă Cassie.

Blue n-o băgă în seamă.

– Ambreiajul se foloseşte atunci cînd şchimbi viteza. Uite, ai patru viteze...

Cassie ascultă explicaţiile lui amănunţite. Îi era greu să se concentreze cînd el era atît de aproape. Îi simţea mirosul şi uită complet care e viteza a treia.

– Eşti pregătită să încerci? o întrebă Blue ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte. Ce zi călduroasă îşi alesese pentru lecţiile de conducere. Cămaşa albastră de lucru i se lipea de piele şi observă că bluza ei subţire era umedă între sîni. Nu se putea abţine să nu se gîndească la micile picături de

transpiraţie prelingîndu-se printre acele rotunjimi perfecte.

– Doar nu ai impresia că într-adevăr am să conduc chestia asta, nu? întrebă ea neîncrezătoare.

– Atunci de ce dracului crezi că stau aici de-o oră, pe căldura asta? replică Blue, încercînd să nu-şi iasă prea tare din sărite şi mai ales să-şi ţină gîndurile la lecţie şi nu la trupul ei. Ia spune, care-i primul lucru pe care-l faci cînd te aşezi la volan?

– Răsucesc cheia în contact.

– Greşit. Calci ambreiajul.

– Dar n-am de gînd să schimb viteza, vreau doar să pornesc drăcia asta!

Căldura nu îmbunătăţea deloc starea de spirit a lui Cassie.

– O.K., atunci porneşte-o.

Cassie răsuci cheia în contact. Jeepul prinse viaţă, se avîntă înainte, apoi motorul îi muri. Blue îşi încrucişă braţele la piept şi privi pe geam, de parcă ar fi vrut să spună; „Vezi, ţi-am zis eu". Cassie apăsă ambreiajul pînă la podea şi răsuci din nou cheia în contact. Motorul porni.

– Ei şi acum?

– Vrei să dai cu spatele, spuse Blue.

Cassie se luptă cu schimbătorul de viteză pînă găsi în sfîrşit poziţia de marşarier. Apăsă cu nădejde pe acceleraţie şi jeepul ţîşni de pe alee, traversă strada şi aproape că ajunse într-un şanţ.

– Calcă frîna! urlă Blue lîngă ea.

Cu acelaşi entuziasm, Cassie apăsă pedala de frînă şi capul lui Blue ajunse în parbriz.

– Doamne Dumnezeule, vrei să ne omori? ţipă el.

– Mi-ai zis să calc frîna.

– S-o calci, nu să te arunci cu tot corpul pe ea.

Cassie scrîşni din dinţi. În următoarea jumătate de oră exersă schimbătorul vitezelor pînă cînd Blue simţi că se poate întoarce pe drum. Conduse mai puţin de două sute de metri pînă cînd el îi spuse să întoarcă şi s-o ia înapoi. Cînd opri, trînti uşa şi plecă vijelios.

– Mîine începem devreme, strigă Blue în urma ei. Pe răcoare.

Deşi Cassie îl ignoră, Blue îşi lipi privirea de fesele ei apetisante. Părul îi scăpase din bentiţa cu care şi-l legase şi Blue se întrebă cum ar arăta goală, cu părul acela sălbatic în jurul umerilor.

Blue intră în casă şi se duse direct în odăiţa din spatele casei pe care o folosea drept birou. Verifică robotul telefonic, la care erau înregistrate cîteva mesaje pentru el şi unul pentru Cassie. Notă numărul transmis şi ieşi din birou. O găsi pe Cassie în băcătărie, bînd ceai cu gheaţă.

– Te-a sunat cineva de la *Mesagerul,* o anunţă.

– De la ziar? întrebă Cassie surprinsă. Ce voia?

– Să-ţi ia un interviu. Manechin celebru care se întoarce acasă, o chestie de genul ăsta, bănuiesc.

– Cum de-or fi aflat atît de repede că am venit? se întrebă ea cu voce tare.

Cassie nu avea nici un chef să dea vreun interviu, datorită faptului că locuia temporar în casa lui Blue Mitchum. După ce cititorii aveau să descopere acest lucru, bîrfele urmau să înceapă. Pe de altă parte, dacă refuza, putea da impresia că încerca să ascundă ceva. Ar fi trebuit să anticipeze o asemenea situaţie.

– Nu ştiu ce să fac, mărturisi.

– Păi, nu mă întreba pe mine, mormăi Blue. Mi-ai respins toate propunerile pe care ţi le-am făcut.

Cassie încercă să nu-i bage în seamă remarca, dar era ceva adevăr în ea. Încă nu-l uitase pe vechiul Blue Mitchum, rebelul, nonconformistul, afemeiatul.

– După cum ţi-am spus, Blue, poate că tu te-oi fi schimbat, dar dă-mi timp să mă adaptez.

În timp ce vorbea, Blue observă că şuviţele din părul ei aveau o varietate de nuanţe de auriu şi castaniu. Ochii îi erau întunecaţi, mai mult violeţi decît albaştri. Avea buzele pline şi chiar fără ruj aveau culoarea piersicii. Ce mult i-ar plăcea să ia buza aceea de jos între dinţi. Dacă ea ar bănui doar jumătate din ce gîndeşte el că i-ar face, ar împacheta şi ar pleca imediat, chiar dacă asta ar însemna să stea în oraşul vecin.

– Cassie, ai încredere în mine? o întrebă curios, ştiind că asta era o ironie după ce de-abia se gîndise cum să facă dragoste cu ea.

– Cred că da. De ce?

– Dar nu pe de-a-ntregul?

O privea fără să clipească.

– Odată i-am acordat unui bărbat toată încrederea mea. Aproape că m-a distrus. Nu voi mai permite niciodată unei alte fiinţe umane să aibă

atîta putere asupra mea.

Blue ar fi trebuit să fie surd ca să nu audă amărăciunea din vocea ei. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să o încurajeze.

– Nu toţi bărbaţii sînt aşa, Cassie.

Se opri şi studie trăsăturile care puteau fi atît de incitatoare într-un moment şi atît de distante în următorul.

– Nu vreau să mai risc, spuse ea.

Blue clătină din cap încruntat.

– Francezul ăla ticălos chiar ţi-a făcut mult rău, nu-i aşa?

Capitolul 4

Două zile mai tîrziu, Cassie se foia prin cameră de la un capăt la altul al acesteia, aşteptînd să audă soneria. Faptul că avea palmele umede o surprinse. Dăduse interviuri pentru *Vogue, Cosmopolitan* şi *Harper's Bazaar,* şi acestea nu erau decît cîteva şi atunci de ce se simţea atît de neliniştită, din cauza unui interviu pentru ziarul din oraşul natal? Pentru că îi cunoştea pe oamenii aceştia, îşi răspunse singură. Crezuse în acest oraş. Acum prietenii ei aveau la rîndul lor copii şi aprobarea lor ar fi fost foarte importantă pentru Cassie, cel puţin de dragul fetiţelor. Se temea în-

grozitor ca nu cumva Bree şi Tara să fie ostracizate din cauza carierei alese de mama lor şi a publicităţii răutăcioase care urmase divorţului.

– Mami, cît trebuie să mai stăm aici? întrebă Bree.

– Reporterul trebuie să apară din clipă-n clipă, le asigură Cassie pe fete. Erau îmbrăcate în rochiţe roz, apretate, şi purtau funde asortate în părul blond, care avea tendinţa să fie la fel de nesupus ca acela al mamei lor. Cassie, nedorind să epateze, purta un *deux-pièces* elegant, dar simplu, din bumbac albastru. În picioare avea o pereche de sandale. Îşi strînsese părul într-un coc cuminte, care deja dădea semne că se va desface.

Se auzi soneria şi inima lui Cassie palpită cîteva momente, pînă ce îşi recăpătă stăpînirea de sine. Cînd deschise uşa, zîmbetul de pe chip se stinse lăsînd loc unei expresii de dezamăgire. Pe verandă era Jenny Bowers, care avea în ziar o rubrică de scandal. Cassie fu cuprinsă de nelinişte, dar făcu tot ce putu să nu o arate.

– Pofteşte, domnişoară Bowers, o invită ea ţinînd uşa deschisă. Îşi recăpătase imediat auto-

controlul. Mă bucur să te văd după atîţia ani.

Femeile îşi strînseră mîna. Surîsul lui Jenny era la fel de fals ca acela pe care Cassie îl arborase.

– Eşti drăguţă că ai acceptat să-mi acorzi interviul, spuse Jenny. I-l prezentă pe fotograf şi intrară toţi trei în camera de zi. Oh, ce fetiţe dulci ai! exclamă Jenny zîmbind cînd le văzu pe Tara şi pe Bree, care se foiau pe canapea ca două rîme într-o găleată.

– Mulţumesc. la loc, o pofti Cassie arătîndu-i un scaun.

Cassie se aşeză lîngă fete, pe canapea. Fotograful rămase în picioare, reglîndu-şi aparatul.

– Beţi ceva? întrebă Cassie. Am cafea şi limonadă.

Amîndoi o refuzară, ceea ce n-o deranjă pe Cassie în mod deosebit. Nu se dăduse niciodată în vînt după Jenny Bowers. O vreme, Jenny făcuse parte din gaşca lui Blue şi avea reputaţia de a fi uşuratică. Era una din acele fete care folosesc prea mult fard şi care par să atragă belele. Dar asta a fost cu multă vreme în urmă. Ceea ce o deranja pe Cassie acum era faptul că de la ziar o trimiseseră pe Jenny să-i ia interviul. În trecut,

Cassie fusese intervievată întotdeauna de cei mai buni reporteri, de adevăraţi profesionişti în domeniul lor.

– Deci, spuse Jenny rupînd şirul gîndurilor lui Cassie, cum te simţi din nou acasă după traiul palpitant din New York?

Întrebarea nu o surprindea pe Cassie; de fapt se aşteptase să-i fie pusă. Îi zîmbi femeii strălucitor.

– Sînt încîntată să fiu acasă, spuse. Şi viaţa mea la New York nu a fost chiar atît de palpitantă pe cît s-ar putea crede. Oricine cunoaşte rigorile profesiei de manechin mă va înţelege, adăugă. Am muncit din greu.

– Hmm. Jenny bătu cu creionul în carnet. Şi pare că-i atît de uşor, să stai acolo şi să nu faci nimic.

Cassie decise că remarca nu merita un răspuns. Dacă Jenny voia s-o enerveze, foarte bine, las-o să muncească pentru interviu. Simţind parcă schimbarea dispoziţiei lui Cassie, Jenny deveni toată numai zîmbet.

– Deci spune-mi, Cassie, ce te-a făcut să fugi la New York şi să devii manechin?

Cassie văzu că fetele căscau şi speră că nu va fi nevoie să le ţină prea mult.

– N-am intenţionat să devin manechin cînd am plecat la New York. Am studiat moda şi designul doi ani după terminarea liceului şi iniţial mă gîndeam să devin creatoare de modă.

Cassie îl auzea pe fotograf luînd instantanee de undeva, din lateral. Rîse fotogenic.

– Întîmplarea a făcut să ajung de partea cealaltă a aparatului de fotografiat.

Nu avea de gînd să-i dezvăluie adevăratul motiv şi anume insistenţa lui Jean-François.

– Un adevărat ghinion, nu-i aşa? spuse Jenny cu o nuanţă de sarcasm în voce. Voia să dea impresia că glumeşte, dar Cassie ştia mai bine. Deci ce planuri ai acum? o întrebă femeia.

– Trebuie să renovez casa bătrînului Kelsey, pe care am cumpărat-o şi aştept să se întoarcă părinţii mei din vacanţă.

Jenny dădu din cap.

– Înţeleg că pînă atunci locuieşti aici, în casa primarului Mitchum, spuse, uitîndu-se în jur. Crezi că asta îi va micşora şansele de a fi reales?

Cassie păli.

– Poftim?

Jenny nu observă expresia şocată de pe chipul lui Cassie; scria în carnet.

– Crezi că bîrfele care circulă în oraş despre voi doi vor influenţa şansele primarului Mitchum? Poate ar trebui să-şi amîne candidatura?

Cassie era pe punctul de a răspunde, cînd Blue intră pe uşa din spate.

– Doamne, ce cald e aici! Măsură scena din faţa lui. Se pare că am picat într-un moment nepotrivit, spuse pe un ton de scuză.

Cassie era împietrită. Jenny oftă sonor. Nu numai că Blue îşi scosese cămaşa, dar şi blugii uzaţi erau mulaţi pe liniile senzuale ale şoldurilor şi coapselor. Îşi legase o banderolă roşie în jurul frunţii, care era umedă de transpiraţie şi pieptul larg, acoperit de păr negru, lucea de sudoare. Era întruchiparea masculinităţii.

Gemenele săriră de la locul lor şi fugiră la el.

– Ai terminat treaba? întrebă Bree cu vioiciune.

– Ne duci la plimbare călare pe Pippin? întrebă Tara ceva mai timid, păstrînd încă distanţa.

– Ei, dar ce grup drăguţ avem aici, remarcă Jenny Bowers. Dacă n-aş şti mai bine, te-aş crede

Brady Bunch.

– Primarul Mitchum a fost foarte amabil, spuse Cassie încercînd să nu se bîlbîie. Şi se poartă minunat cu fetele.

Îi zîmbi lui Blue, dar cuvintele erau pentru urechile lui Jenny.

– Ştiu că primarul de-abia aşteaptă să scape de noi. Sînt sigură că-l încurcăm.

Ce ipocrit, se gîndi, uitîndu-se urît la Blue. De ce nu-i spusese că era primarul oraşului? Zări cuta de pe fruntea lui Blue înainte de a se întoarce spre Jenny, care părea derutată.

Jenny îşi îndreptă atenţia către Blue.

– Domnule primar, după cum îi spuneam doamnei D'Claire, prin oraş a început să se vorbească despre faptul că voi doi locuiţi sub acelaşi acoperiş.

Blue ridică din umeri.

– Doamna D'Clair şi fiicele ei folosesc etajul casei mele pînă la întoarcerea părinţilor ei din vacanţă. Şi ce-i cu asta?

Era evident că Blue nu era cîtuşi de puţin intimidat de insinuările lui Jenny.

Ea îi adresă un zîmbet condescendent.

– Ei, ştii cum sînt unii dintre concetăţenii noştri. Le-ar putea da de bănuit un astfel de aranjament. Unii chiar spun că şansele tale de a fi reales ar avea de suferit.

Vocea lui Blue nu trăda ostilitatea pe care o resimţea.

– Domnişoară Bowers, dacă simpul fapt că am deschis uşa unei femei şi celor doi copii ai săi pare necuviincios acestei comunităţi, atunci cred că cetăţenii din Peculiar ar trebui să-şi cerceteze propriile inimi şi să se întrebe dacă n-ar face la fel. Am destulă încredere în ei ca să cred că ar face-o. Dacă stau să mă gîndesc, cred că şi în *Biblie* scrie ceva despre a-ţi deschide uşa pentru alţii. Nu pot cita versetul. Dar poţi să pui pe unul din cei mai cucernici membri ai comunităţii să-l găsească.

Jenny părea că nu-şi mai găseşte cuvintele. Dar nu şi Blue.

– Acum, dă-mi voie să te conduc, domnişoară Bowers, se oferi el pe un ton care-i dădea de înţeles lui Jenny că interviul s-a terminat. Şi pe dumneata, îi spuse fotografului.

Acesta, care stătuse tăcut pe tot timpul inter-

viului, îi urmă pe cei doi după ce Jenny reuşi să bolborosească nişte mulţumiri în faţa lui Cassie şi a fetelor.

Imediat ce ieşiră pe uşă, Blue o prinse pe Jenny de braţ, în timp ce fotograful se îndrepta spre maşină. Jenny îşi ridică ochii miratã.

– Hai să punem ceva la punct, domnişoară Bowers, spuse Blue, privirea fiindu-i la fel de îngheţată ca vocea. Dacă ai de gînd să scrii ceva rău despre doamna D'Clair, voi avea grijă să nu mai pui niciodată piciorul pe la ziar.

Jenny fu luată pe neaşteptate.

– O, dar ce protector eşti, zise ea. Îţi tratezi toate... musafirele cu aceeaşi curtoazie?

– Sînt întotdeauna curtenitor cu cine merită. Doamna D'Clair este o doamnă şi refuz să o văd tratată altcumva.

Jenny scrîşni din dinţi.

– Ce te face să crezi că e o doamnă, Blue? Am văzut şi eu cîteva reclame la lenjerie pentru care a pozat.

– De unde ştiu că e o doamnă? repetă Blue, de parcă n-ar fi auzit un cuvînt din cele spuse de Jenny. E o doamnă pentru că nu s-a urcat nicio-

dată pe bancheta din spate a maşinii mele. Pe cînd tu ai făcut-o de mai multe ori, din cîte îmi aduc aminte.

Urmări cum dispare culoarea din obrajii lui Jenny.

– Scrie un rînd răutăcios şi n-o să mai ai ocazia să scrii altul pentru *Mesagerul.*

Acum faţa lui Jenny se înroşi.

– Asta-i şantaj!

– Exact, spuse Blue trîntindu-i uşa în nas.

Cînd intrară din nou în casă, o găsi pe Cassie stînd îngîndurată pe canapea. Fetele se duseseră sus să se schimbe. Se rezemă de cadrul uşii admirînd frumuseţea lui Cassie, în ciuda expresiei ei grave.

– M-ai minţit, zise ea.

Ştia, fără să-i spună, că era vorba despre funcţia lui administrativă.

– Nu te-am minţit, răspunse el desprinzîndu-se de lîngă uşă şi intrînd în cameră. Doar că n-am vrut să fac caz de asta. Nici nu aveam de ce, nu e mare scofală. Mai ales într-un orăşel ca al nostru. N-am nici măcar un birou. Pentru lucru folosesc o cămăruţă de lîngă bucătărie.

– De aceea e mereu încuiată, reflectă Cassie cu voce tare. Nu mai pot să rămîn, adăugă oftînd adînc.

– Hai să n-o luăm de la capăt, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai zis că mîine vin două femei pentru postul de menajeră?

– Dacă Jenny se-apucă să facă vîlvă?

– N-o s-o facă, o asigură Blue.

– De unde am putea şti?

Blue se aşează lîngă ea şi îi luă o mînă într-ale lui. Erau mîini frumoase, mîini anume făcute pentru a fi mîngîiate.

– Crede-mă pe cuvînt, Cassie.

Privirile li se întîlniră, iar Cassie era extrem de conştientă de masculinitatea lui Blue. Deşi îşi îmbrăcase cămaşa în clipa în care intrase în cameră, scăpînd de dogoarea de afară, aceasta era descheiată la nasturi, expunîndu-i pieptul. Banderola roşie îi dădea un aer sălbatic, primitiv chiar, care făcea să vibreze regiuni neîmblînzite ale feminităţii lui Cassie. Blue îi puse un deget sub bărbie şi îi ridică faţa spre el. Buzele lui îi atinseră un colţ al gurii, apoi pe celălalt. Cassie nici nu se clinti.

El se dădu înapoi, şovăitor.

– Nu vreau să te murdăresc, spuse Blue privindu-i ochii violet- albaştri, care nu încetau să-l uimească. Sînt sigur că miros mai rău decît animalele din grajd.

– Mie îmi place cum miroşi, zise Cassie cu sinceritate.

Ochii lui se întunecară.

– Păşeşti pe un teren foarte periculos, doamnă D'Clair.

Fură întrerupţi de apariţia gemenelor.

– Acum putem să-l călărim pe Pippin? întrebă Bree ţopăind.

– Da, spuse Blue, dar expresia din ochii lui îi spuneau lui Cassie că avea în minte lucruri mai interesante decît plimbările cu poneiul. Faceţi fiecare cîte două ture, apoi eu vin să fac duş. De acord?

Fetele încuviinţară şi fugiră afară.

– Tu te-ai gîndit ce vrei să faci? o întrebă pe Cassie.

– Mă schimb în ceva mai lejer. Nu-mi vine se cred că am petrecut atît timp îmbrăcată în haine inconfortabile. Apoi îi sun pe fraţii Suthers, să

aranjez o întîlnire pentru mîine.

Ştia că tot ce spunea era superficial şi că de fapt dorea să-l roage pe Blue să o sărute iar, să-i spună... Îşi plecă privirea, ştiind cît de perspicace putea fi. Uneori se întreba dacă nu-i citeşte cumva gîndurile.

– Păi, mă duc în grajd, altfel fetele or să pună şaua pe ponei fără mine.

Plecă grăbit pe uşa din spate şi traversă curtea.

Cassie îşi dădu seama că avea degetele încleştate. Blue nu reuşise să o păcălească nici o clipă. Putea să mimeze indiferenţa faţă de funcţia lui, dar ea ştia că aceasta însemna mult pentru el, după ani întregi în care fusese considerat un parazit al societăţii. În adîncul inimii ei ştia că Blue se simţea probabil onorat că oraşul avusese încredere să îl aleagă primar. Nu putea risca să-i pună cariera în pericol.

Ea şi fetele trebuiau să plece imediat!

Fără şovăială, Cassie se ridică şi fugi sus, să se schimbe. Odată îmbrăcată, începu să îndese hainele în valize pe cît de repede putu. Mîinile îi tremurau. După ce făcu bagajele, se îndreptă

spre parter. Dacă Blue refuza să o conducă în primul oraş, avea să apeleze la serviciile şerifului.

– Ce dracu' crezi că faci?

Cassie tresări; tocmai punea jos, lîngă uşa de la intrare, ultimul bagaj. Se întoarse şi se trezi privind în doi ochi albaştri, ameninţători.

– Trebuie să plecăm, Blue, spuse ea simplu. Refuz să mai rămîn aici şi să risc să-ţi distrug cariera, ca să nu mai vorbim de ceea ce li s-ar putea întîmpla fetelor. Unde sînt? întrebă, privindu-l neliniştită.

– În grajd, se joacă cu pisoii, spuse pe un ton nu tocmai prietenos. Se pare că se simt aici mult mai bine decît mama lor, dar, desigur, sînt prea mici ca să-şi facă griji din cauza bîrfei. Mă dezamăgeşti, Cassie, zise, încrucişîndu-şi braţele la piept.

– Nu te supăra, Blue. Ştiu să fac ceea ce este mai bine pentru toţi.

– Da? Şi ce-or să facă fetele, închise toată ziua într-o cameră de motel? Aici se distrează grozav şi bănuiesc că au nevoie de aşa ceva după cîte or fi pătimit la viaţa lor.

Cassie se simţi ca pălmuită.

– Am încercat să le feresc de tot ce-a fost rău.

– Şi la ce bun să angajezi o menajeră dacă tot pleci? o întrebă. Poate te-ai simţi mai bine dacă ţi-ai angaja o gardă de corp care să te apere în caz că mă transform într-un indian sălbatic.

– Nu văd nimic amuzant.

– Nici ceea ce faci tu nu e amuzant, spuse Blue, arătînd spre bagaje. Părinţii tăi se vor întoarce peste opt zile.

– În opt zile se pot întîmpla o mulţime de lucruri, Blue.

Cassie văzu surpriza de pe chipul lui şi îşi regretă instantaneu afirmaţia.

– De exemplu?

Cassie ridică bărbia.

– Nu cred că e cazul să-ţi dau mură-n gură. Amîndoi simţim o atracţie unul pentru celălalt.

Blue veni mai aproape. Un zîmbet ameninţa să-i apară pe faţă.

– Deci sufletul tău pofticios este ceea ce te îngrijorează.

– Încetează.

Omul acesta se putea transforma într-o adevărată bestie atunci cînd voia.

– Zău, Cassie, credeam că-ţi poţi controla mai bine emoţiile, îi spuse, gura fiindu-i la numai cîţiva centimetri de a ei. Sînt chiar atît de tentant?

Cassie se înroşi ca un rac. Ştia că Blue o întărîta intenţionat.

– Eşti tentant ca o pîine veche de trei zile, i-o întoarse.

– Atunci care-i problema? Atîta vreme cît stai în dormitorul tău...

– Oh, urăsc înfumurarea asta a ta, şpuse ea printre dinţi.

El se apropie şi mai mult.

– Da, dar sînt şi cîteva lucruri care-ţi plac la mine. Altminteri n-ai da bir cu fugiţii.

Cassie simţea din nou acel miros bărbătesc, înnebunitor.

– Nu am nevoie să fug de cei ca tine, Blue Mitchum.

Văzu sclipirea din ochii lui şi imediat îşi dădu seama că rîdea de ea. Fierbînd de furie, îşi încleştă pumnii.

– Nu vreau să fiu trecută pe răboj, alături de Jenny Bowers. Ca să nu mai vorbesc de încă jumătate din femeile din oraş.

– Începi să fii geloasă, doamnă D'Clair, spuse el, întînzînd mîna să-i mîngîie obrazul. Dar, dă-mi voie să-ţi spun, nici una dintre aceste femei nu se poate compara cu tine.

Cassie ridică mîna să-l plesnească, dar el îi prinse încheietura.

– Cum de-ndrăzneşti că mă compari cu femeile pe care le-ai înghesuit pe bancheta din spate a maşinii?

Blue îi dădu drumul cu atîta forţă, încît Cassie se clătină. Puse mîna pe balustrada scării pentru a-şi recăpăta echilibrul. El părea dezgustat.

– Dă-i înainte şi fugi de mine, Cassie. Nu te-ai schimbat deloc de pe vremea şcolii. Dar acum ştiu ce eşti tu cu adevărat: o snoabă. Nu pentru cariera mea sau pentru binele fetelor îşi faci tu griji. Îţi faci griji pentru tine însăţi. Ca nu cumva cineva să creadă că te culci cu un metis.

– Nu-i adevărat!

– Mă duc la duş. Nu-mi pasă ce faci, spuse pe un ton indiferent. Dacă vrei să mergi în oraşul vecin, te duc. Dacă te răzgîndeşti, atunci o să-ţi duci singură bagajele înapoi, sus. N-o să mă tot foiesc în sus şi-n jos ca un Hopa Mitică. Aici nu

eşti la New York, prinţesă.

Îi întoarse spatele şi plecă, lăsînd-o pe Cassie fără grai.

Simţindu-se ridicolă, Cassie începu să-şi ducă bagajele înapoi. Lacrimile îi înţepau ochii, dar era hotărîtă să nu plîngă. Deci Blue o considera snoabă. Credea că vrea să stea departe de el pentru ca nu cumva să afle cineva. Dar motivul pentru care îl evita era acela că îi era groază să se mai implice emoţional. Dar mai bine şi-ar fi muşcat limba decît să mărturisească asta. Dacă Blue îi găsea un punct vulnerabil, avea să-l folosească în avantajul său.

Cînd Blue ieşi din dormitorul său, peste o jumătate de oră, observă că bagajele dispăruseră. Auzi mişcare în bucătărie şi zîmbi. Era surprins de cît de mult îi plăcea s-o audă în casa lui.

A doua zi dimineaţă, Cassie petrecu multă vreme discutînd cu două candidate pentru postul de menajeră. Pe cea de-a doua o plăcu de la prima

vedere şi o angajă pe loc. Mavis era înaltă şi colţuroasă, dar zîmbetul cald o făcea să nu arate severă.

– Îţi dai seama că trebuie să te muţi la mine, spuse Cassie.

Mavis încuviinţă.

– Îmi convine. Sînt văduvă de doi ani şi am copii mari.

Cassie o prezentă pe Mavis gemenelor şi femeia se îndrăgosti de ele.

– Vai, ce frumoase sînt!

– Mulţumesc, spuse Cassie mîndră.

– Se vor face manechine celebre, ca mama lor?

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, dacă am şi eu un cuvînt de spus.

Se opri, apoi reluă firul conversaţiei.

– Cînd poţi să începi? Folosesc etajul domnului Mitchum doar pînă se întorc părinţii mei. Este un dormitor gol, lîngă al meu, pe care-l poţi folosi.

– Am citit în ziar că ai de gînd să te muţi în casa Kelsey.

Cassie încuviinţă.

– După ce va fi locuibilă. Sînt sigură că pînă atunci vom avea loc la părinţii mei. Voi avea nevoie de ajutor la menaj şi din cînd în cînd cu fetele.

– Nici o problemă. Eu am cinci copii şi opt nepoţi. Ştiu totul despre creşterea copiilor. Cît despre începerea trebii, pot să mă mut şi începînd de mîine, dacă vă convine. Locuiesc împreună cu fiul meu cel mai mare. Bănuiesc că el şi soţia lui se vor bucura să rămînă singuri.

– Ar fi perfect. O să-ţi pregătesc dormitorul.

Mavis se încruntă.

– Nu, doamnă D'Clair, eu o să am grijă de dumneata, nu invers. O să-mi pregătesc singură camera.

După ce Mavis plecă, Cassie se uită la ceas şi îşi dădu seama că avea să întîrzie la întîlnirea cu fraţii Suthers. Fugi afară să-l caute pe Blue.

– Nu-mi face deloc plăcere să te deranjez, Blue, spuse şovăitoare cînd îl găsi în grajd. Dar acum vreau să te rog să mă duci la casa mea. Trebuie să mă întîlnesc cu fraţii Suthers.

Cassie îl evitase pe Blue de la discuţia din ziua precedentă.

– Şi mai tîrziu chiar trebuie să-mi cumpăr o maşină. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce în oraşul vecin să caut una. Nu voi mai fi nevoită să te rog să mă duci tu.

– Cassie, ţi-am dat cumva impresia că mă deranjezi? Cînd ea negă clătinînd din cap, el continuă: Atunci termină cu scuzele, pentru numele lui Dumnezeu. Mai bine du-te şi ia cheile de pe măsuţa de toaletă din camera mea, cheamă fetele şi ne întîlnim la maşină.

Cassie încuviinţă din cap şi plecă în grabă spre casă. Traversă camera de zi şi intră şovăitoare într-a lui Blue. Se opri lîngă uşă. Nu mai intrase în dormitorul lui, nici în camera pe care o folosea drept birou. Înaintă, măsurînd din ochi patul mare de mahon şi măsuţa de toaletă, care se asorta foarte bine cu biroul. Patul era acoperit cu o cuvertură simplă, cu dungi albastre şi ruginii, dar pereţii erau goi, fără tablouri, ca aproape tot restul casei.

Cassie simţi mirosul lui Blue şi simţi cum îi palpită stomacul. Şi-l imagina gol şi cald în aşternuturi şi gîndul acesta îi făcu inima să bată mai repede. Găsi cheile şi le luă cu mîini tremurînde,

apoi părăsi camera de parcă ar fi urmărit-o diavolul însuşi. Afară se ciocni de Blue.

– Hei, unde arde?

Cassie roşi.

– Mă grăbesc, asta-i tot.

Era stingheritor de aproape. Mirosul lui o învăluia.

– Văd că ai găsit cheile.

– A, da, spuse Cassie.

– De ce îţi tremură mîinile?

– Poftim? A, da, din cauză că întîrzii la întîlnire.

El o privi cu un aer cunoscător.

– Pentru o clipă mi-a fost teamă că nu prea te-ai simţit în largul tău atunci cînd ai intrat în dormitorul meu.

– Mă simt foarte bine, îl asigură Cassie, iritată că îi putea citi atît de uşor sentimentele.

– Bine. Numai să nu uiţi unde este, în caz că... Nu se ştie niciodată cînd poţi avea nevoie de mine în toiul nopţii.

Ar fi trebuit să fie grea de cap ca să nu prindă dublul înţeles al vorbelor lui.

– Mă îndoiesc că se va ivi ocazia, spuse. Sînt o femeie foarte capabilă.

– Vrei să spui, iscusită? întrebă el, zîmbind în colţul gurii. Era evident că stinghereala ei îi făcea plăcere.

Cassie se zbîrli.

– Uite ce-i, Blue, hai să punem lucrurile la punct...

El o întrerupse.

– Ştiu, ştiu. Mai degrabă ai dormi cu un vierme.

Ieşi pe uşă, lăsînd-o pe Cassie în urmă.

Capitolul 5

Bart şi Dirk Suthers stăteau în camioneta lor, care era parcată în faţa casei lui Cassie. Blue trase jeepul la umbra stejarului uriaş. Fraţii Suthers coborîră din camionetă şi o aşteptară pe Cassie să o ia înainte spre casă.

– Scuzaţi-mă că am întîrziat, spuse ea în grabă.

Blue se oferise să rămînă afară şi să supravegheze fetele cît timp ea discuta afaceri. Cassie descuie uşa. În ciuda zăpuşelii de afară, înăuntru era răcoare. Se îndreptă spre bucătărie, cei doi bărbaţi urmînd-o.

– Aţi făcut devizul?

Se întoarse repede cu faţa spre ei şi îi surprinse holbîndu-se la picioarele ei. Le aruncă o privire întunecată.

Bart tuşi de parcă ar fi fost stingherit şi puse cîteva hîrtii pe masă.

– Ăsta-i preţul cel mai bun pe care vi-l pot da, doamnă... D'Clair. E doar orientativ, desigur. Cînd începi să renovezi o casă atît de veche, nu ştii niciodată unde ajungi.

Cassie clipi din ochi cînd văzu cifrele.

– Dar e vorba de o grămadă de bani! exclamă. N-avea de gînd să le spună că totalul era mai mic decît cel pe care-l primise la telefon de un alt constructor.

– Da, doamnă, fu Bart de acord, iar Dirk dădu din cap. Dar include acoperişul, instalaţiile electrice, cele sanitare, ca să nu mai vorbim de cît avem de lucru ca să dichisim locul ăsta.

Văzîndu-i privirea inexpresivă, continuă:

– Ştiţi, doar, trebuie să raşchetăm duşumelele şi să le lustruim. Să reparăm tavanurile şi acoperişul. Să zugrăvim. Iar bucătăria şi baia...

– Nu-i nevoie să-mi mai amintiţi de bucătărie şi baie, spuse ea încruntată. Puteţi să angajaţi cîţiva

oameni care să vă ajute să terminaţi treaba mai repede?

Bart ezită.

– O să vă coste mai mult.

– Angajaţi cîte ajutoare aveţi nevoie, dar vreau să fie gata cît mai repede posibil. Plătesc o dată şi jumătate pentru lucrul la sfîrşit de săptămînă.

Îi văzu uitîndu-se unul la altul.

– Asta nu înseamnă că vreau să-mi faceţi treaba de mîntuială, să-mi cadă casa în cap la cea mai mică adiere, adăugă. Vreau să faceţi totul aşa cum trebuie.

Amîndoi bărbaţii se foiră stingheriţi. Cassie nu era obişnuită să se impună în acest mod, dar nu avea de gînd să lase nişte constructori să profite de ea. De fapt, n-avea să lase nici un bărbat să profite de ea.

– De asemenea, puteţi fi siguri că mă veţi vedea mereu pe aici. Vreau să mă asigur că banii mei sînt cheltuiţi aşa cum se cuvine.

După un moment de tăcere, Bart luă cuvîntul:

– Mîine căutăm oameni. De poimîine ne putem apuca de lucru.

Se opri şi-şi trase pantalonii mai sus pe burtă.

– După cum v-am mai spus, cifrele sînt doar orientative. Am lăsat loc pentru lucruri de calitate, dar dacă vă gîndiţi la lux...

– Înţeleg.

Bart îi înmînă o altă coală de hîrtie.

– Am făcut deja o listă cu ceea ce aveţi nevoie şi locurile cele mai bune de unde le puteţi cumpăra. După ce reparăm tavanurile va trebui să alegeţi culoarea pentru zugrăveală.

– Cînd aveţi nevoie de bani?

– Cerem jumătate la semnarea contractului şi cealaltă jumătate cînd terminăm treaba.

– E-n regulă, spuse Cassie. Vreau să verific cîteva lucruri şi poimîine să ne întîlnim aici. Atunci voi semna contractul şi un cec pentru voi.

Cassie ieşi afară, în soare. Blue stătea în jeep, privind gemenele, care culegeau flori în iarba înaltă din jurul casei. Cînd fetele o zăriră pe Cassie, alergară către ea cu buchetele de păpădii în mîini. Ea le acceptă cu graţie, de parcă ar fi fost trandafiri.

Blue porni motorul imediat ce Cassie şi fetiţele se urcară în jeep.

– Vrei să treci pe la băcănie? o întrebă el.

Cassie îl privi surprinsă. Avea nevoie de provizii, dar nu dorise să-l deranjeze pe Blue mai mult decît o făcuse deja.

– Dacă n-ai nimic împotrivă... Trebuie să fac cîteva cumpărături, vreau să întocmesc un meniu pentru Mavis.

– Mavis? întrebă el arcuindu-şi sprîncenele.

– Noua noastră menajeră. E foarte drăguţă. O să-ţi placă.

Blue vină pe şosea şi se îndreptă spre oraş. Cassie zîmbi, mîngîiată de briza din interiorul jeepului. Pe bancheta din spate fetele chicoteau, vîntul ciufulindu-le părul.

Cassie nu-şi putea stăpîni bucuria pe care o simţea la gîndul că renovarea casei era pe punctul de a începe. Intenţiona să telefoneze la Asociaţia constructorilor şi să-i verifice pe fraţii Suthers înainte de a semna contractul, dar Bart îi dăduse deja cîteva referinţe. Se părea că găsise doi meseriaşi de încredere.

Cînd ajunseră în centrul oraşului, Cassie zări Banca şi îşi aminti că avea treabă aici.

– Poţi să mă laşi la Bancă? îl rugă pe Blue. Trebuie să deschid un cont. Am vorbit deja cu ei

la telefon şi mi-au spus că au pregătit totul, nu mai am decît de semnat.

Blue încuviinţă şi intră în parcare.

– Mă întorc imediat, spuse Cassie şi sări din jeep.

La Bancă, Cassie fu îndrumată spre biroul directorului, unde totul era pregătit, aşa cum i se promisese. Nu-i scăpară privirile şi şoaptele funcţionarilor şi ale clienţilor la adresa ei în momentul în care au văzut-o.

– Bine-ai venit acasă, Cassie, o întîmpină Ed Calhoun, directorul Băncii. Cassie fusese colegă cu fiica lui şi se înţelesese bine cu Ed. Se îmbrăţişară.

– E plăcut să avem printre noi o celebritate, continuă el.

Cassie zîmbi.

– Nu mai sînt o celebritate, domnule Calhoun.

– Spune-mi Ed.

– Acum nu sînt altceva decît o mamă ca toate celelalte.

Cassie întrebă despre prietena ei în timp ce îşi alegea cecurile. Semnă şi primi un carnet de cecuri, iar Ed îi dădu veşti despre familia lui.

– Treci pe la noi cînd ai timp, o invită Ed, după ce Cassie refuză cafeaua oferită, spunîndu-i că se grăbeşte. Îl salută şi apoi ieşi repede din Bancă.

– Ai terminat repede, spuse Blue pornind motorul şi demarînd.

Cîteva minute mai tîrziu, Blue opri jeepul în parcarea de la *Piggly Wiggly.* Coborî, apoi le ajută şi pe fetiţe să se dea jos. Cassie coborî pe cealaltă parte, găsi un cărucior şi se îndreptă spre magazin, asigurîndu-se că fetele erau lîngă ea. Găsi şi Blue un cărucior şi îl împinse în urma lui Cassie. Văzîndu-l, Cassie se opri.

– Ce faci? Ne-am înţeles că fac eu cumpărăturile.

– Nu ne-am înţeles deloc şi n-am să te las să plăteşti toată nota. Putem s-o împărţim.

Cassie ştia ce ar fi însemnat să-şi piardă timpul dacă stătea la discuţii cu el. Dar mai ştia şi că ultimul lucru de care avea nevoie era să lase un bărbat şi în special pe Blue Mitchum să se ocupe de ea şi de fete. Nu voia să-i fie îndatorată unuia ca el. Cassie îşi împinse căruciorul în magazin. Nu era dreaptă cu el, îşi spuse. Blue fusese o gazdă bună. Faptul că ea avusese ghinion cu bărbaţii nu

avea nici o legătură cu el. Şi totuşi... Trebuia să fie mai grijulie atunci cînd era în preajma lui. Un bărbat atît de arătos nu putea fi demn de încredere.

Cassie făcu cumpărături, urmărindu-l între timp pe Blue cu coada ochiului. Fetele îl trăseseră în raionul de dulciuri şi se părea că Blue cumpăra tot ce-i arătau ele.

– Nu trebuie să cumperi toate astea, îi spuse Cassie apropiindu-se de el. În plus, nu le dau voie să mănînce prea multe dulciuri.

Fetele suspinară. Blue le privi cu severitate.

– Aţi auzit ce-a spus mama. Puteţi să vă alegeţi cîte o pungă din ce vă place şi o întrebăm pe mama dacă aveţi voie s-o luaţi.

Fetele îşi luară dulciurile preferate şi Blue puse pachetele în cărucior. Cassie îi aruncă o privire recunoscătoare.

Cassie ar fi trebuit să fie oarbă să nu observe ocheadele pe care femeile din magazin i le aruncau lui Blue. Nu se putu abţine să nu se întrebe pe cîte din ele le cunoştea personal. Simţi o mică scînteie de gelozie, dar o înăbuşi repede. Nu avea nici un drept asupra lui. Dacă dorea să înceapă o viaţă nouă în Peculiar, trebuia să-şi bage bine în

cap acest lucru.

La casă, Blue şi Cassie completară fiecare cîte un cec pentru jumătate din suma totală. Casiera, care nu avea mai mult de şaisprezece ani, îl privea în tot acest timp cu insistenţă pe Blue. Reacţia lui Cassie la zîmbetul pe care Blue i-l adresă fetei o uimi şi pe ea.

– Chiar trebuie să faci asta? îl întrebă în timp ce-şi împingeau cărucioarele spre jeep.

– Ce anume? o întrebă Blue mirat.

– Să flirtezi cu fiecare femeie care-ţi iese în cale. Biata fată e încă elevă, pentru numele lui Dumnezeu.

– N-am făcut decît să-i întorc zîmbetul.

– Ba o mîncai din ochi.

Blue îşi dădu capul pe spate şi rîse.

– Ei, doamnă D'Clair, cred că eşti geloasă.

– Ce-aş mai fi! zise Cassie încercînd să-l convingă pe el, dar şi pe ea însăşi.

Blue începu să descarce pungile cu cumpărături. Apoi le ajută pe fete să urce în maşină.

– Puteţi să staţi cu picioarele pe banchetă, le spuse. Jos nu mai e loc.

Reuşi, nu se ştie cum, să le găsească loc prin-

tre pungile cu alimente.

Cînd ajunseră acasă, Cassie insistă să-l ajute pe Blue că despacheteze cumpărăturile.

– Am luat cîteva cotlete, spuse el. Mă gîndeam să le fac la grătar.

Cassie fu încîntată de grija lui.

– Atunci eu voi prepara garnitura de cartofi şi salata.

Se apucă să cureţe cartofii, în timp ce Blue pregătea cotletele. De cîte ori Blue se întindea să ia cîte ceva din sertar, braţele li se atingeau. Cassie îşi ţinea respiraţia de fiecare dată. După o vreme, îşi dădu seama că Blue făcea aşa intenţionat şi se mută într-un alt loc, fără să vadă zîmbetul de pe faţa lui.

– Mă duc să văd ce fac fetele, spuse Cassie după ce termină de spălat cartofii. Unde-or fi?

– Unde crezi?

– La pisoi?

Blue încuviinţă din cap.

– Cred că va trebui să le dau voie să aibă unul după ce ne-om muta, zise ea. N-au avut niciodată un animal.

– Glumeşti.

– Tatăl lor era alergic la blana animalelor. Unde mai pui, adăugă ridicînd din umeri, că mereu erau pe drum, aşa că n-ar fi avut sens să aibă cîte un cîine sau o pisică.

– Sincer, eu m-aş fi descotorosit de soţ şi aş fi cumpărat un animal.

Deşi Cassie era de acord în sufletul ei, îi aruncă o privire care spunea „Asta nu-i treaba ta". Ştia mai bine decît oricine că făcuse o greşeală măritîndu-se cu Jean-François. Ajunsese la concluzia că numai singurătatea o făcuse să fie atrasă de el, dar, la drept vorbind, şi după ce se căsătorise rămăsese la fel de singură.

– Dau un dolar ca să ştiu la ce te gîndeşti, zise Blue.

Cassie părea atît de pierdută în gîndurile ei, de-ai fi zis că-i vine să plîngă.

– Mă gîndeam cum mi-am bătut joc de viaţa mea, spuse ea, surprinsă că putea fi atît de sinceră cu el.

Ani întregi nu avusese cu cine să discute. Programul încărcat nu-i permisese să-şi facă prieteni apropiaţi. Ceva îi spunea, totuşi, că putea avea încredere în Blue.

– Fetele mele au trăit într-un iad, şopti. Nu vor avea niciodată vreo legătură cu tatăl lor.

Blue se apropie de ea şi o apucă de umeri cu blîndeţe.

– E-n ordine, spuse. Fetele nu par să fi suferit. Amîndoi sînt normale şi sănătoase.

– Tara e prea tăcută.

– E timidă.

– Sînt îngrijorată pentru ea.

– Eşti mama ei, e normal.

Îi zîmbi. Ochii lui Cassie erau înlăcrimaţi.

– Nu plînge, te rog, spuse. Nu ştiu ce să fac cu o femeie care plînge.

Cassie îşi înghiţi nodul din gît.

– Îmi pare bine.

Simţea că mîinile lui o aud prin ţesătura bluzei. Erau mari şi reconfortante. Se uită în ochii lui şi se minună de albastrul lor atît de pur. Faţa măslinie avea trăsături frumoase, fiecare din ele fiind dăltuită. Nu era de mirare că înnebunea femeile, îşi spuse. Atenţia îi fu atrasă de buzele lui. Le cunoştea deja gustul minunat, senzaţia superbă pe care i-o dădeau atunci cînd erau lipite de ale ei. Înainte de a-şi da seama ce se petrece, gura lui

coborî spre a ei.

Cassie încetă să mai respire. Mirosul lui îi inhiba simţurile, ameţind-o. Cassie deschise gura. Limba lui părea să aibă voinţă proprie. Era fierbinte şi cercetătoare, îndesînd-o să-şi deschidă gura mai larg. Cassie simţi o căldură care i se răspîndi în tot trupul, dîndu-i plăcere, dar în acelaşi timp făcînd-o să fie neliniştită.

Cînd Blue îşi dezlipi gura de a ei, amîndoi oftară.

– Doamne, ce gust bun ai, spuse el, vocea se răguşită făcînd-o pe Cassie să se înfioare. Aş vrea să te gust toată.

Cassie crezu că i se taie picioarele. Numai la gîndul că Blue Mitchum ar face dragoste cu ea, cu buzele acelea, o făcea să-şi piardă capul. Ştia, fără să i se spună, că ar fi un amant fantastic.

– Blue, nu cred că...

– Vrei să fac dragoste cu tine, nu-i aşa, Cassie? Văd asta pe chipul tău. De ce negi?

Cassie văzu dorinţa în ochii lui. Se trase uşor înapoi.

– Nu vreau să mă implic emoţional după cîte am pătimit.

Blue zîmbi.

– Cine spune că trebuie să te implici?

Cassie se crispă deodată. Insinuarea lui era clară.

– Iartă-mă. Pentru o clipă am uitat cu cine am de-a face.

– Te pot ajuta să-ţi uiţi necazurile, Cassie. Te doresc de cînd aveai cincisprezece ani, dar erai prea tînără. Acum eşti femeie.

Cassie se desprinse din braţele lui.

– Las-o baltă, Blue. Nu sînt adepta aventurilor de o noapte.

– A zis cineva ceva despre aventuri de o noapte? După un moment, continuă: Ce vrei, Cassie? Pe cineva care să-ţi facă promisiuni false? N-ai învăţat nimic din căsnicia ta ratată? Eu o să fiu cinstit cu tine. Vom şti amîndoi pe ce poziţie ne aflăm.

– Trebuie să văd ce fac fetele, spuse Cassie, îndreptîndu-se spre uşă.

– Iarăşi fugi de mine, Cassie, zise el, urmărind-o. De ce ţi-e teamă?

Cassie nu răspunse. Blue îi urmări unduirea uşoară a şoldurilor, în timp ce ea se îndrepta spre

grajd. Era atît de aprins de dorinţă, încît începu să fantazeze pentru un moment. Parcă îi simţea pielea, fină ca a unui copil, parfumul – un afrodisiac pentru simţurile lui. Urcase la etaj în acea dimineaţă, cu Bree, ca să-i caute tenişii şi se minunase de toate borcănaşele cu creme şi loţiuni aşezate pe birou. Îi găsise parfumul şi îl adulmecase, ştiind că este scump doar după miros.

– Mami îşi dă cu chestie de-aia înainte de culcare, îl informase Bree trăgînd unul din tenişi de sub un morman de rufe murdare pe care Cassie avusese de gînd să le sorteze mai tîrziu. Cred că-i o aiureală, nu-i aşa?

– O, da, fusese imediat de acord Blue. Nu m-aş mînji niciodată cu aşa ceva. Mă mir că mama ta nu alunecă din pat, după ce-şi dă cu cremă.

Riseră amîndoi în timp ce căutau celălalt tenis, dar Blue nu se putea concentra. Ce n-ar fi dat să dea el însuşi cu această cremă pe trupul ei gol? Acum, privind-o cum se îndepărtează, îşi imagină cît de minunat ar fi.

Cassie găsi gemenele în grajd, jucîndu-se cu pisoii, exact cum spusese Blue.

– Pot să stau şi eu cu voi? le întrebă.

Fetele îşi ridicară privirea.

– Mami, uită-te la pisicuţa asta, spuse Tara arătîndu-i un pisoi alb cu negru. Aş vrea să fie a mea.

Cassie zîmbi şi îngenunche lîngă ele.

– Poţi să o iei cînd ne mutăm la noi acasă. Bineînţeles, va trebui să îl rogi pe domnul Mitchum să ţi-o dea.

Tara era evident încîntată. Bree ridică şi ea un pisoi bălţat.

– Eu pe ăsta îl vreau, mami.

Cassie dădu din cap şi se aplecă să o mîngîie pe pisica-mamă, care imediat începu să toarcă. Era mulţumită că a scăpat din braţele lui Blue. Lîngă fiicele ei se simţea în siguranţă. Blue îi stîrnea prea multe emoţii, care pentru ea erau noi şi incitante, dar şi înspăimîntătoare în acelaşi timp. Îşi aminti încă o dată că trebuia să păstreze distanţa.

Blue o urmări din ochi pe Cassie pe tot parcursul cinei. Ea fu politicoasă, dar tăcută. Cînd veni timpul ca fetele să meargă la culcare, Cassie se scuză şi ea. Nu-i scăpă expresia dezamăgită de pe chipul lui Blue. Acelaşi chip pluti înaintea ei cînd închise ochii ca să doarmă.

Mavis sosi cînd Cassie şi Blue îşi beau prima ceaşcă de cafea. Cassie i-o prezentă lui Blue.

Femeia dădu mîna cu Blue, apoi trecu direct la treabă.

– Ei, unde-s cei doi îngeraşi pe care i-am cunoscut ieri?

– Dorm încă. Ne mai bucurăm de un pic de linişte.

– Ce le place să mănînce la micul dejun?

– Clătite. Le mai fac eu uneori, atunci cînd am chef, spuse Cassie. Altfel, fulgi de ovăz şi pîine prăjită.

– Atunci o să le fac o stivă mare de clătite cu smîntînă.

Mavis căută în sacoşă şi scoase un şorţ de bucătărie.

– Nu e cazul să le răsfeţi, o sfătui Cassie.

– Ai încredere în mine. Ştiu totul despre copii. Cu ai mei nu am avut niciodată probleme, cu şcoala sau de orice altă natură. Şi fetele dumitale vor fi bine crescute. Aşteaptă şi-ai să vezi.

– Îmi pare rău că n-am o listă cu ce anume trebuie făcut pe aici, spuse Cassie schimbînd subiectul. Am fost în criză de timp şi...

– Nu-ţi mai face griji. Ştiu ce am de făcut. Mă ocup de curăţenie prin casele oamenilor de-atîta vreme.

Deschise un dulap şi scoase un castron.

– E adevărată? şopti Blue.

Cassie dădu din cap.

– De-asta am angajat-o pe loc.

Fraţii Suthers angajaseră trei oameni şi activitatea era în plină desfăşurare. La două zile după ce Cassie semnase contractul, sosise un camion

cu cherestea şi şindrilă pentru acoperiş. Nici Bart, nici Dirk Suthers nu aveau timp să-i răspundă la întrebări, ocupaţi fiind să descarce maşina şi să supravegheze oamenii. Cassie îşi dădea seama că făcuseră comanda şi primiseră materialele într-un timp record. Era încredinţată că aceasta avea ceva de-a face cu prima pe care o oferise, asta şi faptul că fraţii Suthers erau rude cu proprietarul depozitului de cherestea.

Cassie se hotărî să se ducă ea însăşi în oraş şi să caute cîteva lucruri necesare pentru casă. După mai multe zile de lecţii, Blue considera că este în stare să conducă singură. Cumpără lustre şi ventilatoare de tavan, apoi se întoarse peste cîteva ore, încîntată de ea însăşi şi de faptul că s-a încadrat în bugetul propus. În timp ce parca jeepul, Blue îi ieşi în întîmpinare.

– Ce-ar fi să luăm fetele şi să mergem în oraşul vecin, să-ţi cumperi maşină? îi sugeră el.

Cassie fu mai mult decît de acord, fiindcă nu voia să îl tot roage pe Blue să-i împrumute jeepul, deşi el nu părea să aibă vreodată ceva împotrivă.

– Poţi să-mi dai un răgaz de trei sferturi de oră? Vreau să mă spăl şi să mă îmbrac de oraş.

El dădu din cap şi îşi privi ceasul.

– Putem să luăm prînzul în oraş.

Mavis se oferi să aibă grijă de fete, care nu erau încîntate de perspectiva de a umbla după maşini. După ce Cassie le dăscăli să se poarte frumos, Blue o grăbi să plece.

– Nu stăm decît cîteva ore, îi aminti.

– Da, dar se ţin numai de boroboaţe dacă nu-i cineva care să stea mereu cu ochii pe ele.

Blue îşi dădu ochii peste cap.

– Mie-mi spui? Azi-dimineaţă şi-au legat toate panglicile pe coada şi pe coama lui Pippin. Bine că e blînd, dar arăta de parcă fusese pregătit pentru paradă. Dar cînd Bree a vrut să-i dea copitele cu oja ta, a trebuit să iau atitudine.

– Oh, nu.

– Ba da.

– Nu ştiu cum reuşeşti să-ţi păstrezi răbdarea.

El rîse.

– Am secretele mele. Dar tocmai cînd sînt pe punctul de a mi-o pierde, se uită la mine într-un fel atît de inocent, de parcă-ar spune că ele n-au făcut nimic, încît mă topesc tot.

Cassie rîse cu simpatie.

– Ştiu că ţi-e greu. Sper că Mavis le va mai cuminţi.

Se priviră unul pe celălalt cu îndoială. Blue opri maşina în faţa unui mic restaurant.

– Îţi place mîncarea la grătar?

– La nebunie. Dar îngraşă, adăugă cu vinovăţie.

– Atunci îţi comand o felie de pîine prăjită, cît înfulec eu un prînz adevărat... Nici prin gînd să nu-ţi treacă. Mi-e o foame de lup.

Îl lăsă să o ajute să coboare şi să deschidă uşa restaurantului. Deşi localul în sine nu era impresionant, de la bucătărie venea o aromă foarte îmbietoare. Cassie salivă. Blue o conduse la o masă din spate şi o chelneriţă, îmbrăcată în blugi şi un tricou larg, le înmînă meniul.

– Deci, cum merge treaba la casă? întrebă Blue în timp ce aşteptau să li se aducă comanda.

– Am fost în oraş şi am cumpărat cîteva lucruri de pe listă, spuse ea. M-am mirat că am găsit în Peculiar destul de multe din obiectele de care am nevoie, dar mai sînt destule altele de căutat.

Cassie se simţea puţin stingherită. Blue nu îşi luase ochii de la buzele ei de cînd începuse să

vorbească. Degetele i se mişcau agitate sub masă. Blue era îmbrăcat într-o pereche nouă de blugi şi tricoul alb cu mîneci scurte îi punea în evidenţă culoarea întunecată a pielii şi pieptul puternic. Cassie alesese o bluză simplă, galbenă, şi o fustă asortată. Bluza avea un decolteu adînc în formă de V, cu dungi galbene şi albe, iar cerceii lui Cassie erau albi, mari.

– Arăţi grozav, spuse Blue, privirea lăsîndu-i-se spre decolteul bluzei. Dar, de fapt, aşa arăţi întotdeauna.

– Mulţumesc. Şi tu arăţi destul de bine.

– Doar bine? o întrebă cu un licăr amuzat în ochi.

– Nu vreau să ţi-o iei în cap.

– Arăţi de parcă ai fi numai bună de mîncat, zise el. Şi miroşi ca o felie de rai. Ce-ar fi să dăm naibii maşina şi să...

– Nu mai spune nimic, îl întrerupse ea. Nici măcar nu te mai gîndi la asta. Răspunsul este nu, adăugă după o pauză.

Ochii lui Blue străluceau amuzaţi.

– Cum poţi spune nu, cînd nici n-am apucat să-ţi explic despre ce ar fi vorba.

Cassie tocmai voia să-i răspundă cînd apăru chelneriţa cu mîncarea. Blue nu părea interesat în mod deosebit de prînz; privirea îi zăbovi pe chipul lui Cassie.

Ea tăie o bucăţică de carne şi o mestecă, uitîndu-se în jur plină de interes; ar fi făcut orice, numai să evite să întîlnească din nou acei ochi albaştri.

– Nu faci decît să amîni inevitabilul, spuse Blue în timp ce-şi ataca cotletul. Ştii că o să... ăă... fim împreună. Întrebarea este cînd?

Cassie aproape se înecă. Îi aruncă o privire suspicioasă.

– Intenţionezi să mă duci să cumpăr o maşină sau asta e una din tehnicile tale faimoase de seducţie? E originală, trebuie să admit.

El îi ignoră întrebarea.

– Cum ai ajuns să ai ochii ăştia albaştri-violeţi? Nimeni din familia ta nu mai are.

– Schimbi subiectul.

– Uneori, noaptea, cînd lumina bate în ei într-un anumit fel, sînt aproape ruginii. Ştiai?

– Da. După sute de şedinţe de pozat, îmi dau seama de asta.

– Mă întreb ce culoare or avea atunci cînd faci dragoste.

Cassie începu să tuşească, înecîndu-se deodată cu o bucăţică de carne. Faţa i se făcu purpurie. Blue se ridică repede şi o bătu pe spate pînă cînd îşi reveni. Celelalte persoane din restaurant o priveau curioase.

– Te simţi mai bine? o întrebă Blue, cu o expresie îngrijorată. Lui Cassie îi curgeau lacrimi pe obraji.

– Tot timpul nu faci altceva decît să încerci cu tot dinadinsul să mă şochezi sau să mă pui în situaţii jenante, îi spuse ea cu asprime.

El zîmbi.

– Ai dreptate. Dar nu vreau să te înec din cauza asta.

– Atunci spune-mi un lucru. Dacă eşti chiar atît de sigur că o să vin tîrîndu-mă în patul tău, de ce tot insişti cu aluziile tale sexuale?

– Ai încercat vreodată să porneşti un tractor?

Faţa lui Cassie deveni complet inexpresivă la auzul acestei schimbări subite a subiectului conversaţiei.

– Ce legătură are asta cu mine?

– Niciodată nu poţi porni un tractor de la prima încercare, zise el. Trebuie să-l îndemni, să te joci puţin cu el pînă prinde viaţă. Aşa sînt şi femeile.

– Mă compari cu un tractor? spuse ea neîncrezătoare, dar nu-i dădu timp să răspundă. Ştii cu siguranţă cum să procedezi ca să vrăjeşti o fată. Sînt de-a dreptul sedusă de complimentele tale.

– De ce mi-aş pierde vremea cu o vorbărie care nu înseamnă nimic? Femeile au necesităţi sexuale la fel cum au şi bărbaţii...

– Nu aici, Blue.

– Negi acest lucru. Viaţa ta sexuală cu francezul ăla a fost satisfăcătoare?

– Am zis să termini! spuse Cassie printre dinţi. Viaţa mea intimă nu te priveşte. Uneori o femeie simte nevoia să fie îmbrăţişată, Blue. Nu contează cine o îmbrăţişează, atîta timp cît îi alungă singurătatea pentru o vreme. Ţi-a trecut vreodată prin minte acest lucru? Nu, văd că nu. Consider încheiată această discuţie.

Îşi aruncă şervetul pe farfurie, deasupra prînzului mîncat pe jumătate.

– Unde te duci? întrebă el surprins.

– Te aştept în maşină.

Se ridică şi fu la uşă înainte ca el să o poată opri.

Blue îşi aruncă şi el şervetul şi oftă dezgustat de el însuşi. De ce insistase să strice relaţia, aşa cum era ea, dintre el şi Cassie? Ea era o doamnă. De prima clasă. El nu era obişnuit cu aşa ceva. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea căutau doar distracţia. Da, dar putea învăţa cum să trateze o doamnă, îşi spuse. Fusese nevoit să înveţe să ia decizii, să ţină discursuri şi să-şi schimbe felul de-a fi de cînd deţinea funcţia de primar. Sigur că putea să înveţe să se comporte ca un gentleman cu o femeie, se hotărî.

Restul drumului spre oraşul vecin îl parcurseră în tăcere. Cassie privea pe fereastră, în timp cu Blue era concentrat asupra condusului. Din cînd în cînd îi arunca o privire.

Odată ajunşi în Fairfield, Blue o luă spre zona în care se aflau reprezentanţele firmelor de maşini.

Cînd opri la un semafor, Cassie observă firma reprezentanţei *Mercedes*.

Blue se încruntă.

– Ăsta-i ultimul lucru care-ţi trebuie, atunci cînd locuieşti la ţară, îi spuse. Ai nevoie de o maşină de teren.

Cuvintele lui Blue îi atinseră o coardă sensibilă. Parcă îl auzea pe Jean-François spunîndu-i ce anume să facă.

– Opreşte aici, te rog, îi ceru Cassie.

– Vorbeşti serios?

– Hotărăsc singură ce am de făcut, Blue, îi spuse pe un ton degajat.

Blue clătină din cap.

– În fond, sînt banii tăi, zise înţepat.

Cassie zîmbi.

– Chiar aşa.

Două ore mai tîrziu, după încheierea afacerii, Cassie era fericita proprietară a unui *Mercedes* break de culoare crem. În timp ce se ţinuse după vînzător de la o maşină la alta, Blue stătuse în hol şi răsfoise reviste, o cută adîncindu-i-se între sprîncene odată cu trecerea timpului. Acum, pe drumul de întoarcere, Cassie era încîntată că şi-a

cumpărat o maşină. Deşi intenţionase să ia un vehicul cu dublă tracţiune, ar fi cumpărat mai degrabă un cal şi o cabrioletă decît să-l lase pe Blue Mitchum să-i spună ce are de făcut. Şi era încîntată să ştie că tocmai i-a servit prima lecţie. De-abia aştepta să fie perfectate toate formalităţile ca să-şi poată lua maşina.

Capitolul 6

Cassie bombăni o înjurătură cînd tapetul se desprinse din tavanul băii şi îi căzu în cap. Din cauza efortului, traspiraţia îi şiroia pe ceafă şi între sîni.

– Tapet afurisit, spuse cu voce tare. Baie afurisită, adăugă printre dinţii încleştaţi. Nu puteau să construiască o baie normală, cu tavan normal, în locul ăsteia cu tavan rotund?

Privi neputincioasă la tavan. Încercarea de a face hîrtia să adere la suprafaţa curbă se dovedise lipsită de speranţă. Îşi năbuşi dorinţa de a rupe în fîşii bucata lungă de tapet.

– Cioc, cioc, se auzi o voce de partea celaltă a

uşii băii, lăsată întredeschisă din cauza căldurii. Blue deschise uşa mai larg şi îşi arcui sprîncenele cînd o văzu pe Cassie.

– Ce faci aici?

– Fac plajă în Bahamas, spuse ea înţepată. Tu ce crezi că fac?

– Nu prea te pricepi să pui tapet, aşa-i?

Cu răbdarea întinsă la maximum, îi răspunse printre dinţi:

– N-am doctoratul în pus tapete, dacă asta vrei să insinuezi.

Blue intră în încăpere.

– Dă-mi-l mie. Cred că ţe-au obosit braţele.

Cassie îi dădu tapetul uşurată, apoi coborî de pe scară.

– Mulţumesc, Blue. M-a înnebunit peretele ăsta blestemat. Cum să pun tapet pe un tavan care pare proiectat de un arhitect medieval?

– Cu grijă, spuse el. Unde-i adezivul?

– Pe masa din bucătărie. Am transformat-o în atelier de lucru. Nu ţi-ar veni să crezi cît de lungă trebuie tăiată fiecare fîşie.

– Adu-mi adezivul şi o bidinea.

– De ce?

– Adu-mi şi-o să vezi.

Cassie nu mai argumentă. Se întoarse în cîteva secunde cu o găleată de adeziv şi o bidinea mare. Blue, ţinînd încă tapetul, înmuie bidineaua în adeziv şi o trecu peste porţiunile tapetului care începeau să se usuce.

– Ar fi fost mult mai simplu dacă zugrăveai baia, spuse.

Blue presă hîrtia pe perete, apoi o duse peste tavan în partea cealaltă, la îmbinarea cu celălalt perete.

– Dă-mi buretele ăla.

Cassie îi studie fiecare pas cu un ochi critic.

– Ai grijă că pe alocuri s-a desprins.

– Dă-mi doar buretele, spuse el scurt.

– Da, să trăiţi.

Blue netezi hîrtia pe perete, apoi o trecu cu grijă peste curbura tavanului. Hîrtia suplimentară aderă la ea şi Blue, cu grijă, făcu să dispară pungile de aer care se formaseră. Cassie era redusă la tăcere.

– Nu lăsai destulă hîrtie pentru curbură, spuse el. Se dădu înapoi şi îşi admiră opera.

– Unde ai învăţat să pui tapet? întrebă Cassie,

uimită încă de cît de uşor se descurca Blue.

– Nu-s prea multe lucruri la care să nu mă pricep, doamnă D'Clair, zise el. Ca să am ce băga în stomac am făcut de toate, de la spălat vase pînă la rînitul la vaci. După o pauză, continuă cu un aer mîndu: Desigur, cea mai bună treabă o fac pe întuneric.

– Mă miră, spuse ea.

– Zău?

– M-aş fi aşteptat de la cineva ca tine să aibă oglinzi şi lumini ascunse, ca să se poată desfăta cu propria măiestrie.

– Hmm. N-am folosit niciodată oglinzi. Poate că mi-ai putea da tu un sfat unde să le instalez. Îmi pot închipui imaginea ta reflectată...

– Nu te mai obosi. Era o remarcă simplă, dar directă. Nu mă plasa pe mine în fanteziile tale, pentru că vei sfîrşi prin a fi dezamăgit.

– De ce? Nu eşti bună la pat?

– Te rog să pleci. După cum vezi, am de lucru.

– De ce faci tu asta, cînd ai angajat meseriaşi care ar putea s-o facă?

– Pentru că simt nevoia să fac ceva util. Mavis a preluat gospodăria şi fetele sînt la joacă. Tre-

buie să fac şi eu ceva.

Blue dădu din cap, părînd că înţelege.

– Îmi plac culorile pe care le-ai ales. Cum se numesc?

– Verde mentă şi somon. O să asortez mobila şi accesoriile, cînd le voi primi.

Ieşi din încăpere şi se întoarse în bucătărie, unde se apucă să măsoare o altă fîşie de tapet.

– Trebuie s-o tai mai lungă cu cîţiva centimetri, ca să poţi potrivi modelul, zise Blue.

– Ştiu, minţi ea.

– Vrei să te ajut? Pot să-ţi tapetez baia cît ai zice peşte.

Cassie deveni suspicioasă.

– Ce motiv ai avea să mă ajuţi să-mi tapetez baia?

El îşi înclină capul într-un fel care lui Cassie începea să-i dea senzaţii ciudate.

– Pentru că sînt un tip amabil.

– Nu-i de ajuns.

El oftă.

– O.K., am să-ţi cer o favoare.

Cassie îşi încrucişă braţele.

– Oare de ce sînt surprinsă? Las-o baltă, nu

schimb favoruri sexuale. Nu-mi pasă dacă îmi voi petrece restul vieţii în camera asta, punînd tapet.

– Vai, doamnă D'Clair, dar sînt realmente şocat! spuse Blue, în ochi apărîndu-i sclipiri de amuzament. Sper că nu sugerezi că m-aş coborî într-atît încît să ajut o doamnă aflată la ananghie doar pentru a profita de ea.

– Nu sugerez, constat.

Îşi ridică ochii de la lucru şi văzu că el părea serios.

– Bine, ce favoare vrei?

Doamne, omul ăsta putea obţine de la ea aproape orice cînd o privea astfel.

– Am nevoie de o parteneră. Sînt implicat într-un proiect de strîngere de fonduri şi dineul este diseară.

– Oh? Vrei să construieşti un bordel lîngă primărie? întrebă ea cu un zîmbet.

– E ceva serios, Cassie. Vreau să strîngem bani pentru bătrînii imobilizaţi la pat. Sperăm să punem bazele unui serviciu gen „masa pe roţi" şi unul de asistenţă medicală cu ajutorul voluntarilor. De asemenea, am nevoie de voluntari care să viziteze zilnic cîte un bătrîn.

Cassie se simţi mică de o palmă după ce auzi explicaţia lui. Îi trecu deodată prin minte că existau laturi ale personalităţii lui pe care nu le văzuse. Ea era obişnuită cu zeflemistul nepăsător, nu cu acest aspect serios al unui om devotat binelui comunităţii.

– Şi nu poţi să-ţi găseşti o parteneră? întrebă cu aerul că el tocmai i-ar fi spus că pământul nu-i rotund, cum crede toată lumea, ci plat ca o clătită. Nu-mi vine să cred.

– N-am zis că nu pot să-mi găsesc o parteneră, prinţeso. Să spunem doar că am pretenţiile mele.

– Crezi că putem termina de tapetat baia la timp? întrebă ea, nedorind să i se vadă emoţia din ochi. Încă era stînjenită de remarca ieftină pe care o făcuse, dar pur şi simplu nu era obişnuită cu noul Blue Mitchum.

– Dineul începe la opt seara, dar cred că aş tapeta mult mai repede dacă n-ai fi îmbrăcată în pantalonii ăştia scurţi.

– E cald aici, protestă ea.

– Al naibii de cald, confirmă el, observînd că sfîrcurile îi erau vizibile sub tricoul subţire.

Trei ore mai tîrziu, baia era tapetată. Blue stătea în vîrful scării, în faţa uşii închise, asigurîndu-se că totul este aşa cum trebuie. Cassie nu se putu opri, în timp ce Blue lucra, să nu-i observe coapsele suple şi şoldurile înguste. De-abia aştepta să scape din spaţiul închis al băii. Tensiunea sexuală fusese groasă, s-o tai cu cuţitul, cît timp ea şi Blue lucraseră împreună.

Blue coborî de pe scară şi se uită în jur.

– Ce zici?

– Ai făcut o treabă grozavă, spuse ea. Chiar îţi plac culorile pe care le-am ales?

Cassie încă nu reuşea să-şi dea sema de motivul pentru care părerea lui avea atîta importanţă pentru ea.

Blue încuviinţă.

– Nu mă prea pricep la decoraţiuni, dar cred că aceste culori merg bine împreună. Se pare că tu ai un adevărat fler pentru asortarea lucrurilor. Te gîndeşti cumva să te apuci de decoraţiuni interioare.

– Nu. Ştiu doar ce-mi place mie. N-am nici cea mai mică idee despre preferinţele altora.

– Eu te prefer pe tine.

Vocea lui Blue era glumeaţă, dar simţea că presiunea sîngelui i se ridicase considerabil în ultimele ore. Cu Cassie pe scară, ţinînd tapetul în timp ce el încerca să se concentreze asupra lucrului, ajunsese lac de sudoare. Picioarele ei, nemaivorbind de rotunjimile apetisante, care mai tot timpul fuseseră la nivelul ochilor lui, îl tentaseră atît de mult încît făcuse mari eforturi pentru a se abţine să întindă mîna după ele. Nu numai o dată îşi înăbuşise dorinţa de a arunca tapetul şi de a lua-o în braţe. Îi fusese foarte recunoscător cînd ea se dădu jos.

Cassie nu bănuia la ce anume se gîndeşte Blue, fiindcă mintea îi era plină de propriile gînduri. Se hotărî pînă la urmă să le dea glas.

– Blue, îmi pare rău pentru comentariile nesuferite pe care le-am făcut mai devreme. Nu ştiu de ce trebuie tot timpul să se ciondănim.

Blue veni mai aproape şi o privi în ochi.

– Eu ştiu, Cassie. Din cauză că sîntem al naibii de atraşi unul de celălalt. Poţi să negi dacă vrei, dar eu ştiu ce văd în ochii tăi.

Deodată îi înconjură talia cu braţele lui şi o trase mai aproape.

Deşi surprinsă, Cassie era parcă hipnotizată de expresia de pe chipul lui.

– N-ar fi trebuit să mă mut în casa ta, spuse mai mult pentru sine. Toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă aş fi fost în stare să găsesc un alt loc în care să stau.

– Ce anume nu-ţi convine, Cassie? o întrebă el. E vorba despre trecutul meu? De rasa mea?

Ultima întrebare era aproape o şoaptă.

– Nu fi ridicol. Dacă m-aş îndrăgosti de un bărbat, nu mi-ar păsa dacă e pe jumătate elan. Ţi-am mai spus, e vorba numai de mine.

– Ai avut timp să uiţi neplăcerile divorţului. Doar nu te mai gîndeşti încă la francez.

– Pur şi simplu nu vreau să fiu din nou folosită sau rănită, Blue.

– Şi crezi că eu ţi-aş face asta?

– Nu ştiu. Nu m-aş dărui vreodată unui bărbat dacă în schimb nu mi-ar fi credincios, spuse Cassie plecîndu-şi privirea.

– Recunosc că am fost zănatic cînd eram mai tînăr şi că femeile încă mă găsesc atrăgător, dar niciodată n-am comis vreun păcat capital.

– Ce vrei să spui?

– Eu sînt liber, Cassie. Nu mi-am luat niciodată un angajament în faţa unei femei. Şi atîta vreme cît n-o fac, nu văd ce e rău în stilul meu de viaţă.

Deodată, camera păru să se umple cu prezenţa lui Blue, atingerea lui, mirosul lui, simpla lui existenţă. Cassie era copleşită.

– Nu... nu cred că eşti genul de bărbat care să-şi ia un angajament.

El reflectă la remarca ei.

– Recunosc că şi femeia ar trebui să fie destul de specială.

Cassie încercă să se dea înapoi, dar Blue îşi întări strînsoarea.

– Sărută-mă, Cassie.

– Blue...

– Te vînez de cînd te-ai întors. Ţi-am furat sărutări de cîte ori a fost posibil. Acum vreau să mă săruţi şi să-mi spui dacă-ţi place.

– Nu cred că-i o idee prea bună.

– Doar dacă nu cumva ţi-e teamă că nu te descurci.

– Sigur că mă descurc, zise ea cu convingere. Nu mai am cincisprezece ani şi tu nu mă intimidezi.

– Atunci ce aştepţi?

Cassie inspiră adînc şi îşi aşează mîinile pe umerii lui. Este o nebunie, se gîndi. Totuşi, ideea era tentată. Se ridică în vîrful picioarelor şi îi atinse buzele cu ale ei. Deşi intenţionase să îl sărute uşor şi să termine repede, Blue o înfăşură cu braţele şi o ancoră de trupul lui. Sărutul se prelungi. Blue deschise gura, o invitaţie mută ca ea să i-o exploreze cu limba. Ea încercă timid, dar el îşi folosi limba cu îndrăzneală. Lui Cassie i se învîrtea capul, ameţită de gustul lui.

Blue rupse sărutul şi îşi lipi buzele de gîtul ei. Zîmbi atunci cînd îi simţi pulsul năvalnic şi ştiu că sărutul o stîrnise la fel de mult ca pe el.

– Aş vrea să fac dragoste cu tine în atîtea feluri, Cassie, şopti el. Atîtea lucruri aş vrea să aflu despre trupul tău.

Răsuflarea îi era fierbinte pe obrazul ei.

– Ce culoare au vîrfurile sînilor tăi?

Întrebarea o luă pe nepregătite, dar privirea lui o sili să răspundă. Parcă era în transă.

– Nu ştiu, zise, propria voce părîndu-i îndepărtată. Presupun că este roz-închis. Poate coral.

Păli. Ce o determinase să răspundă la ceva

atît de personal? Dacă ar fi fost altul în locul lui Blue care să-i pună o asemenea întrebare, l-ar fi pălmuit pe loc. Ce putere avea Blue asupra ei de o făcea atît de vulnerabilă?

– Vreau să-ţi văd sînii, Cassie. De ani întregi îmi doresc asta. Vreau să-i mîngîi unul cîte unul, pînă li se întăresc sfîrcurile.

– Blue, nu mai spune nimic.

Cassie tremura. Era prea mult pentru ea.

Sunetul vocii ei îl uimi pe Blue. Se dădu puţin înapoi şi privi în ochii a căror culoare se întuneca, ochi care străluceau de lacrimi nevărsate.

– Ce este, Cassie? Merg prea repede pentru tine?

Cînd ea încuviinţă, se blestemă singur în gînd.

– Îmi pare rău, draga mea. Doar că... of, eşti atît de frumoasă. Nu mă pot abţine să nu doresc să fac dragoste cu tine.

– Ştiu şi eu vreau să fac dragoste cu tine, Blue, mărturisi ea. Dar sînt atîţia „dacă". Nu vreau să fiu rănită iar. Nu vreau ca fetele mele să mai fie martore suferinţei prin care am trecut cu tatăl lor.

– Cassie, eu nu ţi-aş putea face vreodată rău, rosti el solemn.

– Ba da, spuse ea, zîmbind trist. Poate că te-ai schimbat mult, dar tot eşti atras de o fată drăguţă. Şi nu numai asta, dar ai începe să hotărăşti în locul meu. Aş ajunge de unde am plecat.

– Oh, Cassie, nu!

– Am nevoie de timp. Am venit aici ca să încep o viaţă nouă alături de fiicele mele şi exact asta am de gînd să fac. Ultimul lucru care-mi trebuie este să mă angajez într-o relaţie care n-ar avea nici o şansă.

El oftă greu, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, întrebîndu-se cît timp avea să mai rămînă întreg la minte dorind-o astfel. Era un om care căpăta întotdeauna ce voia. Dar nu cu Cassie. Cassie cea dulce, încîntătoare, sexy. Nu o putea convinge. Cînd vorbi, vocea îi sună resemnată.

– Te las în pace, dăcă asta vrei. Probabil că aşa ar fi mai puţin chinuitor.

Îi dădu drumul din braţe şi ieşi din cameră fără să privească în urmă.

Pentru dineul destinat strîngerii de fonduri fusese aleasă cantina liceului. Cel puţin o duzină de femei munciseră toată ziua în bucătărie, prăjind pui şi făcînd prăjituri de casă. Blue şi Cassie sosiră devreme ca să verifice dacă totul este în ordine. Găsiră cîţiva oameni care făceau ultimele pregătiri, aşezînd flori pe mese.

– S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău cînd o începe să vină lumea, şopti Blue. Fie să iei banii, fie să faci liste.

– Întotdeauna m-am priceput la bani, spuse Cassie cu o voce glumeaţă.

Zîmbetul lui Blue era încordat. Nu se mai simţiseră în largul lor de la incidentul din baie, dar nu se putea abţine să nu aprecieze imaginea pe care o făcea Cassie. Arăta adorabil într-o fustă pepit în tonuri de roz-piersică, kaki şi bronz. O bluză tricotată uşoară, în aceleaşi nuanţă a piersicii, îi aducea culoare în obraji. Singura bijuterie pe care o purta era o pereche de cercei mari, pătraţi. Deşi Blue se îmbrăcase într-un costum bleumarin oficial, bănuia că ea se îmbrăcase intenţionat pe cît putuse de obişnuit, pentru a se potrivi cu cetăţenii oraşului. Era sigur că avea şifonierul plin de rochii

de mătase, dar se părea că nu voia să iasă în evidenţă. Îi veni să rîdă la acest gînd. Ar fi ieşit în evidenţă şi îmbrăcată într-un sac.

Cassie părea să mediteze la ceva.

– Ce-i cu tine, aşa serioasă? o întrebă Blue.

– Cred că am să strîng banii, şopti ea. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că am uitat o grămadă de nume.

– Foarte bine, strîngi banii atunci. Doar să nu te grăbeşti, îi spuse Blue înmînîndu-i o cutie de tablă. Ai aici mărunţiş. Cina costă opt cincizeci de persoană. Jumătate din banii ăştia ajung pentru proiect.

Cassie dădu din cap şi luă loc lîngă o fostă colegă de şcoală. Stătură de vorbă pînă cînd lumea începu să sosească. Blue se afla lîngă masă şi strîngea mîini, întîmpinînd fiecare persoană care intra pe uşă. Cassie se întrebă cum de putea ţine minte atîta lume, dar, la drept vorbind, Blue locuise în Peculiar toată viaţa. Se simţi copleşită cînd lumea începu să-i ureze bun-venit acasă. După viaţa trăită la New York, simplitatea şi căldura celor din oraşul natal o mişcau.

După ce sala se umplu, Blue o conduse pe

Cassie în capul mesei şi o ajută să se aşeze, apoi se aşează şi el. Fu servită cina, timp în care toată lumea discută amical. Cassie recunoscu multe chipuri, deşi unele nu-i spuneau nimic. Era foarte conştientă de prezenţa lui Blue lîngă ea, dar cum ar fi putut să nu fie? Blue Mitchum arăta minunat în costum.

– Mă întreb dacă fetele or fi legat-o deja pe Mavis sau dacă i-or fi pus căluş, şopti ea, mulţumită că gemenele o îndrăgiseră pe femeie.

Blue păru amuzat.

– Ceva îmi spune că Mavis o poate scoate la capăt cu aproape orice. Chiar şi cu fetele tale, adăugă cu un zîmbet care aproape c-o făcu pe Cassie să-şi piardă suflul.

După ce se servi şi desertul, prăjitură cu căpşuni, Blue se scuză şi traversă platforma pentru a vorbi cu alţi oameni. În spatele sălii era montat un aparat de proiecţie. Blue trase dintr-un cadru metalic, care atîrna în spatele podiumului, un ecran alb imens. În timp ce lumea se uită curioasă, Blue se duse pe podium, cuplă microfonul şi bătu uşor în el de cîteva ori.

– Mă aude toată lumea? întrebă el. Foarte

bine, continuă după ce văzu încuviinţările celor din sală. Mai întîi, vreau să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit aici în această seară. Doresc de asemenea să mulţumesc celor care s-au ocupat de organizarea acestei manifestări.

Arătă spre un grup de femei echipate cu şorţuri, aliniate lîngă uşa bucătăriei.

– Cred că trebuie să le aplaudăm pe aceste doamne încîntătoare pentru că au petrecut toată ziua într-o bucătărie încinsă, preparînd această cină delicioasă.

Mulţimea aplaudă împreună cu Blue şi doamnele străluciră de mîndrie.

După ce zgomotul se stinse, Blue deveni serios.

– Cînd am fost ales primar al acestui oraş, am promis că vom lucra împreună, ca o familie, pentru ca fiecărui cetăţean al acestui oraş să i se satisfacă nevoile. Vă mărturisesc acum că am făcut acea declaraţie din naivitate. Nu aveam idee că un oraş atît de mic are atît de multe nevoi.

Se opri o clipă, apoi continuă:

– De cîte ori am apelat la ajutorul dumneavoastră, mi l-aţi acordat cu generozitate. În trei

ani, am rezolvat cîteva probleme dificile...

Cassie ascultă cu atenţie discursul lui Blue. Nu ar fi bănuit niciodată că era un vorbitor atît de bun şi putea capta atenţia tuturor. Şi nu numai atît, dar fu surprinsă văzînd aerul de respect şi de încredere cu care îl priveau toţi. Oare ea se concentrase atît de tare asupra trecutului de băiat-rău al lui Blue încît nu mai vedea bunătatea omului care devenise?

– Împreună am organizat o casă pentru adolescenţii cu probleme, sub îndrumarea unor consilieri şi voluntari. Avem acum mai multe adăposturi pentru femeile brutalizate.

Blue se opri cînd lumea începu să aplaude. Apoi continuă:

– Avem o „linie fierbinte" non-stop, la care lucrează numai voluntari, răspunzînd la apelurile telefonice ale celor aflaţi la necaz. Şi am devenit mai responsabili faţă de animalele abandonate şi am strîns fonduri pentru îngrijirea în adăposturi a acestora.

Se opri din nou şi privi mulţimea de chipuri.

– Deoarece am ridicat nivelul conştiinţei publice, voluntarii de la adăpostul animalelor au

raportat o scădere a cazurilor de abandon al animalelor.

Se opri încă o dată, de data aceasta din cauza aplauzelor.

– Înainte de a ajunge la subiectul acestei seri, aş vrea să vă amintesc ce v-am spus de la început. Cînd mă aplaudaţi, de fapt aplaudaţi propriile dumneavoastră eforturi. Dacă nu ar fi fost generozitatea oamenilor din acest oraş, nu am fi ajuns niciodată atît de departe. Vă mulţumesc pentru aceasta.

Cassie acceptă o ceaşcă de cafea de la una din lucrătoarele voluntare, dar ochii îi erau aţintiţi la Blue. Fusese mai mult sau mai puţin izolată de la întoarcerea ei în oraş şi nu ştia nimic de succesul lui Blue. Era evident că era foarte preocupat de soarta oraşului Peculiar.

– V-am chemat aici în această seară pentru a discuta despre o altă problemă care a ajuns în atenţia mea.

Era evident că adusese auditoriul acolo unde voia.

– Cîţiva dintre oamenii mei au aflat că există un număr de bătrîni imobilizaţi la pat, pe care nu-i

îngrijeşte nimeni. Ştim în acest moment de cel puţin douăzeci şi cinci de persoane aflate în această situaţie. Aceşti oameni nu pot mînca o masă caldă, iar mulţi dintre ei nu-şi permit să cumpere cu pensia prea multe alimente. Trec zile întregi fără să vadă pe cineva, dacă nu cumva vine poştaşul. Sînt prizonieri în propriile lor case. Nu pot merge nici la biserică sau la alte manifestări sociale.

Blue se opri.

– Cred că în loc de a încerca să vă explic eu situaţia lor, mai bine aţi urmări filmul pe care l-am pregătit. După aceea, vom deschide şedinţa pentru discuţii.

Se dădu la o parte de pe podium pentru a permite adunării să poată urmări filmul care urma să fie proiectat pe ecranul din spatele lui. Lumea deveni deodată foarte tăcută. Luminile se stinseră.

După ce se aşeză din nou lîngă ea, Cassie se uită la Blue de parcă îl vedea pentru prima oară. În întunericul care-i înconjura, el nu-i observă privirea plină de mîndrie.

– Întoarce-ţi scaunul ca să poţi vedea ecranul, îi şopti el.

– Ai fost grozav, spuse ea, tot în şoaptă.

– Mulţumesc. Era surprins de compliment, mai ales că bănuia că ea ascultase destui oratori de profesie. Nu se considerase niciodată un orator grozav. Uneori lua notiţe pentru discursuri, mai ales cînd era vorba de probleme financiare, dar de obicei spunea pur şi simplu ce simţea. Îşi cunoştea concitadinii destul de bine ca să ştie că nu le-ar fi plăcut înfloriturile. Oamenii veneau la întruniri ca să afle ce se petrece în oraşul lor. Preferau adevărul simplu, aşa că Blue încercase întotdeauna să li-i ofere.

– Chiar îţi iei munca în serios, spuse Cassie întrerupîndu-i gîndurile.

– Dacă n-aş face-o, n-aş mai fi aici.

Aparatul de proiecţie fu pornit şi în următoarele douăzeci de minute toată lumea urmări filmul care ilustra suferinţele bătrînilor. Cassie simţi în gît un nod de mărimea unui ou şi ochii i se înceţoşară. Viaţa fusese bună cu ea, în ciuda nefericirii trăite alături de Jean-François. Avusese întotdeauna ce mînca şi un loc cald să doarmă, la fel şi copiii ei. O durea inima pentru cei care nu erau la fel de norocoşi.

Cînd filmul se termină, se reaprinseră luminile, dar Blue rămase la locul lui. Voia ca lumea să aibă timp să cîntărească ceea ce a văzut. Mulţi erau probabil şocaţi, dar ceva îi spunea că oamenii din Peculiar nu aveau să permită existenţa unor astfel de cazuri în oraşul lor. După cîteva minute, se ridică şi se duse din nou pe podium, la microfon.

– Nu v-am cerut să veniţi aici ca să vă deprim, spuse solemn. Eu însumi am văzut filmul de mai multe ori şi am stat în cumpănă dacă să vi-l prezint sau nu.

Privi în jurul sălii, la marea de chipuri triste.

– De cînd sînt primar, am încercat să fiu sincer şi deschis. După cum vine vorba, adevărul este uneori dureros. Dar cred că sîntem o familie şi de aceea vă cer să punem capăt foamei şi izolării cu care se confruntă zilnic unii dintre bătrînii noştri. Ca şi în trecut, vă rog să vă alăturaţi iarăşi pentru a altă cauză. Fiindcă una din acele persoane ar putea fi chiar mama sau tatăl dumenavoastră, adăugă după o mică pauză.

Blue făcu teanc cîteva coli de hîrtie, în timp ce mulţimea aplaudă. Cîţiva se ridicară în picioare,

ovaţionînd. După ce aplauzele se potoliră, Blue privi din nou auditoriul.

– Sînt întrebări?

Toate întrunirile se desfăşurau într-o manieră degajată. Blue era împotriva procedurii parlamentare, pentru că oamenii păreau să aibă rezerve cînd era vorba să ia cuvîntul în condiţii formale.

Edgar Aldridge, proprietarul magazinului de articole gospodăreşti, se ridică. Blue îi făcu semn din cap.

– Vreau să ştiu cît de repede putem organiza un comitet care să se ocupe de acestă problemă, zise Edgar. Soţia mea se oferă voluntară să preia îngrijirea unui bătrîn şi eu donez cinci sute de dolari de la magazinul meu.

Edgar privi în jur.

– Vă lansez tuturor provocarea ca fiecare să facă după cum îi dictează conştiinţa.

Se aşeză. Se ridicară alte mîini.

Era doar începutul.

Capitolul 7

Blue şi Cassie ajunseră acasă tîrziu. Mavis aţipise în faţa televizorului, dar cînd ei intrară se trezi şi căscă.

– Cum a mers?

Cassie era încă sub euforia succesului de care se bucurase proiectul.

– Blue a ţinut un discurs minunat, spuse. Apoi am văzut un film despre viaţa bătrînilor. Lumea a răspuns cu generozitate.

– Vrei o cafea, Cassie? întrebă Blue din bucătărie.

– Da, mulţumesc, răspunse, apoi se adresă

din nou lui Mavis: La sfîrşitul şedinţei se adunase o sumă mai mult decît suficientă pentru lansarea proiectului, unde mai pui că s-au înscris destui voluntari care să îngrijească bătrînii. Chiar şi doctorul Richardson, de la clinică, a fost de acord să-şi aloce o zi pe lună în care să treacă pe la ei şi a promis că discută şi cu colegii lui.

Cassie căută în poşetă.

– Uite, am aici adresa unei bătrîne pe care şi eu am hotărît s-o vizitez. Are optzeci şi doi de ani şi îi place să citească, dar are cataractă. După ce o să aflu ce autori preferă, mă duc la bibliotecă şi...

– Ai de gînd s-o ţii cu poveşti toată noaptea sau o laşi pe Mavis să se ducă la culcare? întrebă Blue în timp ce-i întindea ceaşca cu cafea.

– Îmi pare foarte rău, zise Cassie, văzînd cît de obosită arăta femeia. Fetele s-au purtat cum trebuie?

– Sigur că da, spuse Mavis, ridicîndu-se de pe canapea. Am jucat dame, bingo şi „fata bătrînă". Ei, spuse Mavis căscînd, eu vă zic noapte bună. Mă bucur că dineul a avut succes.

Mavis se îndreptă spre scară, apoi urcă spre

dormitorul ei.

– E drăguţă, spuse Cassie, după ce Blue veni lîngă ea, pe canapea. Îşi scoase haina şi îşi slăbi nodul cravatei.

Blue dădu din cap. Deşi era obosit, se simţea prea surescitat ca să doarmă. Îşi scoase pantofii şi îşi sprijini picioarele pe măsuţă în timp ce-şi sorbea cafeaua.

– Mulţumesc că ai venit cu mine, îi spuse lui Cassie, care şi ea îşi aruncase pantofii cu toruri înalte. Îşi ţinea acum picioarele strînse sub ea şi părea că se simte ca acasă.

– N-aş fi crezut că o să vină atîta lume. Sala era plină pînă la refuz.

– Asta din cauză că ştiau că o să fii tu acolo, spuse el zîmbind. Voiau să vadă cum arată după toţi aceşti ani cel mai bine plătit manechin din New York.

– Ştii că-i o minciună, Blue Mitchum, zise ea. Oraşul ăsta te iubeşte. Sadie Ferguson mi-a spus că ai decis să se controleze condiţiile de lucru din fabrică, după ce ai auzit unele zvonuri. Părinţii mei lucrează acolo, Blue. Poate le-ai făcut munca mai sigură.

– Cassie...

– Şi asta nu-i tot. În timp ce tu dădeai mîna cu oamenii, am aflat cîte lucruri ai făcut pentru comunitate. Jeremy Bishop crede că ai făcut mai multe în trei ani decît alţi primari în zece.

Blue oftă.

– Cassie...

– Nu încerc decît să-ţi spun cît de mîndră sînt de tine, zise ea simplu.

El păru surprins.

– Adevărat?

Cassie dădu din cap entuziasmată.

– Am fost atît de influenţată de imaginea de băiat-rău pe care o prezentai în trecut încît n-am mai văzut ce om minunat ai devenit. Eşti sensibil, grijuliu şi...

– Cassie, mă faci să mă simt jenat. E munca mea, O.K.?

Totuşi, în adîncul sufletului lui se umfla de mîndrie. Cassandra D'Clair, al cărei chip împodobise sute de coperte de reviste, aceeaşi femeie pe care creatorii de modă o implorau să le prezinte modelele, era mîndră de el! Era un lucru peste puterea lui de înţelegere. Avusese de-a face cu

oameni celebri şi foarte bogaţi. Şi era mîndră de el, primarul unui orăşel şi crescător de vite.

Deodată Blue duse mîna la piept şi scoase din buzunar un cec împăturit. I-l dădu lui Cassie.

Cassie îl recunoscu, era al ei.

– De unde l-ai luat?

– Mi l-a dat casierul înainte de plecare. Nu crezi că o donaţie de zece mii de dolari e cam mare pentru o singură cauză?

– Uite ce-i, spuse ea supărată. Am completat acest cec pentru că am vrut să contribui la cumpărarea unei camionete cu care să poată fi dusă mîncarea caldă bătrînilor. A fost o decizie personală, nimic de genul care ar fi trebuit discutat în comitet. Poate ar fi fost mai bine dacă aş fi făcut donaţia sub titlu anonim, dar n-am obiceiul să umblu la mine cu atîţia bani gheaţă.

Blue nu-şi putu reţine zîmbetul văzîndu-i expresia înciudată de pe faţă.

– Cassie, acesta este un proiect pentru comunitate. Nu trebuie să fie suportat de o singură persoană.

Ea tăcu un moment.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că aş dori să

plătesc o datorie?

Cum cuvintele ei nu atraseră nici un răspuns din partea lui Blue, Cassie continâ:

– Eu am fost binecuvîntată, Blue. M-am născut într-o familie care m-a iubit şi s-a îngrijit să am tot ce aveam nevoie. Nu am fost niciodată bogaţi, dar nici nu am îndurat lipsuri. Am avut o copilărie foarte fericită alături de două surori minunate.

– Dar, Cassie...

– Apoi m-am hotărît să mă duc la New York pentru a deveni creatoare de modă. Şi ce s-a întîmplat? Am ajuns în industria bine plătită a prezentării de modă.

Ochii i se înnourară.

– Sigur, am avut probleme cu Jean-François, dar el era rareori acasă. Am trăit în zonele cele mai exclusive, am călătorit peste tot în Europa şi în Orient. Am făcut mai mult în treizeci de ani decît au avut alţii şansa să facă într-o viaţă. Şi, cel mai important, am două fete frumoase şi sănătoase. Zece mii de dolari sînt prea puţini pentru a-i ajuta pe cei care suferă, cînd eu m-am bucurat de tot ce putea oferi viaţa mai bun.

Zîmbi uşor.

– În plus, sînt bogată. Îmi pot permite.

Blue oftă sonor.

– Cassie, nu despre asta e vorba. Întotdeauna va exista în acest oraş o cauză pentru care trebuie luptat. Aş prefera să donezi la fel ca şi ceilalţi. Unde mai pui că vei cheltui o avere pe casa aceea. Pînă la urmă fetele vor avea nevoie de bani pentru colegiu, ba chiar şi ţie îţi trebuie o rezervă. Nu pot accepta acest cec.

Luă cecul şi îl rupse în timp ce Cassie îl privea uluită.

– Ai făcut o treabă foarte bună oferindu-te să ai grijă de o bătrînă. Dacă vrei să faci şi o donaţie, e foarte bine. Dar fii rezonabilă.

Cassie se simţi stingherită. Voise să ofere tot ce-i stătea în putinţă pentru cauză. Darul ei fusese sincer. Blue vedea probabil în el un mod de a-şi etala banii.

– Am să-ţi scriu alt cec de dimineaţă, spuse încet.

Îşi lăsă picioarele pe podea şi dădu să se ridice de pe canapea.

– Cred că trebuie să mă duc la culcare acum.

Blue îi apucă mîna.

– N-am vrut să-ţi rănesc sentimentele, îi spuse blînd.

Cînd Cassie refuză să-i întîlnească privirea, îi întoarse faţa spre el cu un deget.

– Îmi pasă de ceea ce ţi se întîmplă, prinţesă.

– Nu-mi mai spune aşa, Blue. Nu am sînge princiar.

– Pentru mine ai.

Brusc, o trase pe genunchi şi o privi în ochi. Lumina slabă îi făcea să arate violeţi.

– Cassie, n-am crezut vreodată că o să ajung să ţin la altcineva. Este adevărat, am făcut unele lucruri pentru comunitate, dar ca oricare cetăţean bun. Dar tu... şi fetele tale...

Se opri, alegîndu-şi cuvintele.

– Voi mi-aţi dat viaţa peste cap.

Faţa lui era atît de aproape. Cassie descoperi că îi este greu să respire. Iată că Blue Mitchum tocmai îi spunea că ţine la ea. Iar ei, cu siguranţă, el nu-i era indiferent. În inima ei păstrase întotdeauna un locşor special pentru el, dar crezuse că asta era o fantezie a copilăriei. Doar nu se îndrăgostise de fluşturaticul pe care-l cunoscuse odată? Sau, poate totuşi?

– Ce s-a întîmplat cu fluşturaticul pe care l-am cunoscut odată? dădu ea glas gîndului, cînd reuşi să articuleze cuvintele.

– Nu-i nevoie să intrăm în detalii.

– Ba da, este. Altfel, o să mă tot întreb dacă eşti adevărat sau doar te prefaci.

Tocmai mărturisise adevărul, lui Blue şi ei înseşi. Blue nu făcuse nimic care să-i stîrnească neîncrederea, aceasta venise doar din starea ei de spirit căpătată în urma unei căsnicii ratate.

El o privi surprins şi puţin jignit.

– Nu mă prefac.

– Dacă ţii cu adevărat la mine, aşa cum zici, vei avea încredere în mine să-mi spui.

Blue o puse cu blîndeţe alături şi se aplecă înainte, împreunîndu-şi mîinile. Parcă încerca să se distanţeze de ea. Întinse mîna după ceaşca de cafea, o goli şi o aşeză pe măsuţă.

– A fost vîlvă mare cînd s-a întîmplat, zise el. Nimeni nu mai vorbea despre altceva. Şi acum văd totul de cîte ori închid ochii noaptea.

– Ce? îl îndemnă Cassie cu blîndeţe.

Blue refuză să o privească.

– A fost probabil cel mai groaznic accident de

automobil care s-a petrecut vreodată în Peculiar.

Se uită la Cassie, cu un zîmbet autozeflemitor pe buze.

– Eram încă un fluieră-vînt, fără nici un viitor. Mă înhăitasem cu cele mai mari haimanale. Cea mai mare parte a timpului ne îmbătam şi făceam scandal. M-am băgat în mai multe încăierări decît îmi pot aminti.

Se lăsă pe speteaza canapelei şi-şi puse picior peste picior.

– Într-o noapte, eu şi cîţiva amici ne-am îmbătat şi am plecat cu o maşină. Şoferul a pierdut controlul şi a intrat într-un stîlp de telegraf. Eu stăteam în spate şi am fost singurul supravieţuitor.

Cassie se auzi gemînd.

– Trebuie să fi fost îngrozitor.

– Mda. Mi-am pierdut cunoştinţa pentru cîteva minute, dar cînd mi-am revenit, maşina era făcută praf. Au trebuit să o taie cu polizorul ca să mă scoată afară. Pînă m-au scos, am stat acolo şi m-am uitat la prietenii mei morţi.

– Nu mai îmi spune nimic, zise Cassie blînd. Cît de grav ai fost rănit? îl întrebă, atingîndu-i obrazul.

– Am stat în spital cîteva luni. Cred că mi-am rupt şi ultimul oscior din corp, adăugă cu un zîmbet slab.

– Dar te-ai făcut bine?

– Mda, m-am făcut bine. Mai am cîteva cicatrice pe picioare, nu mare lucru. M-au reparat bine.

Tăcu un moment.

– Trei luni în spital înseamnă o grămadă de vreme, ştii? Îţi oferă timp de gîndire. În prima lună mă uram pe mine însumi şi voiam să mor. Mă simţeam vinovat pentru că trăiam. Apoi am început să mă întreb de ce trăiam. Trebuie să existe un motiv. Lumea a început să treacă pe la mine să vadă cum mă simt, chiar şi oameni complet necunoscuţi. Unii stăteau cu mine ore întregi. Eu eram încă înverşunat şi refuzam să stau de vorbă cu ei, dar ei au continuat să vină. A fost pentru prima dată în viaţa mea cînd am simţit că dă cineva doi bani pe mine.

– Şi ce-ai făcut după aceea?

– După ce m-am vindecat, mi-am găsit o slujbă şi mi-am băgat minţile în cap. Am terminat cu prostiile. M-am hotărît să-mi folosesc energia

altfel. Dacă se construia un grajd undeva, eu eram prezent. Cînd biserica trebuia zugrăvită, eu eram acolo. După o vreme a devenit obişnuinţă.

– Blue?

El o privi.

– Da?

– Mă bucur că ai supravieţuit.

Cassie se aplecă şi îl sărută pe obraz.

Privirea lui, gravă pentru o clipă, se transformă încet într-un zîmbet jucăuş.

– Să nu crezi că accidentul mi-a afectat capacitatea de a...

Cassie nu îşi putu reţine rîsul.

– Nici nu mi-a trecut prin minte.

– De fapt, cred că am devenit mai bun cu vîrsta.

– Acum mă duc la culcare, Blue, spuse Cassie, ridicîndu-se. Îşi simţi roşeaţa caldă din obraji. Se uită şi el cu o sclipire amuzată în ochi.

– Ştii cum e cînd eşti tînăr. Ai tendinţa să grăbeşti lucrurile puţin.

– Nu vreau să mai aud nimic.

Era conştient de ce-i face, îşi spuse Cassie. Era timpul să fugă.

– Cînd te maturizezi, înveţi să fii mai răbdător şi mai atent, spuse Blue, luîndu-se după ea prin hol. O iei încet. Faci astfel încît să dureze cît mai mult.

Ştia că în acea seară avea să adoarmă foarte greu.

– Noapte bună, Blue, şopti în timp ce urca treptele urmărită de privirea lui.

Cafeaua era de vină, îşi spuse Cassie peste o oră, foindu-se în pat fără ca somnul să se lipească de ea. Cămaşa de noapte din mătase i se răsucea în jurul picioarelor, frustrînd-o şi mai mult. Oftă, se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Stelele umpleau cerul ca nişte nestemate presărate pe un baldachin de catifea neagră. Ciudat cît de diferită este noaptea aici, la ţară, faţă de marile oraşe, se gîndi.

Şi mai ciudat era felul în care Blue Mitchum o întorsese pe dos. Dar nu făcuse oare mereu aşa? Chiar cînd avea cincisprezece ani visa la tînărul

nebunatic. I se întîmplase şi la New York să se gîndească la el, dar punea aceasta pe seama singurătăţii.

Cassie începu să se plimbe de colo-colo, dorindu-şi ca podeaua să nu scîrţîie aşa sub paşii ei. Simţea în adîncul ei o dorinţă de care se minuna. Nu fusese niciodată sărutată aşa cum o sărutase Blue. Putea fi blînd şi iubitor sau flămînd şi lacom cu ea. Era în stare să-i stîrnească o multitudine de senzaţii doar la sunetul vocii sale, uşor tărăgănată.

Lapte cald, se gîndi, şi îşi trase halatul pe ea. Asta-i trebuia. Doamne, ura laptele cald, dar avea să-l dea pe gît cu forţa, numai să-şi îndepărteze gîndurile de la bărbatul care dormea în camera lui de la parter.

Deschise frigiderul şi scoase o sticlă cu lapte, apoi găsi un ibric. Nu credea totuşi că o să-i fie de vreun folos. Nu de lapte avea nevoie, ci mai degrabă de o băutură tare. Dar Blue nu bea, fir-ar să fie!

Cassie oftă. Turnă laptele în ibric şi aprinse focul. Peste cinci minute laptele dădu în clocot. Turnă lichidul într-un pahar şi îl sorbi cu grijă. Se

strîmbă. Avea un gust îngrozitor.

După ce goli paharul, spălă vasele folosite şi o luă spre scară. Deodată se opri. Pentru o clipă rămase imobilă. Inima îi bubuia. Stomacul i se zbătea, de parcă nişte păsări şi-ar fi luat zborul înăuntru ei. Urechile îi vîjîiau. Apoi se strecură încet spre dormitorul lui Blue, atrasă parcă de o forţă magnetică. Se opri în faţa uşii. Era inevitabil, după cum îi spusese el şi acum ştia că acesta era purul adevăr. Apăsă pe clanţă şi fu mulţumită să găsească uşa descuiată.

Cassie deschise uşa încet. Lumina lunii se cernea în cameră ca o ceaţă. Rămase acolo un moment, uitîndu-se la bărbatul întins pe pat, apoi se apropie.

Blue clipi din ochi.

– Cassie?

Se ridică într-un cot. Cu o mişcare uşoară dădu cearceafurile la o parte, invitînd-o în tăcere să vină lîngă el.

– Te aşteptam, spuse. Te aştept de mulţi ani, adăugă cu o voce încărcată de emoţie.

Cassie avu un rîs uşor nervos. Nu-şi dădea seama de felul cum arăta, cu chipul scăldat în

lumina lunii, cu părul zburlit, care-i adusese succesul.

– Nu-ţi fie frică, spuse Blue, umerii săi largi fiind conturaţi în lumina lunii. Dacă vrei, doar te ţin în braţe.

Oferta lui plină de bun-simţ îi dădu lui Cassie curaj să se urce lîngă el. Cearceafurile îi aduseră mirosul lui şi parfumul o înnebuni. Îşi ţinu respiraţia cînd el o trase mai aproape şi descoperi că era gol.

– Cassie, de ce nu-ţi scoţi halatul? îi sugeră Blue zîmbind.

– Halatul? A, da, am uitat.

Cassie reuşi să şi-l scoată cu ajutorul lui Blue. Apoi el o luă din nou în braţe. Picioarele lui lungi le ardeau pe ale ei prin mătasea cămăşii, în timp ce Cassie stătea nemişcată. Era sigură că bubuitul inimii ei avea să trezească întreaga casă.

Blue o sărută cu tandreţe. Deşi pasiunea îi creştea cu repeziciune, şi-o ţinea în frîu. Ultimul lucru pe care-l dorea era să o sperie.

– Atinge-mă, Cassie, o îndemnă Blue. Atinge-mi faţa.

Surprinsă, Cassie făcu ce-i ceruse el şi-i mîn-

gîie un obraz, deja asprit de uşoara creştere a bărbii. Blue îi luă faţa în palme.

– Eşti frumoasă, îi şopti, capturîndu-i buzele într-un alt sărut.

Îi mută apoi mîna pe pieptul lui şi Cassie se delectă cu asprimea părului de acolo. Muşchii lui puternici se încordau sub atingerea ei. Îşi lăsă degetele să alunece peste abdomenul lui, unde părul se împuţina.

– Îmi place, şopti Blue la urechea ei, cu răsuflarea fierbinte. Era deja gata s-o iubească, dar era hotărît s-o ia încet. O dorise pe Cassie de cînd se ştia. Dacă aceasta era să fie unica lui şansă, avea s-o încînte cu vorbe dulci şi s-o sărute pînă cînd avea să fie şi ea la fel de dornică să i se dăruiasă.

Lui Cassie i se învîrtea capul. Îl simţea pe Blue, tare, lîngă coapsele ei şi simţi cum căldura îi inundă pîntecul. Prin mătasea cămăşii el îi mîngîie sînii, cîte unul, mîngîieri uşoare ca şoapta unei brize într-o zi de vară. Delicateţea lui era o atingere binevenită după cea dureroasă a lui Jean-François. Dar aceea fusese o altă viaţă, îşi spuse Cassie. Nu mai exista.

El îşi coborî capul pe sînii ei şi îi mîngîie uşor sfîrcurile cu limba, umezindu-i cămaşa de noapte. După ce vîrfurile sînilor se întăriră, Blue îşi mută buzele pe gîtul ei şi de-a lungul fiecărui umăr. În timp ce buzele îi alunecau pe pielea ei, îi desfăcu bretelele subţiri ale cămăşii. Cînd Cassie fu goală pînă la talie, Blue se opri şi o privi, minunîndu-se. Chiar şi în întuneric vedea că sînii ei erau perfecţi. Sfîrcurile întunecate ale acestora se întăriră sub sărutările lui şi îl tentau din nou. Începu să se joace cu fiecare pînă cînd Cassie suspină de dorinţă.

Cînd Blue îi scoase de tot cămaşa de noapte, Cassie simţi că se înalţă spre un loc idilic, plin de senzaţii minunate. Timiditatea îi dispăru aşa cum se împrăştie ultimii nori după furtună şi rămase cu sentimentul că e scăldată în lumina soarelui. Blue începu cu buzele o explorare delicată a trupului ei. Îi sărută buricul pînă ce Cassie gemu de plăcere. Cu degetele o mîngîia pe coapse, făcînd-o să simtă că va lua foc. Apoi îi luă mîna şi o aduse la el.

Brusc, Cassie deveni neliniştită, printre şoaptele dulci şi mîngîierile delicate. Simţind-o că se

retrage, Blue îi şopti la ureche cuvinte de încurajare. Cassie se simţi deodată ridicolă. Nu era o fecioară neexperimentată, pentru numele lui Dumnezeu; era mamă a doi copii.

Un gînd îi trecu prin minte, deşi îi era greu să raţioneze prin torentul de sentimente şi emoţii pe care Blue i le provoca. Poate că nu se va ridica la aşteptările lui. Nu învăţase niciodată secretele folosite de unele femei pentru a face plăcere bărbaţilor. Experienţa ei sexuală fusese frustrantă. Trupul ei nu simţise niciodată dorinţa aprinsă pentru un bărbat. Nu cunoscuse niciodată plăcerea totală.

Deschise ochii, în timp ce Blue îi parcurgea trupul cu buzele. Se încordă cînd el se mută între coapsele ei.

– Blue?

– Taci, iubito. Stai liniştită şi lasă-mă să-ţi arăt cum e în partea asta a paradisului.

Limba lui Blue îi trimise flăcări în tot trupul. Încă o dată simţea că se înalţă tot mai sus. Deşi era minunat şi încîntător, Cassie începu să nu se mai simtă în largul ei, ca şi cum nu avea destul. Sentimentele îi erau atît de puternice încît simţea nevoia unei scăpări. Degetele lui Blue i se strecurară

înăuntrul trupului, în timp ce limba îi făcea vrăji pe coapse. Cassie se încordă.

– Stai liniştită, Cassie dulce, şopti el.

Deodată trupul i se arcui şi cedă unei senzaţii atît de puternice încît îi strigă numele şi strînse între degete aşternutul, aproape temîndu-se că avea să se prăbuşească de pe marginea universului. Trupul continua să-i pulseze de dorinţă în timp ce Blue i-l venera cu buzele. Cînd sentimentul scăzu, el i-l aduse înapoi, cu limba uşoară ca un fulg pe feminitatea ei sensibilă. Cassie tremura. Era pregătită cînd Blue intră în ea încet şi cu grijă, umplînd-o complet.

– Eşti atît de încordată, îi şopti lîngă buze.

– Blue, eu niciodată...

Îşi dădea seama de lipsa ei de stăpînire. Coapsele îi erau rigide şi îşi înfipse mîinile în părul lui. Nu împărţise niciodată asemenea intimităţi cu un bărbat.

– Ştiu, draga mea. De-acum încolo o să ştii cum e. Îţi fac rău?

– Nu.

De fapt, îi dădea o senzaţie minunată.

– Mişcă-ţi şoldurile, Cassie. Aşa, vino în întîm-

pinarea mea, murmură Blue.

Blue făcea tot ce-i stătea în putere ca să nu-şi piardă controlul, cînd ea începu să se unduiască sub el. Se mişcă încet, luîndu-i şoldurile în palme şi ancorînd-o de el. Nu după mult timp, se mişcau în acelaşi ritm. Blue începu nişte mişcări mai adînci şi Cassie le acceptă încîntată. Strigară amîndoi deodată şi mişcările le deveniră frenetice. Blue o sărută adînc, în timp ce trupurile li se zguduiau de plăcere.

Cassie avu senzaţia că se trezeşte dintr-un vis atunci cînd Blue, întors pe o parte, o îmbrăţişă. Simţea ritmul rapid al inimii lui şi ştia că este la unison cu al ei. Picioarele le erau împletite şi părul aspru de pe pieptul lui se freca senzual de pielea ei netedă.

Cassie se ridică în capul oaselor şi-şi căută cămaşa de noapte.

– Ce faci?

Ea îşi ridică privirea surprinsă cînd vocea lui răguşită sparse tăcerea camerei.

– Mă îmbrac.

El zîmbi şi o trase înapoi.

– Nu.

Cassie se bucură de căldura trupului lui.

– Dar trebuie să mă întorc în dormitorul meu.

– Toate la timpul cuvenit, zise Blue, mîngîindu-i părul. Vreau să te privesc în lumina lunii. Eşti frumoasă.

Se opri, trăgînd-o mai aproape.

– Cassie, ce a însemnat noaptea asta pentru tine?

Ea surîse, ameţită.

– N-am ştiut niciodată că poate fi atît de minunat.

Blue zîmbi.

Vorbiră şi făcură dragoste pînă spre dimineaţă. Cassie simţea că îl cunoaşte acum pe Blue, pe adevăratul Blue Mitchum, la fel de bine ca pe ea însăşi. Rămăseseră în pat şi urmăriră cum se luminează cerul într-un caleidoscop de nuanţe delicate, înainte ca razele soarelui să-şi întindă degetele la orizont.

– Trebuie să plec, şopti Cassie.

– Ştiu, spuse Blue resemnat. Te conduc pînă la scară.

După ce îşi îmbrăcară halatele, Blue o urmă pe Cassie pînă în capul scării.

– Mulţumesc, îi şopti el.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai dat cel mai preţios dar pe care l-am primit vreodată.

O luă în braţe şi o îmbrăţişă.

De-abia cînd se văzu în propriul pat, Cassie îşi permise să se gîndească la ceea ce tocmai se întîmplase între ei. Blue o întrebase ce înseamnă pentru ea. Răspunsul era simplu.

Se îndrăgostea de el.

Capitolul 8

– Mami, de ce eşti atît de fericită azi? o întrebă Tara la micul dejun în timp ce înfuleca ouă cu şuncă.

Cassie, care tocmai îşi ascundea un alt căscat, nu era pregătită pentru această întrebare. Automat privirea îi fugi la Blue. Ochii lui păreau să spună: „Te-am iubit binişor, nu-i aşa?“ Pentru un moment Cassie uitase cît de înfumurat putea fi.

– Zîmbesc pentru că bunicul şi bunica se întorc mîine, spuse Cassie. De-abia aştept să-i văd.

Luă o înghiţitură de cafea şi îl privi pe Blue pe sub sprîncene.

– Sînt sigură că domnul Mitchum va fi bucuros

să aibă din nou toată casa la dispoziţie.

– Mami, dar cu Pippin ce facem? întrebă Tara.

– O să ne fie dor de el, spuse Bree. Şi tu şi Blue aţi zis că putem să luăm cîte un pisoi.

– Doar dacă îi „aranjaţi".

Tara îl privi fără să înţeleagă.

– De ce? Ce au?

Cassie îşi dădu ochii peste cap. Mavis chicoti.

– Domnul Mitchum vrea să spună că trebuie să îi ducem la un doctor de animale pentru o operaţie simplă, ca să nu mai facă alţi pisoi.

Tara nu părea să fie prea satisfăcută de explicaţie.

– De ce?

– Pentru că sînt prea mulţi pisoi nedoriţi pe aici, de-asta, spuse Cassie.

– E un fel cum e cu copiii, nu-i aşa? întrebă Tara. De-asta îi duc pe copii la casele acelea...

Părea să caute un cuvînt anume.

– Orfelinate? întrebă Cassie.

Tara încuviinţă.

– Doar că pe animale le pun în cuşti, nu-i aşa?

– Şi dacă nimeni nu-i vrea sînt adormiţi, spuse Blue.

– Ceea ce de fapt înseamnă că sînt omorîţi, îi spuse Tara lui Bree. Noi am avut noroc că nu am fost adormite din cauză că tata nu ne-a vrut.

Cassie, care tocmai îşi sorbea cafeaua, se înecă şi vărsă cafeaua pe halat. Tuşi pînă cînd începu să-i curgă lacrimile. Blue o privi îngrijorat, dar ea nu observă.

– Tara, cum poţi să spui aşa ceva!

Fata doar ridică din umeri, ca şi cum de mult se împăcase cu acest fapt.

– Pentru că e adevărat.

– Tara, tatăl vostru este un om ocupat. Ar trebui să fiţi mîndre că are atît de mult succes. Sînt sigură că v-ar vizita dacă ar putea. Şi te înşeli cînd spui că nu v-a dorit. Vă iubeşte pe amîndouă foarte mult.

Cassie ar fi preferat mai degrabă să-şi muşte limba decît să-i ia apărarea lui Jean-François, dar nu voia ca fetele ei să creadă că sînt nedorite de propriul lor tată. Cînd întîlni privirea lui Blue, văzu în ea aprobare şi respect.

– Azi putem să-i dăm noi de mîncare lui Pippin? îl întrebă Bree pe Blue, netulburată de conversaţia de înainte.

– O să vă amintiţi cum v-am arătat că trebuie să faceţi?

Amîndouă fetele încuviinţară cu entuziasm. Părea că pînă şi Tarei îi ieşise din minte tatăl ei.

– Bine, atunci, consimţi Blue, iar fetele săriră de la masă. Şi nu vă faceţi griji, o voi ruga pe mama voastră să vă aducă să-i vizitaţi pe Pippin şi pe pisoi după ce se întorc bunicii. Cînd va fi casa gata, vă puteţi lua fiecare cîte un pisoi.

Fetele fugiră încîntate pe uşa din spate. Mavis se scuză şi se duse sus să facă paturile.

– Eu nu i-aş fi luat apărarea viermelui ăluia, zise Blue.

– Şi să le fac pe fete să sufere? Crezi că ar fi mai bine să le spun că tatăl lor a vrut să renunţ la sarcină încă de la început? Nu-mi pasă cîte minciuni trebuie să spun.

– Oricum vor descoperi pînă la urmă ce fel de om este.

În sinea lui, Blue îi dădea dreptate lui Cassie. El ştia cum este să creşti simţindu-te nedorit şi neiubit. Una dintre cele mai vechi amintiri ale lui era că nu putea dormi fără o veioză aprinsă. Se temea de întuneric. În loc să se transforme într-un

copil plîngăcios, după cum era sigur că doreau bunicii lui, el îi sfidase. Furia îl consumase. Dar ceea ce nu înţelesese în acel moment era faptul că ei reuseră să-i distrugă respectul pentru sine. Şi-l recîştigase devenind tipul cel mai dur din oraş.

– Poate că atunci vor fi mai mari ca să poată accepta, spuse Cassie întrerupîndu-i lui Blue şirul gîndurilor. Nu vreau să le mai văd suferind. Vreau să le cresc aşa cum am fost eu crescută, să le ofer o viaţă simplă, dar fericită.

– Fără un tată

– Vor supravieţui. Sînt atîţia părinţi singuri care îşi cresc copiii foarte bine. Cel puţin ele vor avea în jur rude care le iubesc şi o să am tot ajutorul lor dacă va fi nevoie.

– Te-ai gîndit la toate.

– M-am gîndit de mult. Doar că a durat ceva pînă mi-am pus planul în aplicare.

Pentru un moment se priviră unul pe celălalt. Între ei se lăsă o tăcere stînjenitoare. Cassie fu prima care vorbi.

– Blue, despre noaptea trecută...

– Noaptea trecută a fost minunată.

– Da, dar a fost o greşeală. N-ar fi trebuit niciodată să vin în camera ta.

Ultima frază fu rostită aproape în şoaptă.

Pe fruntea lui apărură linii orizontale.

– De ce? Amîndoi sîntem adulţi, ştim ce facem.

Cassie ar fi vrut să-i spună adevărul, că sentimentele sale pentru el luaseră o turnură neaşteptată. Dar cum îi putea mărturisi aşa ceva lui Blue Mitchum? Doar din cauză că pămîntul se mişcase pentru ea în timp ce făcuseră dragoste nu însemna că fusese la fel şi pentru Blue. Din punctul lui de vedere, probabil că nu fusese mai mult decît o aventură de o noapte. Nu vorbise despre dragoste sau angajamente.

Dar oare ea era pregătită cu adevărat pentru aşa ceva? se întreba. Scăpase din ghearele unui bărbat care dorise să o transforme într-o marionetă. Era oare dornică să-şi rişte independenţa după ce atîţia ani fusese dusă de un lanţ invizibil? Şi oare Blue era dornic să se limiteze la o singură femeie? Avea îndoieli. Mai bine murea decît să fie transformată din nou într-o simplă păpuşă. Nu avea de gînd să stea în pat noapte de noapte, aşteptîndu-l pe Blue să se întoarcă acasă. Ea şi

Blue putea fi atraşi nebuneşte unul de celălalt, dar dacă relaţia eşua, lucru de care era încredinţată, fetele aveau să sufere din nou.

Nu avea să permită să se întîmple aceasta.

– M-am întors acasă cu un scop anume, Blue, zise Cassie în cele din urmă, hotărîndu-se să pună lucrurile la punct. De cum va fi casa terminată şi fetele la şcoală, intenţionez să îmi creez propria linie vestimentară pentru femei. Am deja contracte la New York care aşteaptă lansarea liniei. Am învăţat destule, în anii în care am fost manechin, ca să mă descurc. După cum ţi-am spus, încă de cînd m-am dus la New York am avut această intenţie, dar n-a fost să fie.

– De ce îmi spui mie toate astea? o întrebă el.

– Pentru că vreau să ştii că nu am nevoie de un bărbat care să-mi complice viaţa.

– Şi crezi că eu aş face asta?

– Da. Cu tine nu aş şti niciodată ce să fac. Aş putea să mă implic foarte serios în această relaţie şi...

– Şi eu m-aş strecura în patul alteia, aşa-i?

Cassie refuză să îl privească în ochi.

– Cam aşa ceva.

El chicoti.

– Mîţă fricoasă.

Cassie îşi întoarse brusc capul spre el.

– Poftim?

– Credeam că ai mai mult curaj. Nu pot să cred că manechinul cel mai căutat din New York se teme de concurenţă. Aş fi crezut că eul tău este mult mai larg.

– Nu mi s-a permis niciodată să-mi dezvolt un eu, replică ea aproape răstindu-se. Jean-François m-a făcut să înţeleg foarte clar că în opinia lui nu sînt decît o fată drăguţă şi că fără el aş fi un nimeni.

– Şi tu l-ai crezut?

Cassie deveni băţoasă. Spusese mai mult decît intenţionase. Îl lăsase pe Blue să întrevadă o parte a ei pe care cu mult timp în urmă învăţase să o ţină ascunsă.

– Dacă ar fi vorba doar de mine, nu aş ezita să încep o relaţie cu tine.

Zîmbi ca să micşoreze tensiunea acumulată între ei, dar privirea lui Blue era întunecată. Zîmbetul i se stinse.

– N-am să te las să-ţi faci drum către inima mea,

să-mi vrăjeşti fetiţele şi să mă faci să mă îndrăgostesc de tine. Şi să risc consecinţele, adăugă privindu-l în ochi.

Blue îi aruncă acea privire infatuată care îi accelera pulsul.

– Oh, deci asta e. Ţi-e teamă să nu te îndrăgosteşti de mine.

Văzu roşeaţa din obrajii ei.

– Îţi place ce îţi fac în pat, dar nu vrei ca relaţia noatră să devină cunoscută. Din cauză că sînt mai prejos decît tine? Ţi-e teamă că voi avea o influenţă nefastă asupra fiicelor tale?

– Nu începe din nou.

– Cred că nu faci decît să găseşti scuze, Cassie, spuse el apăsat. Probabil că gîndul de a te împerechea cu un sălbatic este mai mult decît poate suporta delicateţea ta.

Cassie se simţi ca pălmuită.

– Ştii că nu este adevărat!

Blue îşi împinse scaunul şi se ridică de la masă.

– Nu mai ştiu ce anume este adevărat. Argumentele tale sînt al dracului de străvezii şi n-am timp să te ascult. Am de lucru. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, excelenţa voastră...

În timp ce ieşea pe uşa din spate, zări chipul ei întunecat.

Cassie fu nenorocită pentru tot restul zilei. Blue o evita, cu excepţia momentelor cînd fetele erau de faţă. Felul lui distant o rănea, după o noapte de dragoste şi de şoapte tandre. Luase hotărîrea cuvenită, îşi spuse Cassie. Înăbuşise, după cum vine vorba, relaţia încă din faşă, înainte de a-i da şansa să capete proporţii.

Mavis pregăti o cină cu şuncă ţărănească, broccoli şi garnitură de dovleac şi ceapă prăjită. Fetele strîmbară din nas, dar Cassie insistă să guste din fiecare fel. După cum se dovedi, le plăcu broccoli, dar nici o cantitate de kechup nu putu ucide gustul dovleacului şi al cepei.

După aceea, Cassie le făcu baie fetelor cît Mavis făcu curăţenie în bucătărie. Dar lui Cassie nu-i stătea mintea la ce făcea şi, ca de obicei, Tara observă că pe mama ei o preocupa ceva.

– Mă gîndesc cît de mult am de împachetat,

spuse Cassie, dorindu-şi să nu fi fost nevoită să-şi mintă fiica. Ştii că mîine plecăm.

Le sărută pe fetiţe şi le înveli.

– Te gîndeşti la domnul Mitchum, spuse Tara cu un aer ursuz.

Cassie îngheţă.

– Ce te face să spui asta?

– Tot timpul vă uitaţi unul la altul, o acuză fata. În voce îi suna gelozia.

Bree se ridică într-un cot.

– Eşti îndrăgostită de domnul Mitchum? întrebă, plină de speranţă. Oh, ce bine că nu mai trebuie să plecăm, înseamnă că puteam să-l călărim pe Pippin.

– Nu sînt îndrăgostită de domnul Mitchum, răspunse Cassie uitîndu-se de la una la cealaltă. Nu fi prostuţă. Blue şi cu mine sîntem doar prieteni, asta-i tot.

Tara părea să aibă îndoieli.

– Ai spus că vom fi doar noi trei. Că vom fi o echipă.

– Şi exact asta o să fim, zise Cassie. O să avem o viaţă minunată în noua noastră casă, cînd va fi gata.

O privi pe Tara.

– Ce-ar fi acum să-ţi vezi de treburile tale de fetiţă şi să mă laşi pe mine să mă ocup de restul?

– Nu vreau să te văd plîngînd, zise Tara, buza de jos începînd să-i tremure.

Cassie simţi că i se strînge inima. O luă în braţe pe Tara şi o mîngîie, întrebîndu-se de unde are fetiţa asemenea putere de pătrundere.

– Tara, ascultă-mă, îi ceru cu blîndeţe. Tu şi cu Bree sînteţi pe primul loc pentru mine. Eu o să fiu întotdeauna aici pentru voi, chiar şi cînd veţi fi mari.

Zîmbi şi ciufuli părul blond şi cîrlionţat al fetiţei.

– Uneori am impresia că eşti deja mare.

În cele din urmă, Tara zîmbi şi căscă, părînd să fie satisfăcută de răspunsul mamei.

– Noapte bună, mami, spuse Tara.

Cassie văzu că Bree adormise în clipa în care pusese capul pe pernă.

– Noapte bună, scumpo. Te iubesc.

Cassie stinse lampa şi ieşi încet, avînd grijă să lase uşa întredeschisă ca să intre lumina din hol.

Se hotărî să rămînă sus, în loc de a da ochii din nou cu Blue. Făcu baie şi îşi spălă părul cu un

şampon parfumat pe care îl prezentase personal. După ce şi-l uscă, se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte curată. Se urcă în pat şi încercă să citească din cărţile pe care şi le adusese, dar nici una nu prezenta vreun interes pentru ea în acel moment. Era îngrijorată pentru Tara, care deschidea gura numai atunci cînd avea ceva important de spus. Poate că evenimentele petrecute în ultimii ani o afectaseră pe fetiţă mai mult decît îşi dăduse seama. Cassie se simţi deodată foarte singură. Ar fi dorit să aibă pe cineva cu care să-şi împartă temerile. Independenţa era bună, dar era la fel de important şi să ai pe cineva alături. Automat gîndurile i se întorseră la Blue.

Cassie închise cartea şi oftă. Mintea i se învîrtea în atîtea întrebări fără răspuns. Nu reuşea să se păcălească singură. Îi era dor de Blue. Gîndul acesta o speria. Nu dorise decît să revină acasă şi să le ofere fetelor o viaţă aşezată. Nu se gîndise că după toţi aceşti ani va da peste Blue. În mod sigur nu se gîndise că va petrece o noapte în patul lui.

Era ultimul lucru la care trebuie să se gîndească, îşi spuse Cassie. Muşchii i se încordară cînd

şi-l imagină gol, sub cearceaf. Trupul lui era probabil cald şi primitor. Gura lui fierbinte pe a ei ar fi fost paradisul pur.

Ca în transă, Cassie se dădu jos din pat şi se îndreptă încet spre scară. Ajunsă la parter se opri. Inima îi bătea frenetic. Doamne, ce fel de putere poseda Blue Mitchum de îi producea o asemenea stare?

Putea să se întoarcă, îşi spuse chiar cînd ajunse la uşa lui şi o deschise. Blue era întins în pat, scăldat în lumina lunii. Îşi întoarse capul cînd auzi uşa.

– Ştiai că am să vin, nu-i aşa? spuse Cassie urîndu-se pentru propria slăbiciune.

Blue nu se mişcă, doar se uita la ea.

– Nu ştiu, Cassie. Cu tine nu ştiu niciodată la ce să mă aştept.

Se ridică şi întinse braţele spre ea.

– Vino-ncoace.

Cassie era neputincioasă la auzul vocii lui răguşite de emoţie. Se supuse imediat.

Deodată se sărutau, picioarele împletindu-li-se, cu trupurile lipite strîns. Cassie simţi că i se învîrte capul cînd Blue îi scoase cămaşa de noapte şi-şi

aduse omagiul sînilor ei. Dinţii lui muşcau uşor fiecare sfîrc de coral; apoi îi umezi cu limba. Cassie se înfioră de plăcere. Propriile mîini erau ocupate să exploreze muşchii pieptului şi ai spatelui lui. Mirosea a săpun şi a carne masculină.

Cînd Blue pătrunse în ea, Cassie închise ochii şi se lăsă pradă senzaţiilor minunate. Sprijinindu-se pe coate, el îi încadră faţa cu mîinile lui mari.

– Deschide ochii, Cassie. Priveşte-mă în faţă. Vreau să ştii cu cine faci sex.

– Blue, te rog...

Unde era tandreţea pe care i-o arătase noaptea trecută? se întrebă în timp ce Blue o penetra profund, tăindu-i respiraţia.

– Sînt eu, prinţeso, zise el. Metisul. Bastardul.

– Nu spune lucrurile acestea, îl rugă ea, lacrimile arzîndu-i ochii. Trupul îi era în flăcări.

– De ce nu? Sînt adevărat. Vreau să ştii precis în patul cui te afli.

Obrajii îi erau umezi cînd fu la punctul culminant. Ajunse pe culme cu o forţă care o lăsă fără suflu. Apogeul lui Blue urmă imediat, orice urmă de delicateţe dispărînd. Cînd în sfîrşit se goli, se rostogoli de pe ea şi se întoarse cu faţa spre

fereastră. Nu văzu lacrimile care şovăiau în tăcere pe faţa lui Cassie în timp ce se îmbrăcă şi se strecură afară din cameră.

Privind în gol, spre cerul nopţii, Blue blestema cerul şi iadul. O jignise pe Cassie, femeia pe care ajunsese să o îndrăgească. Femeia pe care, poate, o iubea. O iubea? Gîndul îl zdruncina. Nu iubise pe nimeni în viaţa lui şi nu voia s-o iubească pe Cassie. Nu voia nici să-şi asume povara creşterii celor două fetiţe. Sexul nu fusese niciodată o problemă pentru el. Chiar şi într-un oraş mic, precum Peculiar, erau destule femei dornice. Întotdeauna se mîndrise că îşi putea alege amantele. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lege la cap cu o femeie cu doi copii. Cu cît Cassie ieşea mai repede din viaţa lui, cu atît mai bine.

Atunci de ce simţea acest gol teribil în inimă?

Cassie nu putea să doarmă. Dacă nu s-ar fi temut că le trezeşte pe Mavis şi pe fete, ar fi umplut o cadă fierbinte şi s-ar fi spălat de toate rămăşiţele dragostei lui Blue. Voise s-o rănească, în ciuda dorinţei de a o avea în patul lui. Îşi încleştă pumnii.

Nu se înşelase asupra lui Blue Mitchum. Îşi

fermeca şi-şi ademenea victima şi cînd aceasta îi cădea pradă, gata cu ea. Cassie era copleşită de furie şi de frustrare.

Fusese o proastă! Şi o dezamăgise pe Tara. Ochii i se aburiră iarăşi de lacrimi. Inima o durea. Se dădu jos din pat şi se duse în camera fetelor. Privi chipurile lor îngereşti adormite şi se umplu de mîndrie, apoi de ruşine şi de remuşcări. Se urcă în pat lîngă Tara. Fetiţa scoase un sunet în somn şi Cassie zîmbi în sine. Se cuibări mai aproape de Tara, absorbindu-i mireasma curată, care-i era atît de dragă.

Cassie dormi pînă tîrziu, recunoscătoare că o avea pe Mavis să se ocupe de fete. Rămăsese trează pînă cînd o doborîse extenuarea. Cînd se trezi, se simţi reconfortată. Era ultima zi sub acoperişul lui Blue Mitchum. Părinţii ei trebuiau să se întoarcă acasă şi nu avea să mai dea ochii cu Blue decît foarte rar. Acest gînd îi dădea curaj.

Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi coborî în căutarea unei cafele. Mavis avea un ibric pregătit pentru ea.

– Îmi pare rău că am dormit atît de mult, spuse Cassie, înăbuşindu-şi un căscat. Unde sînt fetele?

– Cu pisoii, unde altundeva? răspunse Mavis. Le-am zis să nu vă trezească.

– Mulţumesc. Unde este domnul Mitchum?

Mavis făcu semn din cap către uşa închisă a biroului.

– Stă încuiat acolo de ore. A refuzat micul dejun. A băut doar cafea.

Se auzi soneria.

– Răspund eu, spuse Mavis.

Auzind soneria, Blue apăru în cadrul uşii biroului. O zări pe Cassie, îmbrăcată în halat, la masa din bucătărie şi privirile li se încrucişară scurt. Ea fu prima care şi-o feri. Blue se simţea ca un gunoi.

Mavis reapăru, părînd oarecum nesigură.

– Scuza-ţi-mă, doamnă D'Clair. Cineva vrea să vă vadă.

Cassie îşi ridică ochii mirată.

– Pe mine? Cine e?

– Zice că e soţul dumitale.

Capitolul 9

Pentru o clipă, singurul lucru pe care Cassie fu capabilă să-l facă era să se uite fix la Mavis.

– Domnul D'Clair este *fostul* meu soţ, o corectă.

Blue rămase alături, nemişcat.

– Eşti sigură că aşa a zis? întrebă Cassie, simţindu-se cuprinsă de teamă.

Mavis încuviinţă din cap.

– Aşa a spus. Are accent franţuzesc.

Blue avea în ochi o expresie periculoasă, care atrase pentru moment atenţia ambelor femei.

– Mă duc să scap de el, zise cu o expresie hotărîtă întipărită pe chip.

Cassie clătină din cap.

– Se va întoarce.

Se ridică, apoi un gînd îi trecu prin minte.

– Fetele!

– Calmează-te, spuse Blue. N-a venit pentru fete. Cum ar putea să se ocupe de ele, pentru numele lui Dumnezeu? Ai grijă ca fetele să stea în curtea din spate, îi spuse lui Mavis.

– Nu vă faceţi probleme, îl asigură Mavis. A trebuit odată să-l ascund timp de trei zile pe fiul meu cel mare pentru că-l căuta poliţia. Le ţin pe fete în grajd.

– Nu mi-ai povestit asta niciodată, zise Cassie.

– N-am avut timp să-ţi explic.

Mavis se îndrepta deja spre uşa din spate, bombănind.

– Eu personal îi sucesc gîtul dacă se atinge de fetiţe.

Cassie inspiră adînc. Nu era pregătită pentru o confruntare cu fostul ei soţ. Cu palmele umede se îndreptă spre hol, uitînd să se mai schimbe de halat. Privind peste umăr, îl văzu pe Blue în urma ei.

– Vin cu tine, spuse el pe un ton categoric.

Cînd ajunseră la uşa de la intrare, el o deschise. Jean-François stătea pe verandă, undeva în spatele său, fiind aşteptat de o limuzină albă.

Cassie văzu că arăta mai bătrîn decît îl ştia. Ridurile de pe faţă i se adînciseră considerabil şi umerii i se lăsaseră. Pentru o clipă doar se uitară unul la celălalt.

– Ce faci aici? întrebă Cassie fără vreo introducere. Era surprinsă şi ea de inexpresivitatea propriei voci. Pe parcursul lunilor pe care le petrecuse luptîndu-se cu el la tribunal şi aşteptînd pronunţarea divorţului, îi dispăruseră toate sentimentele pentru Jean-François.

El păru surprins, dar încercă să o ascundă sub un zîmbet larg.

– Arăţi bine, Cassandra, spuse el măsurînd-i din ochi cămaşa de noapte şi halatul. Presupun că din cauza aerului de ţară. Nu mă inviţi înăuntru?

Privi dincolo de ea, spre Blue.

– El cine e? Garda ta de corp?

Cassie ignoră întrebarea.

– Ce vrei? întrebă fără nici o emoţie în voce.

Jean-François păru uimit.

– Vai, vai, aşa mă tratezi? Ce-ar zice copiii noştri?

– Copiii *mei,* îl corectă Cassie. Nu ţi-a păsat niciodată de ei, aşa că n-are rost să te mai prefaci. Acum, să revenim la întrebarea mea. Ce vrei?

Cassie era conştientă de prezenţa lui Blue în spatele ei. Nu rostise nici o vorbă. Doar urmărea şi aştepta.

Jean-François îşi încrucişă braţele şi îi adresă lui Cassie o privire severă, părintească.

– Ei, află că recent am fost informat că eşti... Cum să mă exprim? Încurcată cu un indian.

Blue făcu un pas înainte. Era cu cel puţin o palmă mai înalt şi umerii îi erau de două ori mai largi decît ai bărbatului mai vîrstnic.

– Ai grijă ce vorbeşti, francezule, spuse printre dinţi. N-aş vrea să ţi se murdărească acest costum nou-nouţ.

– Hei, n-am venit aici să caut ceartă, spuse Jean-François, ridicîndu-şi ambele mîini. Sînt doar preocupat de binele fiicelor mele.

– Preocupat pe dracu'! interveni Cassie. Nu ţi-a păsat vreodată de altcineva decît de tine. Dacă le-ai fi iubit cît de puţin pe fete, ai fi cerut la

tribunal drepturi de vizitare. Dar nu te-au interesat, aşa că sînt exclusiv în custodia mea şi eu nu cred că e spre binele lor să te vadă.

Jean-François oftă adînc.

– De ce să ne certăm aşa, Cassandra? spuse cu o voce cîntată. De ce mă urăşti atît de mult?

Nu-i aşteptă răspunsul.

– Uite ce-am făcut pentru tine. Am luat o ţărăncuţă şi am făcut din ea unul dintre cele mai celebre manechine. Crezi că a fost uşor? Nu erai în stare să mergi nici în linie dreaptă atunci cînd te-am cunoscut, darmite să mai prezinţi moda. Şi accentul acela, de genul Daisy Mae...

Cassie îl opri pe Blue să facă o mişcare.

– Nu, Blue. Nu este treaba ta. Şi oricum nu merită.

Se întoarse către Jean-François.

– Ai fost bine plătit pentru serviciile tale. Ca să nu mai vorbim de cît ai furat de la mine pe parcursul anilor. Ţi-am suportat băutura, femeile, ţi-am plătit hainele luxoase. Am terminat cu tine.

Faţa lui Jean-François se înroşise.

– Tîrfă mică şi nerecunoscătoare! N-aş fi umblat după alte femei dacă nu te-ai fi chircit de

teamă de fiecare dată cînd te atingeam. N-ar fi trebuit niciodată să mă însor cu o femeie frigidă. Ar fi trebuit să te las să putrezeşti în slujba aia amărîtă pe care o aveai cînd te-am cunoscut.

Blue nu mai putea fi oprit. Fără vreun avertisment, îşi înfipse pumnul drept în faţa celuilalt. Lui Jean-François îi ţîşni sîngele pe nas, dar Blue nu terminase.

– Poate te-ai înşelat în privinţa doamnei, zise el ţinîndu-l pe Jean-François de revere. Frigiditatea este adeseori provocată de un partener lipsit de tact.

– Văd că informaţia pe care am primit-o a fost corectă. Habar n-aveam că fosta mea soţie preferă să se împerecheze cu pieile roşii.

Cuvintele lui alimentară furia lui Blue. Deşi bărbatul mai în vîrstă încerca să răspundă la lovituri, nu se putea compara la forţă cu Blue. Cassie încercă să-i despartă, rugîndu-i să se oprească. Şoferul ieşi din limuzină, părînd derutat. Ultimul pumn al lui Blue îi trimise pe Jean-François la pămînt.

– Bagă gunoiul ăsta în maşină şi scoate-l dracului de pe proprietatea mea, îi spuse Blue

şoferului.

Omul încuviinţă, îl apucă pe Jean-François de subţiori şi îl trase în limuzină.

Odată intraţi, Blue îi turnă încă o ceaşcă de cafea şi i-o aduse la masa din bucătărie.

– Tremuri, îi zise. Te simţi bine?

Cassie dădu din cap şi îi mulţumi pentru cafea. Blue se aşeză lîngă ea.

Cassie îşi dădu seama că într-adevăr tremura. Se temuse că Jean-François va încerca să-i ia fetele? Sau vederea lui îi amintise de existenţa de marionetă pe care o dusese înainte de a divorţa de el?

Sorbi din cafea, silindu-se să nu întîlnească privirea lui Blue. Ieşise dintr-o încurcătură, ca să se trezească în alta. Nu numai că şederea ei în casa lui Blue amenina cariera lui politică, dar se îndrăgostise de ochii lui întunecaţi, ştiind în adîncul inimii că era o iubire fără speranţă.

– De ce crezi că s-a arătat de fapt această creatură patetică? întrebă Blue, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

Cassie îşi permise să-i întîlnească privirea, în ciuda ameninţărilor nopţii trecute.

– L-am întreţinut în stil mare opt ani, spuse posomorîtă. Probabil că a rămas fără bani.

Blue rămase tăcut un moment, dorind să-i lase timp să se calmeze. Spuse în cele din urmă:

– Cassie, cred că ar trebui să stăm de vorbă.

Nu dormise toată noaptea şi aceasta i se vedea pe faţă. Se simţise cea mai josnică fiinţă de pe pămînt după ceea ce-i făcuse lui Cassie şi acum voia să se împace cu ea chiar dacă ar fi fost nevoit să cadă în genunchi.

– Cassie, îmi pare rău. Extrem de rău.

Cassie clătină din cap. N-avea de gînd să-l ierte şi să-l facă să se simtă mai bine.

– Nu sînt dispusă să discut acum. Nu vreau decît să îmi fac bagajele şi să plec.

Se ridică, simţindu-se goală pe dinăuntru. În minte îi jucau imagini ale nopţii trecute. Se ridică şi Blue şi o luă de braţ.

– Cassie, aşteaptă...

Cassie îşi eliberă braţul.

– Ia-ţi mîinile de pe mine şi să nu mai îndrăzneşti să mă atingi vreodată, Blue Mitchum! Niciodată! M-am săturat să fiu folosită de bărbaţi şi refuz să te las să mă foloseşti. Plec de aici cît

pot de repede. Dar niciodată să nu mai pui mîna pe mine, ai înţeles?

Vorbise repede, spunînd mai mult decît intenţionase şi se opri să tragă aer în piept.

Trăsăturile lui erau rigide.

– Înţeleg perfect, doamnă D'Clair.

Văzu mînia izbucnind în ochii ei violet-albaştri înainte de a se răsuci pe călcîie şi a ieşi ca o furtună din cameră. Peste un minut, auzi paşii ei pe trepte.

Cassie fu gata pe plecare după-amiază. Ea şi Mavis făcuseră curăţenie în casă, scoseseră lenjeria de pe paturi şi o spălaseră, în timp ce Blue rămăsese în spatele uşii închise a biroului său. După prînz Cassie reuşise în sfîrşit să-şi prindă părinţii la telefon.

Bagajul fusese încărcat în portbagajul *Mercedes*-ului. Mavis observă că numai prinţesa Diana ar mai putea căra după ea atîtea bagaje.

– Sper măcar că toate hainele astea se pot

spăla la maşină, adăugă femeia. Nu mi-am imaginat că o să-mi petrec anii bătrîneţii frecînd rufe la chiuvetă.

– O să ţin cont de asta cînd va veni vremea să-ţi măresc salariul, spuse Cassie zîmbind. O îndrăgise pe Mavis în scurt timp şi se întreba cum s-ar fi descurcat fără ea. Femeia părea un membru al familiei. Deşi ea şi Cassie discutau uneori în contradictoriu, o făceau în glumă.

Cassie privi împrejur pentru ultima dată şi simţi că i se pune un nod în gît. Procedase corect rupînd-o cu Blue? Chiar dăduse relaţiei lor o şansă cinstită, dar fugise speriată din cauza sentimentelor pe care i le provocase fostul ei soţ. Era atît de derutată. Pentru moment, în viaţa ei nu mai era loc pentru altcineva, în afara fetelor. Doar ele contau cu adevărat, îşi spuse. dar nu putea scăpa de gîndul că sacrificase ceva preţios.

– N-ar trebui să-i spunem la revedere lui Blue? întrebă Bree.

Cassie clătină din cap.

– Cred că domnul Mitchum este ocupat acum. Poate ar fi mai bine să nu-l deranjăm.

– Las-o, şopti Mavis.

– Băgăcioaso, i-o întoarse Cassie tot în şoaptă, apoi zîmbi fetelor. Oricum, i-am lăsat un bilet de mulţumire.

– O să regreţi ziua asta. Îmi dau seama cînd doi oameni sînt îndrăgostiţi, îi spuse Mavis încet, nevrînd să fie auzită de fete. Dacă mă întrebi pe mine...

– Nu te-am întrebat, spuse Cassie în timp ce urcau în maşină.

– Pentru că te temi de răspuns, de-asta, continuă Mavis, dar gîndurile lui Cassie erau în altă parte. I se rupea inima. Acum, parcurgînd distanţa dintre casa lui Blue şi cea a părinţilor ei, îşi dorea să fi avut curajul să-şi ia rămas bun.

Cassie parcă maşina în faţa casei şi fu fericită că vadă locul plin de maşini. Erau acolo şi surorile ei, cu familiile lor. Mavis se încruntă.

– Eşti sigură că aici mai este loc şi pentru mine?

– Bineînţeles că este loc. Surorile mele s-au

mutat. Poţi să stai în fosta lor cameră.

Cînd mama lui Cassie deschise uşa, ţipă atît de tare, încît toată lumea veni în fugă. Cassie nu-şi amintea ca vreodată în viaţa ei să fi fost sărutată şi îmbrăţişată atît de mult. Tara şi Bree fură întîmpinate şi ele cu aceeaşi căldură. Trecu o jumătate de oră pînă ce larma se potoli puţin şi Cassie anunţă că are de gînd să rămînă acasă. Mavis se duse la bucătărie şi făcu sandvişuri şi cafea, cît timp Cassie povesti familiei despre casa pe care o renova.

– Dar unde-ai stat pînă acum? o întrebă mama ei.

– Am stat la Blue acasă, spuse Bree.

Doamna Kennard îşi înclină capul.

– La cine, scumpo?

Cassie îşi privi părinţii.

– Blue Mitchum ne-a închiriat etajul casei lui.

Tăcerea umplu camera. Mavis o rupse.

– Ne-am simţit bine acolo, spuse ea. Primarul Mitchum este cu siguranţă un om foarte amabil, pentru că ne-a lăsat să stăm la el.

– Deci ai stat şi dumneata acolo? întrebă mama lui Cassie luată puţin prin surprindere.

– Oh, da, doamnă. La etaj, cu doamna D'Clair şi cu fetele. N-am mai văzut un asemenea gentleman... politicos şi cumsecade. Cu excepţia fiilor mei, desigur. Aşa i-am crescut să fie.

Se părea că părinţilor lui Cassie li se luase o piatră de pe inimă, deşi surorile încercau să-şi ascundă zîmbetele ironice.

– O să fie din nou ca pe vremuri, acum că te-ai întors, spuse Maggie, sora mai mare. Mă bucur că ai scăpat de soţul ăla nesuferit, adăugă în şoaptă.

Cînd în sfîrşit toată lumea plecă, fetele erau epuizate. Cassie şi mama ei se culcară în camera pentru musafiri, în timp ce Mavis facea curat în bucătărie. Insistase să-şi vadă de treabă, indiferent de locul în care stătea. După ce o instalară pe Mavis în camera ei, Cassie rămase pe verandă împreună cu părinţii şi discută cu ei despre casă.

– Am fost acolo zilnic, le zise, ca să mă asigur că fraţii Suthers îşi merită banii.

– Intenţionezi să lucrezi? o întrebă tatăl ei, deşi ştia că ea avea din ce trăi pentru tot restul vieţii.

Cassie zîmbi.

– Să vă spun drept, vreau să mă apuc de

lucru imediat ce va fi gata o parte din casă.

Le împărtăşi părinţilor planurile ei şi aceştia fură impresionaţi.

– Şi cu francezul cum a rămas? o întrebă tatăl ei, referindu-se evident la Jean-François. Tatăl ei nu făcuse niciodată un secret din faptul că-l antipatiza pe Jean-François. Crezi c-o să-ţi mai facă necazuri?

Cassie se hotărî să nu-i spună despre despre incidentul neplăcut din acea dimineaţă.

– Dacă îmi face necazuri, am cum să-l opresc. La tribunal a renunţat de bunăvoie la drepturile de paternitate.

– Te-ai maturizat, Cassie, zise mama ei luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o. Sîntem foarte mîndri de tine.

Tatăl ei dădu din cap.

– Mîine dimineaţă vreau să mă duc la primarul Mitchum şi să-i mulţumesc pentru ospitalitate.

Cassie era recunoscătoare că era întuneric şi nu i se putea vedea îmbujorarea.

– Păi, nu cred că e nevoie, tată.

– Hm?

Cassie se foi stingherită pe balansoar.

– Blue... adică, domnul Mitchum şi cu mine

ne-am înţeles bine, dar am avut şi divergenţele noastre. Cred că ar fi mai bine dacă ai renunţa.

După ce Cassie făcu baie în cada veche, care aparţinuse bunicii, se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi halat şi ură noapte bună părinţilor, gata şi ei de culcare. În camera ei, Cassie îşi adună păpuşile din copilărie şi hotărî că era timpul să le predea Tarei şi lui Bree. Se urcă în pat şi stinse lumina. Gîndurile îi zburară automat la Blue şi la ultima noapte petrecută împreună. Se simţea încă rănită, dar nu-l mai găsea vinovat pe Blue. Fusese la fel de dornică să facă dragoste cu el ca fetele care, cu ani în urmă, urcau pe bancheta din spate a maşinii lui.

În următoarele două săptămîni, Cassie fu mai ocupată ca niciodată. Bree şi Tara începuseră

clasa întîi, aşa că petrecea mare parte din timp acasă, alături de Mavis. Erau multe de făcut. Sosi mobila. Alese materiale pentru draperii. Supraveghe lucrătorii şi la nevoie îşi oferi ajutorul.

Era preocupată de renovarea casei, dar Blue nu-i ieşea din minte. Într-o după-amiază efectiv se ciocni de el în *Piggly Wiggly,* cînd, la un colţ al magazinului, îşi lovi căruciorul de al lui. Mai degrabă ar fi preferat să se întîlnească cu diavolul însuşi. Pentru o clipă fu prea surprinsă ca să mai poată scoate o vorbă. El arăta exact aşa cum şi-l amintea, cu părul negru-albăstrui pieptănat corect şi cu ochii aceia... Doamne, nu putuse uita acei ochi. Îi visa în fiecare noapte.

– Blue, ce surpriză!

Gura i se uscă. Se sili să zîmbească.

El o privi rece.

– Urît lucru ai făcut, Cassie, zise fără introducere. Să pleci fără să-ţi iei rămas-bun.

Doamne, îi fusese dor de ea! Arăta proaspătă şi curată în şortul alb apretat şi bluza roz. Al naibii de feminină! Simţea vechea dorinţă stîrnindu-i-se în vintre.

Cassie îşi plecă privirea. Simţea că inima îşi

găsise loc în gît, deşi ştia că din punct de vedere medical era imposibil.

– Ţi-am... ţi-am lăsat un bilet de mulţumire.

– Ce mai fac fetele?

– Bine.

– Tara?

– S-a adaptat foarte bine la şcoală. A fost repartizată la o clasă de avansaţi.

– Nu mă surprinde. Şi Bree?

Cassie rîse.

– Cum o ştii.

– Mi-e dor de ele.

Blue îşi dădu seama deodată cît de mult le ducea dorul, într- adevăr. La toate trei. Îi era dor chiar şi de gălăgia, dezordinea şi ciondănelile lor. Dar mai mult decît orice, îi era dor de Cassie. Doamne, îşi bătuse joc de cel mai bun lucru care i se întîmplase vreodată!

Cassie îşi împinse căruciorul şi zîmbi, întinzînd mîna după o conservă de mazăre.

– Şi lor le e dor de tine, spuse.

Merse înainte cu căruciorul şi Blue o urmă.

– Cum merge treaba la casă? Arată bine pe dinafară, spuse Blue luînd un borcan de ciuperci.

Habar n-avea de ce luase acel borcan; ura ciupercile.

– Da, zugravii fac progrese. Înăuntru însă e tot harababură.

Cassie întinse mîna după o conservă de varză acră, pe care de altfel ştia că nu o va folosi niciodată.

– Şi munca ta?

– Oh, nu prea am avut timp să mă ocup de ea, dar am trimis deja cîteva schiţe.

Cassie îşi dădu seama cu tristeţe că discutau ca doi străini. Oare acesta era bărbatul chipeş care o îmbrăţişase în lumina lunii? Acelaşi care o învăţase plăceri a căror existenţă nici nu o bănuise? Ar fi dorit atît de mult să-i spună ce dor i-a fost de el, cîte nopţi a stat trează gîndindu-se la el.

O voce feminină îi întrerupse gîndurile.

– Ei, dar se pare că primarul nostru are apucături casnice, spuse Jenny Bowers.

Blue arăta la fel de surprins ca şi Cassie.

– Bună, Jenny. Ţi-o aminteşti pe doamna D'Clair?

– Cum aş putea s-o uit? spuse Jenny cu un

zîmbet rece. Tot oraşul vorbeşte despre ea. De-abia aşteptăm să-ţi vedem casa cînd o fi terminată. Sigur, o să ne umileşti pe noi, ăştia simpli. Am auzit că te-a vizitat fostul tău soţ.

Blue şi Cassie schimbară priviri. Era clar acum cine luase legătura cu Jean-François. Cassie zîmbi.

– Da, este adevărat. Este o uşurare că putem uita trecutul şi să fim în sfîrşit prieteni. Dacă nu ar fi venit, probabil că am fi rămas cu resentimente toată viaţa unul faţă de celălalt.

Jenny nu-şi putu ascunde expresia neîncrezătoare de pe faţă. Cassie se uită la ceas.

– Ei, trebuie să fug acum. Mai e puţin şi trebuie să îmi iau fetele de la şcoală.

Îi aruncă o privire lui Blue şi în ochii lui văzu mii de mesaje.

– Mă bucur că te-am revăzut, domnule primar.

Cassie îşi împinse căruciorul către casă, conştientă că Blue şi Jenny rămăseseră să mai stea de vorbă. Parcă îi înfipsese cineva un pumnal în inimă. Simţea ameţeală şi greaţă în acelaşi timp. Întîlnirea cu Blue o afectase profund, dar îşi zise că trebuie să depăşească această stare. Într-un

oraş mic, n-aveau cum să nu se întîlnească din cînd în cînd.

Casiera era o veche prietenă din şcoală.

– Te simţi bine, Cassie? o întrebă ea.

Cassie reuşi să zîmbească şi să-şi descarce căruciorul, prefăcîndu-se interesată de ultimele bîrfe furnizate de fosta ei colegă. Cu mîinile tremurînde, completă un cec şi plecă spre maşină.

Îşi făcea singură reproşuri în timp ce se îndrepta spre şcoală să-şi aştepte fiicele. Văzuse expresia din ochii lui Jenny. Era expresia unei femei flămînde, care şi-ar fi vîndut şi sufletul pentru o noapte cu Blue. Cunoştea această expresie, pentru că o văzuse, în oglindă, pe propriul său chip. Totuşi exista o diferenţă între ea şi Jenny. Cassie fusese destul de naivă ca să se îndrăgostească.

– De ce nu-l vizităm niciodată pe Pippin, aşa cum ne-ai promis, întrebă Bree cînd ea şi Tara se urcară în maşină, împînzind bancheta din spate

cu lucrurile lor de şcoală

– Am fost prea ocupată cu casa, spuse Cassie. Şi sînt sigură că şi domnul Mitchum este ocupat.

Tara privi spre fereastră.

– Mi-e dor de pisoi.

– Păi, sînt destui pisoi şi căţei la bunica, zise Cassie.

– Nu-i acelaşi lucru, spuse Tara. Nimic nu mai este la fel.

Cassie fu surprinsă de cuvintele ei.

– Ce tot spui?

– Tu nu mai zîmbeşti, mami, răspunse Tara simplu.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Cassie fu trezită devreme de ţipetele încîntate ale gemenelor. Se dădu jos din pat şi îşi puse halatul.

– Ce-i gălăgia asta? o întrebă pe mama ei, care pregătea micul dejun. Se uită pe fereastră avînd întipărit pe buze un zîmbet.

– Unde sînt fetele?

– Au tulit-o afară în cămăşile de noapte, zise mama ei. Blue Mitchum a venit cu o remorcă ataşată la jeep. Se pare că-i un ponei în ea.

La auzul numelui lui Blue, Cassie se uită imediat pe fereastră. Reacţia era evidentă chiar şi pentru ea, aşa că încercă să şi-o mascheze sub

furie, îndreptîndu-se spre uşa din spate.

– N-am să-l las pe Blue să-mi răsfeţe fetele, îi spuse mamei.

– Unde Dumnezeu te duci? întrebă doamna Kennard. Doar nu vrei să vorbeşti cu primarul îmbrăcată aşa.

Uşa se trînti în urma lui Cassie.

Blue deja îl scosese pe Pippin din remorcă.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă ea punîndu-şi mîinile-n şolduri.

Blue o măsură din ochi şi un zîmbet sexy i se întinse încet pe buze.

– Ţi-am spus cît de mult îmi pac cămaşa aceasta şi halatul? Îmi aduc aminte... Lăsă fraza în aer, dar expresia din ochii lui spunea exact ce gîndea.

Cassie păli. Era îmbrăcată la fel cum fusese în prima noapte cînd făcuseră dragoste, cu acelaşi halat pe care Blue o rugase să îl poarte cînd va veni la el.

– Te-am întrebat ceva, spuse ea.

– Le-am adus fetelor un cadou, zise Blue uitîndu-se la gemene. M-am tot chinuit să vînd poneiul şi n-am reuşit. Dacă nu scap de el, va trebui să-l

trimit la fabrica de clei.

Fetele gemură. Cassie îşi dădu ochii peste cap.

– Zău, Blue. Chiar trebuie să fii atît de dramatic? În special în faţa fetelor?

– Este adevărat. Veni mai aproape de Cassie şi îi şopti la ureche: l-am găsit trei potenţiale neveste, dar nici n-a vrut să se apropie de ele. Ştii ce cred?

– Nu.

– Cred că e homo.

Fetele îşi duseră mîinile la gură. Cassie se uită la ele, parcă nevenindu-i să creadă.

– Ştiţi ce înseamnă asta? le întrebă, tonul vocii înălţîndu-i-se odată cu fiecare cuvînt.

Fetele dădură din cap.

– Copiii de azi cresc foarte repede, remarcă Blue.

– Evident.

– Dar nu ne deranjează, declară Tara solemn.

– Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, îi spuse Cassie lui Blue încercînd să nu zîmbească. Cît vrei pe el?

Blue păru sincer jignit.

– Ţi-am spus că este un cadou.

– Atunci refuz să accept, spuse ea neînduplecată.

– Mamil ţipară Tara şi Bree la unison.

Blue veni mai aproape de Cassie, în timp ce fetele luaseră frîiele poneiului şi îi vorbeau ca unui vechi prieten.

– Poate facem un tîrg.

– Nu fac tîrguri cu cei de teapa ta, Blue Mitchum, spuse Cassie, apropierea de el făcînd-o să tremure. Oricum, sînt sigură că ai o lungă listă de femei care ar schimba bucuroase cu tine favoruri. Încearcă, de pildă, cu Jenny Bowers.

– Începi să te porţi ca o femeie geloasă, zise el, dar, drept să- ţi spun, îmi place asta, mai ales cînd vine din partea ta. Eşti şi genul posesiv?

– Eşti un înfumurat.

– Mi-ai mai spus. Cel puţin de zece ori.

– Nu te-ai schimbat. Tot un fluşturatic ai rămas... nemernic... bun de nimic. Şi astea-s doar calităţile tale cele mai bune.

– Mă bucur că mă apreciezi încă.

Cassie scrîşni din dinţi. N-avea nici un rost să stea în curte şi să-şi arunce insultele.

– În privinţa poneiului...

– Este un cadou pentru fete, Cassie, atît şi nimic mai mult. Nu pot să-l împerechez. În plus, simte lipsa fetelor la fel de mult cum ele o simt pe a lui. Refuză să mănînce.

– Mie îmi pare sănătos.

Cassie îşi mută privirea de la acei ochi albaştri insondabili, pentru a se uita la Pippin. Prezenţa lui Blue îi dădea dificultăţi de respiraţie.

– Atunci acceptăm, spuse în final, iar fetele începură să ţopăie de bucurie. Nu credeţi că ar trebui să-i mulţumiţi domnului Mitchum? le întrebă Cassie.

Fetele îi mulţumiră numaidecît. Bree fugi la Blue şi îl îmbrăţişă.

Blue se duce la remorcă şi închise uşa. Blugii îi erau uzaţi şi lejeri, observă Cassie. Pe umerii largi i se mula un tricou. Părul negru-albăstrui era bine pieptănat şi mirosea a săpun.

– N-ai vrea... să intri să bei o cafea? îl întrebă Cassie.

– Nu-i nevoie să te simţi obligată, spuse el îndreptîndu-se spre jeep. Am făcut-o pentru fete, spuse pe un ton impersonal.

Se urcă la volan şi porni motorul.

– Pe curînd.

Fetele în făcură cu mîna şi maşina porni, cu remorca hurducăind în spate şi lăsînd în urmă un nor de praf.

Cassie se simţea dezamăgită. Refuzul era o pastilă amară, greu de înghiţit. Afurisit să fie bărbatul acesta! Cine se credea? Ar fi trebuit să-i accepte invitaţia la o cafea. Cassie plecă spre grajd, să se ocupe de instalarea poneiului.

Blue ajunse acasă şi parcă jeepul. Rămase în el o vreme, blestemîndu-se că nu a acceptat invitaţia lui Cassie. Ce se întîmplă cu el, pentru numele lui Dumnezeu? În ultimele zile îşi dorise atît de mult ca măcar s-o zărească şi acum refuza că bea o cafea cu ea. Ar fi putut să privească ochii aceia neobişnuiţi şi părul acela care implora să fie mîngîiat.

O dorea al dracului de mult, îşi spuse. O dorise de cînd ea avea numai cincisprezece ani, iar el era considerat un pierde-vară. Ea îi vorbise odată de fanteziile ei adolescentine. Îi venise să rîdă. Nici că se puteau apropia mai mult fanteziile ei de ale lui.

Atunci de ce n-ar lua-o şi gata? se întrebă. Era vulnerabilă şi la fel de atrasă de el cum era el de ea. Scînteile care apăreau ori de cîte ori se uitau unul la altul erau evidente.

Blue reflectă la aceasta cîteva minute înainte de a coborî din jeep. Nu, nu putea s-o arunce pur şi simplu peste umăr şi s-o răpească, aşa cum era tentat. Fostul ei soţ îi făcuse destul rău, comportîndu-se asemănător. Deşi părea stăpînă pe sine, era de fapt o femeie măcinată de îndoieli, care făcea tot ce-i stătea în putere ca să îşi recîştige respectul de sine. Era esenţial să reuşească, oricare ar fi fost dorinţele lui personale. Ca de obicei, pentru el nu era momentul potrivit.

Dar oare cînd fusese momentul potrivit pentru el în ceea ce o priveşte pe Cassie?

Ceaceafurile i se lipeau de picioarele lungi şi, deşi ferestrele erau deschise, aerul din dormitor era înăbuşitor. Cassie dădu agitată cearceafurile la o parte, se ridică şi căută un pachet de ţigări.

Aprinse una şi tuşi, cu toate că încă nu învăţase să tragă fumul în piept. Prin minte îi trecu un gînd. Atîţia oameni mureau fumînd în pat. Risca viaţa familiei sale. Nu că i-ar fi teamă că adoarme. Şi-ar fi dat întreaga garderobă pentru un somn bun, dar de cîte ori închidea ochii îl vedea pe Blue şi mintea îi era inundată de amintiri.

Cassie îşi puse halatul şi papucii. Îşi luă pachetul de ţigări, bricheta şi ieşi din cameră. Traversă fără zgomot camera de zi, descuie uşa de la intrare şi ieşi pe verenadă.

Aerul nopţii îi răcori pielea. Cerul era senin, presărat cu un milion de stele. De cîte ori nu ieşise pe furiş afară în copilărie, se întrebă. De cîte ori nu rezolvase o problemă stînd pe trepte şi privind stelele. Sub un astfel de cer începuse să viseze să devină creatoare de modă. Îşi aprinse ţigara şi coborî treptele verandei.

Iarba fusese tăiată chiar în acea zi şi mirosea ciudat de dulce. Mireasma caprifoiului parfuma aerul. Sunetele nopţii, ţîrîitul greierilor, orăcăitul broaştelor în iarbă, îi destindeau nervii încordaţi. Nu-i fusese niciodată frică să stea afară în întuneric. „Lui Dumnezeu îi este mai uşor să vegheze

asupra ta", îi spusese mama ei cu ani în urmă. Cassie inhală aerul nopţii şi porni agale pe drumul prăfos din faţa casei, luminat de lună.

Deodată îşi dădu seama că nu era singură. Cel de-al şaselea simţ îi spunea asta. Văzu o luminiţă roşie la cîţiva metri distanţă şi ştiu că o urmăreşte cineva, cineva care fuma. Inima i-o luă la goană. Porni înapoi spre casă.

– Cassie, nu fugi.

Cunoştea această voce la fel de bine ca pe a ei.

– Blue.

Se întoarse şi îşi încordă ochii în întuneric. De-abia putea desluşi o siluetă care înainta spre ea. Cînd fu lîngă ea, nu putu decît să-l privească lung un moment.

– Ce faci aici?

– De cînd te-ai apucat de fumat? zise el, ignorîndu-i întrebarea. Nu-ţi face bine, ştii, continuă el şi trase din propria ţigară.

Cassie îşi aruncă ţigara în praf şi Blue o strivi sub gheată.

– De curînd. Bineînţeles, fetelor nu ştiu.

– Stresul?

– Da. O grămadă de stres. Casa, fetele, cariera mea...

– Ştiu o metodă foarte bună care te poate scăpa de stres, spuse simplu.

– Nu mă miră, zise ea înţepat. Ar trebui să-ţi pui o pancardă prin care să-ţi oferi serviciile.

El rîse încet şi sunetul o făcu pe Cassie să se înfioare.

– Trebuie să intru în casă acum.

Îşi dădu deodată seama cît era de ridicol să poarte o conversaţie cu Blue Mitchum pe un drum de ţară, în toiul nopţii.

– Nu pleca, te rog, zise el cu blîndeţe. Am stat aici în fiecare noapte sperînd că vei ieşi afară. Obişnuiai să faci asta cînd erai mică, îţi aminteşti?

Cassie privi chipul frumos, profilat în lumina lunii.

– De unde ştii?

– Te-am văzut. De cîte ori nu puteai dormi, te aşezai pe treptele verandei sau te plimbai. Eu mă întorceam de obicei de la vreo petrecere. Îmi parcam maşina mai departe, cam acolo unde este acum jeepul...

– Mă spionai?

– Poţi să-i zici şi aşa.

O clipă, Cassie rămase fără grai.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Zîmbetul lui Blue era tandru.

– Mi te-am scos din minte. Ultima dată...

Degetele lui i se înfipseră în braţe.

– Ultima dată a fost o greşeală. Îmi pare sincer rău. Lasă-mă să-ţi demonstrez.

Cînd Cassie păru că nu are nici o intenţie să cedeze, el îi dădu drumul braţelor.

– Cel puţin vino la mine să discutăm.

Îşi băgă mîinile în buzunare şi oftă adînc, ridicîndu-şi faţa către cer.

– Nu mai pot continua aşa. Îţi simt lipsa. Te doresc. Am nevoie de tine.

Cassie fu uimită de cît de calmă îi era vocea atunci cînd vorbi:

– Întotdeauna ai căpătat exact ce ai vrut, nu-i aşa, Blue? Nu a trebuit decît să pocneşti din degete şi fetele au dat buzna. Chiar şi eu am venit de bunăvoie în patul tău.

– Şi a fost bine.

– Eşti un adevărat specialist. Bănuiesc că ar fi fost bine cu orice femeie.

– Nu şi emoţional. N-am făcut niciodată dragoste cu o femeie pe care s-o iubesc, Cassie. De-asta m-am purtat aşa în a doua noapte. Îmi dădeam seama că mă îndrăgostesc de tine. Ai idee ce înseamnă asta pentru cineva care n-a iubit vreodată altă fiinţă umană?

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă.

– E înfricoşător. Începi că vezi că ţii mai mult la acea persoană decît la propria viaţă. Îşi dai seama că ai muri pentru ea. Eu nu mi-am dorit niciodată să mor pentru cineva, Cassie. Dar aş face- o bucuros pentru tine şi pentru fetele tale.

Cassie îşi dădu seama că avea lacrimi în ochi. Confesiunea lui o mişcase cu adevărat. Blue nu încerca s-o amăgească; simţea cum se revarsă dragostea pentru el. Înaintă către el şi el o îmbrăţişă.

– Vin cu tine, îi şopti Cassie.

Parcurseră în tăcere drumul pînă la casa lui Blue. Cassie era nervoasă. Avea palmele umede. Blue parcă maşina, coborî şi veni s-o ajute să coboare, sau cel puţin aceasta credea Cassie că are de gînd să facă. Dar se înşela. În loc s-o ajute să coboare, el o luă înbraţe şi o duse în casă.

Odată ajunşi înăuntru, Blue nu se mai osteni să aprindă lumina. Merse direct către dormitorul lui.

Cassie ştia că este pierdută. Nu mai putea lupta cu propriile sentimente. Cînd Blue o lăsă jos pe pat şi o strînse în braţe, ştiu că nu va găsi niciodată un bărbat mai frumos şi mai atrăgător.

Blue începu să facă dragoste cu ea încet. Fiecare mîngîiere, fiecare sărut erau minunat de tandre. Cassie se înfioră cînd simţi răsuflarea lui caldă lîngă ureche şi dinţii lui îi muşcară uşor lobul. Curînd, sărutările lui deveniseră fierbinţi şi frenetice, atrăgînd-o într-un vîrtej de pasiune. Blue aproape că-i sfîşie cămaşa de noapte, căutîndu-i sînii plini.

– Îţi iubesc sînii, spuse Blue, mutîndu-se de la unul la altul. Şi sfîrcurile acestea roz atît de sensibile cînd le sărut.

– E bine? întrebă ea, încă ameţită.

– Pentru mine, da. Şi odată ce tu eşti a mea...

Nu-şi mai termină fraza; captură rotunjimile de porţelan în mîini şi îşi îngropă faţa în ele. Oftatul lui Cassie era ca o muzică pentru urechile lui. Voia să îi ofere mai multă plăcere decît simţise ea

vreodată. Pentru prima dată în viaţa lui nu era preocupat de satisfacerea propriilor dorinţe, ci de îndeplinirea celor ale iubitei.

Cassie nu bănuise pînă atunci că dragostea poate fi atît de tandră, dîndu-i în acelaşi timp o senzaţie atît de minunată. Gura şi mîngîierile lui Blue făceau vrăji pe trupul ei, sărutînd-o, aprinzîndu-i un foc lăuntric. Dorinţa lui nu cunoştea limite. Nu existau hotare, nici reguli. Nimic nu era tabu. O sărută şi o atinse cu limba în locuri care o făcură să se zvîrcolească şi să roşească la propria reacţie.

Cassie îl surprinse pe Blue cînd se ridică şi-l sili să rămînă întins pe pat. Cu buzele îi căută sfîrcurile şi i le înconjură cu limba. Fu încîntată cînd se întăriră, ca nişte muguri. Îşi îngropă faţa în pieptul lui şi fu întîmpinată de mirosul ameţitor al trupului bărbătesc. Simţi asprimea părului lui de pe piept atunci cînd îşi lăsă buzele să alunece pe abdomenul tare. Simţi deodată un fel de sfiiciune.

– Nu prea mă pricep la lucrurile acestea, mărturisi.

Inima lui Blue se umflă de dragoste.

– Oh, Cassie... tot ce îmi faci este minunat.

Cassie îi căută toate punctele de plăcere ale trupului şi însuşindu-şi chiar tehnica lui, i le veneră cu buzele pînă cînd el se rostogoli deasupra ei. Cînd intră în ea, Cassie avu senzaţia că este consumată de el. Se priviră unul pe celălalt în lumina lunii, neavînd cuvinte să-şi descrie emoţiile intense.

Blue începu să se mişte încet peste ea, ţinîndu-i în mîini şoldurile suple. Îi mîngîie sînii şi apoi se jucă cu sfîrcurile ei. Era înnebunit numai la vederea ei. Îşi strigară unul numele celuilalt, strîns îmbrăţişaţi.

– Te iubesc, Blue, şopti Cassie cînd reveniră, plutind, pe pămînt. Confesiunea ei îl uimi vizibil, pentru că o privi lung şi apoi o sărută cum Cassie nu mai fusese sărutată niciodată.

– Eu te iubesc dintotdeauna, prinţeso.

Blue îi mîngîie părul şi aşteptă să li se potolească bătaia nebună a inimilor. Pe chipul lui frumos apăru o cută de îngrijorare.

– Ce este? întrebă ea, ridicîndu-se într-un cot. Nu te-am...

– M-ai satisfăcut mai mult decît credeam că este posibil, spuse el, citindu-i parcă gîndul. Dar mă tem că eu n-am fost la înălţime de data asta...

Cassie izbucni în rîs.

– Te asigur că te înşeli.

Blue rămase serios.

– Nu înţelegi, Cassie. Nu am folosit nimic. Nu am luat nici o precauţie de această dată. E posibil să rămîi gravidă?

Cassie deveni şi ea serioasă, făcînd calcule în gînd.

– Da.

Blue îşi acoperi ochii cu braţul.

– Nu-mi vine să cred cît am putut fi de prost. Nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva. Pur şi simplu nu m-am gîndit. Îmi pare foarte rău, Cassie. Sincer rău. Dacă se întîmplă ceva, îmi asum întreaga responsabilitate.

– Ştiu, dragul meu, zise ea încet. Dar este în aceeaşi măsură vina mea. Sînt femeie în toată firea. Nici eu nu m-am gîndit.

Blue era încruntat şi refuză să o privească.

– Nu-i o plăcere că fii marcat de la naştere pentru tot restul vieţii.

– Ce tot spui

– Dacă naşti un...

Cassie îl opri, punîndu-i un deget pe buze.

– Nu spune asta, Blue. Nici măcar n-o gîndi. Dacă rămîn gravidă, n-o să permit nimănui să ne jignească copilul.

Zîmbi în întuneric.

– În plus, nu cred că m-ar deranja să rămîn gravidă. Continuă, fără să vadă expresia neîncrezătoare de pe chipul lui Blue. Mi-a făcut plăcere să fiu însărcinată cu fetele. A fost o stare minunată.

– Cassie, mă uimeşti. Cum rămîne cu cariera ta?

– Oh, poate să aştepte cîteva luni.

Blue se întoarse pe burtă şi se sprijini în coate.

– Nu doar la carieră trebuie să te gîndeşti.

– Adică?

– Cum o să trăieşti într-un orăşel ca al nostru, cînd cei din jur vor şti foarte bine al cui copil îl porţi în pîntec? Nu numai că va dăuna reputaţiei tale, dar copilul va avea de suferit.

Cassie se ridică în capul oaselor şi îşi încrucişă braţele.

– Blue Mitchum, m-am săturat să te aud făcînd caz din cauza condiţiilor în care te-ai născut. Sigur, ţi-a fost greu la început. Sigur, ai fost un

rebel. Dar este evident că toată lumea a uitat asta pentru că ai fost ales primar. De ce nu încerci să uiţi şi tu?

Blue era uimit că ea părea să-i citească în adîncul sufletului.

– Nu-i uşor, Cassie. Am trăit atîţia ani cu acest complex. O studie. Dacă eşti gravidă, mă însor cu tine.

– Te însori cu mine dacă rămîn gravidă? repetă ea încet.

– Ca să-ţi salvez numele, da, spuse el. Dar m-aş fi însurat cu tine de cînd ai devenit majoră, dacă nu fugeai şi te măritai cu francezul ăla nenorocit. Bineînţeles, nu mi-am închipuit niciodată că ai accepta, dar am fost mereu gata să încerc. De fapt, se opri o clipă, aş fi al naibii de mîndru să mă însor cu tine dacă n-ai fi gravidă.

Cassie debordă de mulţumire. Întinse braţele spre el.

– Treci înapoi în pat, Blue.

– După ce îmi dai un răspuns.

– Da. Mă mărit cu tine. De-abia îi ieşiră cuvintele din gură. Proprietăţile noastre sînt vecine, aşa că o să ai mai multă păşune. Sigur, putem

sta aici pînă renovăm cealaltă casă.

Expresia lui se înmuie.

– Vreau să adopt fetele, Cassie. Nu vreau să crească fără un tată. Mă gîndesc mai ales la Tara. Are nevoie de siguranţă. Cît despre Bree...

– Are nevoie de o mînă fermă, spuse Cassie.

Discutară şi făcură dragoste toată noaptea. Cînd cerul începu să se lumineze, Blue îi netezi părul şi o privi în ochi,

– Spune-mi că mă iubeşti.

– Te iubesc, şopti Cassie.

– Spune-mi pe nume. Numele meu adevărat.

– Te iubesc, Neil.

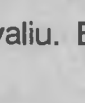

Cassie ţipa în travaliu. Blue îi luă mîinile şi îi şopti încurajator:

– E aproape gata, spuse. Uită-te în oglindă, Cassie.

Cassie aruncă o privire la oglinda de pe tavan şi văzu capul copilului.

– Oh, Blue, nu mai rezist mult.

– Bine, vreau să te străduieşti mai mult la următoarea contracţie, spuse doctorul. Nu mai durează mult. Te descurci grozav.

Veni contracţia şi abdomenul lui Cassie se ridică. Blue o ajută şi ea înpinse cu toată puterea. Simţi cum copilul alunecă din trupul ei şi oftă, cu o uşurare imensă. Epuizată, se lăsă pe spate şi închise ochii. Durerea dispăruse. Pentru o clipă, era tot ce conta. Era vag conştientă de faptul că Blue o săruta.

– Aveţi un băiat sănătos! anunţă doctorul. Şi mare.

Cassie deschise ochii.

– E băiat?

Blue părea neliniştit.

– Doctore, eşti sigur că totul este în regulă? Are toate degetele la mîini şi la picioare?

– Este perfect, îl asigură doctorul. Aşează pruncul pe abdomenul lui Cassie şi tăie cordonul ombilical. Îl curăţăm imediat şi-o să vedeţi cum arată.

– Eu văd, şopti Cassie. Are ochi albaştri şi păr negru-albăstrui, ca tatăl lui.

– Cînd te hotărăşti ce nume îi punem? întrebă Blue.

– M-am hotărît deja. Vreau să îl cheme Neil. Ca pe tatăl lui, spuse Cassie, atingînd cu trandeţe faţa lui Blue.

Blue simţea arsura lacrimilor nevărsate, privindu-şi soţia şi fiul. Trebuia să le cheme pe Tara şi pe Bree şi să le spună că au un frăţior. Dar acum dorea să prelungească acel moment, pe cît de mult putea.

– Ţi-am spus oare cît de mult de iubesc, Cassie?

Ea zîmbi, înainte de a aluneca în somn.

Sfîrşit

FLUȘTURATICUL

Blue Mitchum fusese băiatul rău al orașului Peculiar, statul Mississippi, coșmarul fiecărei mame și fantezia fiecărei fiice!

Își lăsase amprenta asupra fiecărei fete din oraș, dar nu o atinsese niciodată pe Cassie Kennard... decît în paginile jurnalului ei, în care se confesase cît de mult ar fi dorit să fie sărutată de rebelul cu sînge indian, păr negru și ochii albaștri!

Întoarsă acasă, manechin celebru și mamă divorțată a două gemene, Cassie se trezi nevoită să locuiască sub același acoperiș cu bărbatul pe care nu-l putuse uita niciodată. Blue știa că ea ardea în prezența lui, dar Cassie jura că nu se va număra printre cuceririle lui, că nu-i va da ocazia să capete mai mult decît cîteva sărutări furate.

Cassie refuza să lase un bărbat să-și găsească drumul spre inima ei – dar Blue descoperi sălbăticiunea ascunsă din doamna rafinată și îi stîrni focul cu buzele sale.

Oare o putea învăța că dragostea îi poate alina ei durerea? Oare el putea învăța că dragostea ei îl putea tămădui de complexele rasiale?

Lei 4500